

VÄINÖ LEHTONEN

LIITTO

P. E:n KANNATUSLIITTO
TAMPERE

LIITTO

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1951 painoksesta.

Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut jäädä alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, Kristosofian Polulla II, s. 304.)

Lahdessa syyskuussa 2014
Jaakko Kesävuori

LIITTO

JOKA TIETOISESTI KASVAA JUMALAN JA
IHMISKUNNAN VÄLILLÄ

KIRJOITTANUT
VÄINÖ LEHTONEN

TAMPEREELLA 1951
P. E. N. KANNATUSLIITTO

Tampereella 1951
Tampereen Paperinjalostustehdas
ja Kivipaino Oy

ALKUSANA.

Kerrotaan Jeesuksen puhuneen oppilailleen seuraavaan tapaan: »Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä. Jos joku ei pysy minussa, niin hänet heitetään pois niinkuin oksa ja hän kuivettuu; ja ne kootaan yhteen ja ne heitetään tuleen ja ne palavat».

Tosi Viinipuu on Jumala, Logos, Kosmillinen Kristus. — Kun ihmiskunnan elämää johtava Valkoinen Veljeskunta lähettää Opettajan ihmisten keskuuteen, niin tuon Opettajan *opetus* on kotoisin Viinipuusta, Kristuksesta. Opetusta kuuntelemaan, seuraamaan ja toteuttamaan kerääntyy joukko ihmisiä, oppilaita. Heistä muodostuu leili, johon taivaallinen viini valuu. Elämä on ilmennyksessään kaksinainen: henki ja muoto. Opetus on henki ja oppilaat luovat muodon. Tällainen on elämän luonnollinen kulku. Jos

oppilaat pysyvät annetuissa opetuksissa, noudattavat niitä ja elävät niiden mukaan, niin viini heissä voimistuu, Kristus saa heissä muodon. Mutta jos he hylkäävät Mestarinsa käytännöllissiveelliset neuvot, niin he katkaisevat suhteensa Valkoiseen Veljeskuntaan, Viinipuuhun. Silloin jää jäljelle vain muoto, tyhjä kuori: muodostuu kirkko palkattuine virkailijoihin. Koska se ei ole kiinni Viinipuussa, ei sillä ole tarjottavana elämän vettä janoisille; sillä ei ole tietoa, siveellistä selkärankaa. Siitä on tullut irrallinen oksa, joka kuivettuneena heitetään pois.

Kaikkien kristillisten kirkkojen on käynyt tällä tavalla. Hylätessään Mestarinsa siveelliset opit ja neuvot katkaisivat ne samalla suhteensa Kristukseen, Viinipuuhun. Tiedon tilalle on tullut tietämättömyys ja taikausko, siveellisen vastuunalaisuuden tilalle verinen sijaissovitusoppi. Matalikolle ajautuneet kirkot elävät nyt omaa taantuvaa elämäänsä, ruokkien kristikuntaa luisevilla dogmeillaan. Tietämättömyyden huipennus näkyy siinä, että ne kaikesta huolimatta uskovat kulkevansa Uuden Liiton tiellä, uskovat julistavansa Jeesus Natsarealaisen oppia, sitä rauhan ja rakkauden sanomaa, jonka toteuttaminen luo taivasten valtakunnan maanpäälle. — Ajatteleva ihminen on oikeutettu kysymään: Jospa Jeesus saapuisi omassa persoonassaan hänen nimiinsä rakennettuun kirkkoon, niin hyväksyisikö hän todellakin, että niiden seinien sisällä ja hänen nimissään siunataan sotilappuja, vannotaan sotilasvaloja, rukoillaan Jumalan siunausta aseille ja armeijoille...? Eikö hän päin vastoin opettanut: joka miekkaan tarttuu,

hän miekkaan hukkuu? Hänellä oli tapana opettaa: puu tunnetaan hedelmistään. Näin ollen tunnetaan myöskin kirkot heidän hedelmistään, heidän opetuksestaan ja teoistaan. Kirkkojen hedelmiä ovat niinkään kristilliset valtiot. On jokaisen todettavissa, että Jeesuksen rakkauden sanoma on näiltä tyystin unohtunut. Kirkkojen hedelmän, kristikunnan, kaikkein tärkeimpiin harrastuksiin kuuluu nykyisin pommit ja myrkkyykaasut, sotilasmahdin voimistuttaminen äärimmilleen, keskitysleirien huolto ja — »sankarivainajien» palvonta: niiden silvottujen ruumiitten surunvoittoinen kunnioittaminen, jotka ovat viimeinen etappi meidän surullisen kuuluisassa kristillisessä kulttuurissamme. Kaipaammeko parempaa todistetta näyttämään, että kristikunta on täynnä viinipuusta irtautuneita kuivia oksia, jotka odottavat vuoroaan tullakseen heitetyksi tuleen, jonka nämä oksat itse ovat sytyttäneet.

Tämän henkisen pimeyden keskelle on nyt heitetty teosofis-kristosofinen valo. Siihen tutustumalla meillä on mahdollisuus päästä jälleen selville vesille ja saada kestävä ote siitä Elämänpuusta, tosi Viinipuusta, joka maailman pimeydestä huolimatta jakaa elämänvettä janoisille. Siihen yritämme seuraavaksikin syventyä.

I

»Luomakunnan kruunu» on eräs niistä kuvaavista arvonimistä, joilla ihminen haluaa mairitella itseään. Nimityksellä halutaan ilmaista ihmisen olevan luomakunnan hallitsijan, joten kuvaannollinen kruunu hänen päässään on vertauskuva korkeimmasta auktoriteettiudesta sekä tämän suomasta vallasta luomakunnan yli.

Mutta kruunun kantamisen pitäisi merkitä myös suurinta vastuunalaisuutta. Onhan luonnollista edellyttää, että kansakunnan kruunun kantaja on suurimmassa vastuussa kansastaan ja että juuri hän on ensikädessä tietoinen kansansa tarpeista, toiveista, pyrkimyksistä... Lisäksi on ymmärretty, että kuningas on hallitsija *Jumalan armosta*, joten hän on vallastaan vastuussa Jumalan eli Elämän edessä. Hänen pitäisi siis osata ohjata kansaansa Elämän tahdon mukaisesti, joten hallitsijan oletetaan olevan selvillä jumalallisen elämän laeista ja omaavan myös

tiedon valtaa. — Näin ollen, jos ihminen haluaa kantaa arvonimeä »luomakunnan kruunu», odotamme hänen myös elävän arvonimeään vastaavalla tavalla. Hänen pitäisi olla selvillä ihmisen tehtävästä, elämän henkisestä lakisiteisyydestä; mikäli häneltä mainittua tietoa puuttuu, niin hänen lähin tehtävänsä olisi sellaisen tiedon hankkiminen.

Luodessamme silmäyksen oman kulttuurimme kasvatteihin — nykyään eläviin ihmisiin — huomaamme, että olemme omaksuneet joko kirkollis-uskonnollisen tai materialistis-tieteellisen elämäнкäsityksen. Kumpainkaan ajatussuunta ei kuitenkaan perustu tietoon, vaan ennakolta oletettuun ja kuviteltuun suunnitelmattomuuteen, sokeaan uskoon. Kirkollisen käsityksen tunnustajat tyytyvät teologisten aateskelujen tuloksiin, materialistit vuorostaan aistimilla suoritettuihin havaintoihin. Molempia rajoittavat tietyt ennakkoluulot, joten sekä aateskelut että suoritetut tutkimukset joutuvat jo syntymähetkellään ennakkoluulojen karsinoihin.

Teologisen käsityksen mukaan ihminen on eräänlaisen taikamaisen luomistyön tulos, joten olemassaolomme on omasta tahdostamme riippumaton. Meiltä ei ole kysytty ennen luomistapahtumaa, tahdommeko tulla luoduiksi. Jos sitä olisi kysytty, niin silloinhan minuutemme olisi ollut olemassa jo ennen syntymäämme. Silloin ihminen olisikin tajunta eikä ainoastaan ruumis. Kirkollisen käsityksen mukaan ihminen on ruumis, johon Jumala puhalsi elämänhen-gen. Elämä loppuu ruumiin kuollessa ja aikanaan tapahtuu RUUMIIN ylösnouseminen. Ihmiseltä ei

siis ole voitu kysyä, tahtooko hän ottaa päälleen elämän asettaman vastuun, joten hän on tästä näkökulmasta katsottuna täysin edesvastuuton olento. Jumala loi ihmisen valmiiksi, ihminen tuli Hänen kädestään jonkin mielihohteen aiheuttamana.

Näin ollen kaikki hyvä ja paha on olemassa Luojan tahdosta, joten ihminen ei ole siitä minuutena vastuussa, vastuu lankeaa Luojaalle. Vaikka selitettäisiin, että meissä oleva vastuuntuntokin on Jumalan asettama, niin sittenkin vastuu ihmisen edesottamuksesta lankeaa Luojaalle, koska Hän on luonut vastuuntunnon niin löyhäksi, että käsitteet »väärä» ja »oikea» voidaan tulkita miten sattuu. Seikka, mikä toisen mielestä on väärä, voi toiselle kuvastua oikeana. Samoin pyhimys on pyhimys Luojansa tahdosta ja hän osaa elää elämänsä mielestämme kauniisti siksi, ettei Luoja anna »Saatanan vietellä häntä syntiin». Pyhimyksen tahto ei ole hänen omaansa eikä hänen pyhyytensä ole hänen itsensä vaan Luojan ansiota.

Sama toteamus pätee rikollisiin nähden, sillä hekin ovat lähteneet valmiina Luojan kädestä. Asiaa ei paranna tarina perisynnistä, sillä nykypäivien rikollinen ei ole tietoinen luomistyön alussa tapahtuneesta kielletyn-puun-hedelmän-syömisestä. Perityt taipumukset kuuluvat myös hänen vapaan tahtonsa ulkopuolelle. Lisäksi koko syntiinlankeemustapahtuma oli Jumalan suunnittelema ja Hänen tahdostaan johtuva.

Ajatellessamme kuvailemiamme kirkollis-uskonnollisia käsityksiä pohjaan asti joudumme toteamaan,

että elämänmeno on Jumalan tahdosta sellainen kuin se on. Hänen tahdostaan ihmiskunnan tila on onneton. Sodatkin ovat Jumalan suunnittelemaa. Minkään kansan ei ole ollut pakko hyökätä toisen kansan kimppuun siksi, että hyökkääjä olisi ollut nälkäkuoleman partaalla. Hyökkäyksen aiheuttaa aina saalistamisen halu. Kokemus puhuu taas puolestaan, että kurjuus vain lisääntyy sotien kautta. Sodat eivät ole tarpeellisia eikä niistä ole hyötyä ja kuitenkin ihmiset niitä käyvät. Jumala on luonut ihmisen antaen hänelle sodan vietit. Tulos on, että armeijat nielevät kansojen varallisuuden ja suurso-dat silpovat ihmismassoja, niitä Jumalan kuvia, joihin Hän on istuttanut sodanhengen. Kaikkeaa tätä »kaunistavat» poliittiset vainot ja mellakat, yksinpä muutamissa maissa käynnissä olevat — kirkkojen ja papiston vainot, vaikka viimeainittujen pitäisi olla erikoisesti Jumalan suojeluksessa... Ihmisten liikatuotantoa vähentävät myrkkyykaasukammiot. Koko helvetilliseksi muuttunut maailmanmeno on Jumalan suunnittelema ja Hänen tahdostaan riippuvainen.

Huomaamme, mihin teologinen aateskelu johtaa: Jumalasta on tehty pahan tahdon ilmennys.

Mitä tulee kaiken henkisyyden kieltävään materialistiseen elämäнкäsitykseen, on ihminen siitäkin näkökulmasta katsottuna edesvastuuton olento. Kuinka graniittimöhkäle voisi olla vastuussa siitä, että se on sattumalta vierinyt marmorikappaleen päälle! Vaikka ihminen liikkuu, hengittää ja jopa ajattelee, niin se kaikki on tulosta kivien, nesteiden ja kaasujen määrätynlaisesta yhtymisestä. Sat-

tuman tulosta! Jos materialisti kuvittelee, että jokin sisäinen ääni — omatunto, kuten kristityt sanovat — moittii häntä »vääristä» teoista tai kehoittaa häntä antamaan toiselle jotain, josta hänellä itselläänkin on puute, niin tällainen sääli johtuu väärästä aineyhdistelmästä hänen organismissaan. Hänellehän on kehittynyt esim. suu syömistä ja vatsa ruuansulatusta varten, samoin kuin jalat kävelemistä ja kädet anastamista ja saalistusta varten. Luonto ei näy asettaneen esim. suun makuhermoihin mitään moraalia, mikä panisi vastalauseensa, jos ruoka sattuisi olemaan varastettua. Yhtä vähän vatsa välittää tällaisista näkökohdista. Kummallekin riittää tieto siitä, että ruoka on maittavaa ja ravitsevaa. Samoin hyvä turkki lämmittää yhtä paljon, oli se hankittu kunniallisella työllä tai ryöstämällä. — Jos ajattelemme materialistisenkin elämäнкäsityksen pohjaan asti, joudumme täydelliseen moraalittomuuteen. Varkaus ja ryöstö tulevat ainoaksi »järkeväksi» elämäntavaksi. Miksi materialisti ei esim. varastaisi ruokaa, koska vatsa sitä vaatii ja hänellä on kädet ottamista varten! Miksi hän ei ryöstäisi turkkia toisen päältä, jos hänen on vilu! Näillä teoillaanhan hän vain toteuttaisi elämäнкäsitystään. Jos hänen uhrinsa kuolisi nälkään tai viluun, niin kuolisi hän kuitenkin ennemmin tai myöhemmin. Kuolemansa jälkeen hän ei sitä paitsi tiedä eläneensääkään. Koko elämähän on mitäänsanomatonta puuhaa puhumattakaan, että kukaan olisi mistään vastuussa. Materialisti puolustelee käsityksiään sillä, että kaikissa luonnonvaltakunnissa vallitsee

kiihkeä taistelu olemassaolosta, jossa kamppailussa vahvempi perii voiton. Sama »taistelu» näyttää olevan käynnissä tähtiavaruuksissakin, siellä suuremman vetovoiman omaava massa nielee pienemmän. Miten ihminen olisi poikkeus muusta luonnosta? Päin vastoin — ajattelee materialisti — on luonnollista, että esim. voimakkaampi valtio nielee heikomman. Mutta koska ihminen — se on pakko tunnustaa — eroaa kuitenkin toisista luonnonvaltakunnista järkensä kehittyneisyyden vuoksi, on olemassaolon taistelu kulkeutumassa suuntaan, jossa suurin voima on älykkyydessä ja kekseliäisyydessä.

Näemme jälleen, miten materialistinenkin ajattelu johtaa itsensä umpikujaan, sillä älyn rajoja ei kyetä määrittelemään. Äly kykenee luomaan yhä tehokkaampia tuhoamisvälineitä ja sitä kannustaa siihen »elämellinen oikeus». Kaikki tämä ei suinkaan ole kuvittelua, sillä ihmiskunta seisoo silmätysten »kaikkien sota kaikkia vastaan» tilanteen edessä. Tällainen elämänmeno on suurten materialismiin taipuvaisten ihmismassojen näkökulmasta luonnollinen tila ja »ainoa järkevä elämäntapa».

Länsimainen kulttuuri on omaksunut ja yhdistänyt kummankin edellä esitetyistä elämäncäsityksistä ja vienyt nämä ajatuksista tekoihin. Monenmoisen propagandan ja »lähetystyön» avulla onkin todella onnistuttu hapattamaan niillä ihmiskunnan valtaosa. Nyt näkyvät tulokset! Kirkot antavat siunauksensa ihmiskunnan — ja siinä mukana kirkkojenkin — onnettomuudelle, koska muka Jumala on kaiken suunnitellut. Toiselta puolen materialismi niittää

kypsyneitä kylvöjään, sillä tietoinen usko ihmisen edesvastuuttomuuteen on johtanut maailman kansat silmätysten tuon edesvastuuttomuuden seurausten kanssa. Kansoilta kysytään — kuten Pekka Ervast huomauttaa — tahtovatko ne elää vai kuolla; onko ihmisen ongelma ratkaistavissa pommeilla ja myrkykaasuilla? On uskottu väkevämmän oikeuteen — nyt tuon uskon seuraukset ovat käytännössä todettavissa.

— — —
Edellä esitetyn johdosta kysymme: onko siis totta, että ihminen on edesvastuuton olento, onko hän keksinyt käsitteen »luomakunnan kruunu» vain mairitellakseen itseään? Jokainen tuntee olevansa minuusolento, ajatteleva yksilö, tajunta; mistä tajunta on sitten kotoisin? Onhan minuus kuin tukipiste, tajunnan keskus, mikä todistaa, ettei ihminen ole ruumis vaan tajunta.

Kysymystä selvitellessämme huomaamme olevamme monella tavoin ulkoisen suggestion lumoissa. Yleinen mielipide muodostuu erittäin helposti — sanoisimmeko — massauskoksi, jonka lumoista ei niinkään helposti pääse irti. Edellä esitetyt elämänkäsitykset ovat olleet tällaisia massauskontoja, joiden parissa olemme viettäneet elämämme. Nämä käsitteet ovat syöpyneet vereemme tehden heikkotahtoisimmat yksilöt orjikkeeseen.

Mutta jos katselemme ihmistä yksilönä, saamme silloin toisenlaisen kuvan. Huomaamme, että perin harva ihminen saattaa olla *täysi* materialisti. Tiukan tullen asettaa melkein jokainen ihminen uskoonsa

pieniä varauksia: eihän sitä aivan varmaan tiedä, onko Jumala tai näkymätön maailma olemassa; kyllä minä sentään olen jostain vastuussakin. Yhtä vähän voi ihminen kuoleman vakavasti uskoa *siihen* teologiseen jumalankuvaan, mikä hänelle on opetuksen avulla annettu. Hän voi uskoa siihen pinnallisesti, mutta jos hän uskaltaa vähänkin punnita uskoaan järjellään, niin hän liittää annettuun kuvaan itsestään jotain parempaa. Ihminen huomaa olevansa sisäisesti omaksumaansa jumalkäsitettä parempi. Itse hän ei tahtoisikaikkea sitä pahaa, mitä Jumalan uskotaan tahtovan. Kyllä hän ihmisenä on moraalinen olento ja niin täytyy olla Jumalankin. Jumala saa hänen mielikuvituksessaan inhimillisiä piirteitä... Perin harvassa lienevät todelliset nykyajan kulttuuriihmiset, ne, jotka pohjaan asti uskovat niinkuin sanovat uskovansa.

Voimmekin siis todeta, että vaikka joukot elävät kaiken vastuullisuuden vastakohdiksi näyttäytyvien maailmankatsomusten lumoissa, niin sisäisesti ihmisyksilöt tajuavat elämän vastuullisuutta. Vastuunalaisuus kuuluu ihmisen olemukseen, koska hän on jumalallisen elämän ilmennys. Jokainen ymmärtää olevansa jossain määrin vastuussa itsestään, omista teoistaan. Sisäinen vastuuntunto on siis sydämen, omantunnon asia. Mutta koska sekä kirkollinen että materialistis-tieteellinen, ulkopuolelta tullut suggestio puhuu ihmisen järjelle päinvastaista, syntyy luonnollisesti sovittamaton ristiriita järjen ja sydämen välille, koska kumpikin vetää eri köyttä. Ristiriidan tuloksena muodostuu ehkä itsetiedoton kompro-

missi järjen ja omantunnon välillä, mikä näkyy siinä, että ihmiset yleensä ymmärtävät olevansa vastuussa, ei niinkään paljon itsestään, vaan toisista ihmisistä. Kompromissin seuraukset näkyvät mm. kirkkojen sijaissovitusopissa ja siinä uskossa, kun kirkot kuvittelevat olevansa vastuussa ihmisten sieluista. Tällaisen, kirkollisen »vastuuntunnon» ansiosta »vääraoppisia» on poltettu rovioilla, jotta heidän sielunsa olisivat pelastuneet. Papisto ja inkvisitio eivät ymmärtäneet olevansa vastuussa tekemistään hirmuteoista, vaan uhriensa sieluista, toisista ihmisistä. Sama henki on vallalla muuallakin. Valtiovalta kuvittelee olevansa suunnattomassa vastuussa jokaisen kansalaisen sotilaallisesta »kasvatuksesta». Jokainen puolue tuntee olevansa vastuussa *kaikkien* ihmisten hyvinvoinnista, mutta koska tuollaisen ihannetilän saavuttamiseksi ei aina valita keinoja, merkitsee se, ettei puolueyhmäkään ole vastuussa itsestään ja omista teoistaan, vaan jälleen toisista. — Vastuunalaisuuden nurinpäinen heijastuma näyttäytyy kaikkialla.

Taas kysymme: eikö ihminen näin ollen olekaan vastuussa toisista, vaan ainoastaan itsestään? Osuiko Kain oikeaan tunnetulla kysymyksellään: »Olenko minä veljeni vartija?» — Kyllä me olemme veljiemme vartijoita, mutta »vartioiminen» merkitsee silloin Jumalan tahdon toteuttamista.

Näin harhaan olemme menneet, sillä kirkotkin ovat kuvitelleet toteuttaneensa Jumalan tahtoa — polttorovioillaan. Kaikki riippuu siis siitä, millaiseksi Jumalan ymmärrämme. Kirkot ovat käsittäneet Jumalan ulkopuoliseksi Herraksi, joka voi an-

taa minkälaisia määräyksiä tahansa. Tällaisia »Herroja» esiintyy Vanhassa Testamentissa vilisemällä ja kristillinen käsitys yhdistää nämä samaksi: Jeesuksen taivaalliseksi Isäksi. Jeesuksen määritelmä Jumalasta kuitenkin on: Jumala on rakkaus. Jumala ei ole ulkopuolinen Herra, enkeli tai ylifyysillinen ruhtinas, vaan kaikkiallinen Tajunta, Järki, kuten Johannes, Jeesuksen lähin oppilas, kuvaa. Jumala on kaikkiallinen sisäinen Elämä, joka puhuu myös ihmisen sisällä, omassatunnossa. Siksi Hänen lakinsakin on omantunnon laki. Sitä noudattaessaan ihminen elää liitossa Jumalan kanssa, joten hän on samalla vastuussa jumalansa edessä omantunnon lain noudattamisessa. Sama laki kehoittaa häntä suhtautumaan toisiin ihmisiin määrätyllä tavalla. Ellei omatunto ole kyllin herännyt, niin hän voi saada mainitut ohjeet käsitettävällä tavalla esitettynä Vuorisaarnasta. Siitä selviää samalla, että vastuu toisista ihmisistä merkitsee vastuuta Vuorisaarnan hengessä, eikä esimerkiksi murhanhengessä. Se merkitsee vastuuta rakkaudessa. Kaikkein suurimmaksi käskyksi sanotaankin tätä: »Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla Kristus teitä rakastaa». Tämä kehoitus on kieltämättä sopusoinnussa omantunnon kanssa.

Mutta vastuu velvoittaa myös. — Kun ihminen yrittää noudattaa sisäisen jumalansa ääntä ja seurata Vuorisaarnan ohjeita, tekee hän aivan kuin liiton Jumalan kanssa. Ihmisetkin tekevät liittoja keskenään, vieläpä kansatkin ja se merkitsee, että osapuolet noudattavat liitossa hyväksytyjä sopimuksia.

Kokemus osoittaa kuitenkin, että ihmisten keskinäiset sopimukset ovat perin vähämerkityksellisiä, koska kumpi osapuoli tahansa voi sanoa liittonsa irti. Tällaisten sopimusten säännötkin ovat ihmisten laattimia, mutta kun ihminen tekee liiton Jumalan kanssa, niin säännöt laatii Jumala eikä ihminen. Eikä Jumala sano liittosopimustaan irti, sen voi sanoa vain ihminen. Jos ihminen niin tekee, menee hän harhaan. Ihmisen velvollisuus on pitää liittosopimuksensa ja se velvoittaa häntä tekemään työtä Vuorisaarnan elämänymmärryksen puolesta. Vastuu toisista ihmisistä merkitsee siis sitä, että ihminen osaisi liittosopimuksensa mukaan johdattaa mahdollisimman monta ihmisveljeään Vuorisaarnan Mestarin luo ja hänen viittomalleen tielle.

— — —

Ensimmäiset apostolit puhuivat kahdesta liitosta: vanhasta ja uudesta. Hebrealaiskirjekin alkaa sanonnalla: »Sittenkuin Jumala muinoin monesti ja monella tapaa oli puhunut isille profeettain kautta, on hän näinä viimeisinä päivinä puhunut meille Pojan kautta, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi, jonka kautta hän myös on maailman luonut...» Hebrealaiskirjeen kirjoittaja haluaa siis ilmaista Jeesuksen kautta tapahtuneen jotain, mihin profeettain saavutukset eivät ylettyneet. Kysymyksessä oli siihenastisesti aivan ainutlaatuinen tapahtuma, koska uuden sanoman tuoja oli tekemisissä maailman luomistyön kanssa. Mainitun luomistyön on kristikunta luultavasti käsittänyt niin, että maailma luotiin kerta kaikkiaan valmiiksi ja ihmiskunta siinä mu-

kana. — Kristikunta on ottanut Vanhan Testamentin uskontonsa peruskirjaksi (siitä huolimatta, että kristinuskon perustaja oli Jeesus eikä Mooses) ja koska myös länsimainen okkultismi on ottanut sieltä eräitä nimityksiä, niin voimme pitää muutamia Vanhan Testamentin kertomuksia esityksemme runkona. Nehän ovat eräänlaisia »historiallisia taruja» ja muistamme H. P. Blavatskyn huomauttaneen taruissa olevan enemmän totuutta kuin kirjoitetuissa historioissa.

Vanhan ja Uuden Liiton eron voimme alustavasti ymmärtää näin: Liitto merkitsee sisäistä suhdetta ihmisen ja Jumalan välillä, mutta tämä suhde on ajan mukana syventynyt. Sanoihan Jeesuskin: »taivasten valtakunta on lähestynyt». Jumala tai Herrat, joista Vanha Testamentti puhuu, olivat ulkoisia jumalia, joiden kanssa ihmiset tekivät liittojaan, mutta Jeesuksen jälkeen alkanut ajanjakso toi Jumalan lähemmäksi ihmistä, joten ihmisille tuli mahdolliseksi päästä sisäiseen suhteeseen siihen todelliseen Isään joka on kaikkialla, siis myöskin ihmisessä itsessään.

Kristikunta kirkkoineen uskoo elävänsä Uudessa Liitossa, siis siinä uudessa suhteessa Jumalaan, mikä vaihe alkoi Jeesuksen jälkeen. Mutta se on unohtanut, että koska sille on paljon annettu, siltä myöskin vaaditaan Uuden Liiton asettamien velvoitusten täyttämistä. Kristikunta on todella saanut haltuunsa uuden moraalin, uuden talentin hoitaakseen, mutta se on menetellyt kuten epäkelpo tallettaja: se on haudannut talenttinsa maahan. Kristillinen kirkko

papistoineen on lisäksi kääntänyt ja vääntänyt Messiarinsa opetukset käsittämättömiksi, joten siitä voidaan sanoa kuten Jeesus aikanaan juutalaisesta papistosta: itse he eivät mene sisälle taivasten valtakuntaan, eivätkä salli menossaolevien sinne mennä.

II

Kun ihminen lähenee totuudenetsijän sisältörikasta elämänvaihetta, on hän aivan kuin pakotettu tekemään itselleen kysymyksiä. Elämä osoittautuu hänelle elämisen arvoiseksi jo senkin vuoksi, että hän voi etsiä vastausta oman elämänsä ongelmaan. Hän saattaa kysyä itseltään: »Miksi olen olemassa ja miksi elämä on sellaista kuin se on?» Nykyisissä yhteiskunnissa elävä ihminen on tietysti saanut valitsevan kirkollisen kasvatuksen ja sen nojalla ymmärtänyt Jumalankin eräänlaiseksi olennoiksi, kostonvaksi ja rankaisevaksi Herraksi. Kaikki ulkoa opittu tietous on luonnollisesti jättänyt häneen jälkensä, mutta kun hänessä on herännyt totuuden etsimisen kaipuu, herää hänessä samalla myöskin epäily saatuja elämänselityksiä kohtaan. Hän alkaa epäillä omaksumansa maailmankatsomuksen totuudellisuutta. Hän miettii, onko se järkevä, kestääkö se järjen kritiikin edessä, onko siinä ristiriitoja ja onko se so-

pusoinnussa hänen sisäisen oikeustajunsa kanssa? — Tällaisia kysymyksiä on ihminen oikeutettu tekemään ja meidän päivinäimme niihin löytyy myös selvä ja asiallinen vastaus teosofisessa sanomassa.

Teosofiassa puhutaan mm. jälleensyntymisen laista, kehityksestä ja karman toiminnasta. Puhutaanhan näistä asioista muuallakin, mutta toisessa hengessä. Onhan tiedekin omaksunut kehitysopin, mutta kehityksen oletetaan koskevan ainoastaan »elimellistä» luontoa. Jälleensyntymisen laki näyttäytyy esim. jokaisen päivän sarastuksessa ja joka keväisessä elämän uudistumisessa. Niinikään syyn ja seurauksen laki — karma — vaikuttaa kaikkialla luonnossa. Teosofia ei näin ollen opeta mitään luonnon lakien vastaista, mutta se asettaa edellä mainitut luonnon tosiasiat myöskin sielullisia ja henkisiä seikkoja koskeviksi. Sekä ihmisen että koko luonnon kehitys esitetään kaikkiallisen jumaluuden ulosvuodatuksiksi, hengen ja aineen väliseksi yhteistyöksi. Tämän ulosvuodatuksen ulkoinen kuori näyttäytyy fyysillistyneessä kosmoksessa, missä tähtiavaruuksien lukemattomat elämänkentät pyörivät. Mutta kuoren takana ja sisällä tapahtuu jatkuva kehitys, minkä lähimpänä lopputavoitteena on inhimillinen täydellisyys. — Teosofia opettaa meille, että jälleensyntymisen laki koskee myös tajunnan kehitystä. Näin ollen ei vastasyntynyt lapsi ole ainoastaan vanhempien uudistunut jäljennös, vaan ihmisenä tajunta ja henki, joka elää vuorotellen näkyväisessä ja näkymättömässä maailmassa. Syyn ja seurauksen laki vaikuttaa samoin kummassakin maailmassa.

Nämä seikat voivat selvitä totuudenetsijälle aikaan. Niistä kuultaa elämän pohjattomuus ja rajattomuus. Mutta kuitenkin hän ymmärtää, ettei asioiden ja käsitteiden älyllinen pohdiskelu oli sitä, mihin teosofinen ja kristosofinen elämänymmärrys tähtää. Todellinen elämä pohjautuu moraaliin, niihin neuvoihin ja opetuksiin, joita esitetään kaikissa uskonnoissa. Selvimpinä ja täydellisimpinä elämän moraaliset opetukset esiintyvät Pekka Ervastin uudelleen järjestämässä Vuorisaarnassa. Teosofia on julistettu elettäväksi eikä älylliseksi tai tunnepitoiseksi lepotyynyksi.

Kuitenkin valistunut järki saattaa kysyä esimerkiksi: »Miksi minun pitää olla moraalinen olento? Miksi minun pitää pyrkiä ihmisyyteen, jos elämä loppuu kuolemassa? Ellei minusta mitään säily kuoleman tuolle puolen, niin kaikki ponnistelut ovat turhia». Tällaisten kysymysten selvittämiseksi tarvitaan teosofista filosofiaa ja metafysiikkaa. Ihmisen ei tule jäädä paikoilleen, siksi meidänkin on jatkettava tutkimuksiamme.

Karman, syyn ja seurauksen lain fyysisilliset ilmiöt ovat jokaiselle tuttuja. Jokainen teko ja ponnistus tuottaa vastaavanlaisen seurauksen. Mutta karman toiminta ulottuu myös eettisille ja henkisille alueille, sen toiminta on esitetty sattuvasti Jeesuksen sanoissa: »Mitä kylvätte, sitä myöskin niitätte» ja »Millä mitalla mittaatte, sillä teillekin mitataan». Maanviljelijä tietää, että jos hän kylvää vehnää, niin hän saa vehnää myös niittää. Jeesus tahtoi painostaa kaikkien tietäjien tiedossa ollutta totuutta, että koko

maailmankaikkeus on sidottu syysuhteen ketjuun. Jokainen teko ja ponnistus aiheuttaa vastaavanlaisen »palkan». Ihminen saa niittää omia kylvöjään: surra, iloita, nauttia, kärsiä... aina sen mukaan, miten hän on toisia ihmisiä kohdellut. Kaikki aiheutetut syyt eivät kuitenkaan kypsy samassa elämässä. Jokaisella on kokemusta siitä, miten esim. petos, varkaus ja varsinkin koulutettua älyä apuna käyttäen suoritettu hienostettu rosvous menestyy ja niiden parissa puuhaillut ihminen saatetaan kunnialla hautaan. Tässä tapauksessa eivät elämän kylvöt ole kypsyneet leikattaviksi samassa elämässä, mutta ne odottavat uuden jälleensyntymän kynnyksellä. Tällainen ihminen saa syntyä olosuhteisiin, joissa hän itse joutuu petettäväksi, rosvottavaksi — hän saa niittää omia kylvöjään. — Tämä kaikkien viisaitten opettama karmaoppi on niin selvä ja oikeudenmukainen, että jos yleensä uskomme elämän jumalalliseen johtoon, niin kaiken täytyy olla vähintään näin viisaasti suunniteltu. Ja koska se viisaus näkyy kaikkialla fyysillisessä maailmassa, niin miksi se ei toimisi myös eettillisillä alueilla! Näkyvässä maailmassa karma ei koskaan erehdy. Ihminen saattaa erehtyä esim. valitessaan kasvin siemeniä, mutta luonto ei erehdy. Erehtymättömästi kasvaa se kasvi, jonka siemen multaan on kätkeyty. Miten siis luonto voisi erehtyä ihmisten ajatuksissa, tunteissa, teoissa? Nekin ovat syitä, siemeniä, kylvöjä, joista aikanaan kasvaa sato, joko ohdakkeiden sekainen luste tai lainhehtiva vilja.

— — —

Seuraavassa yritämme keskittyä alussa mainitsemamme kysymyksen ympärille. Puhuimme totuudenetsijästä. On luonnollista ajatella, että ihminen vähitellen herää kysymään ja etsimään. Elämä on todella koulu, joka asettaa kaikenlaisia esteitä ihmisen voitettavaksi. Nämä esteet ja vaikeudet on hän tietenkin itse luonut, mutta kun kuolemanjälkeinen elämä on hävittänyt tiedon niiden syistä, niin ne tulevat uudessa jälleensyntymässä eteen useinkin käsittämättöminä kokemuksina, vaikeuksina ja ristiriitoina. Niiden kanssa painiskellessaan ihminen oppii vähitellen etsimään elämän totuutta. Tulee kolaus kolauksen jälkeen ja laiskuuteen taipuva ihminen joutuu lopulta niin ahtaalle, että hänen pitää miettiä ja tutkia, miksi on olemassa kaikenlaista vaivaa ja tuskaa. Välillä on kyllä kauniitakin hetkiä, mutta useimmiten niiden etsimään kannustava vaikutus hukkuu onnen huumaan. Voimme kuitenkin ymmärtää, että ihmiset siirtyvät kokemuksien koulun avulla aivan kuin aste asteelta yhä lähemmäksi sitä vaihetta, jolloin heitä ei enää tyydytä muu kuin varmuus ja tieto elämän sisäisestä tarkoituksesta. Totuudenetsijä ei enää — kuten mahdollisesti aikaisemmassa vaiheessa — *pelkää* Jumalaa, vaan uskaltaa kysyä Hänenkin mielipidettään asioissa. Onhan elämä osoittautunut mahdollisimman salaperäiseksi: siinä esiintyy syvyyksiä, joita järkikään ei kykene luotaamaan. Mutta jos elämän takana on jumalallinen tajunta, niin täytyyhän tuossa tajunnassa olla ratkaistuna hänenkin elämänsä salaisuus. — Tällaisten vaiheitten kautta kulkee luonnollisesti jokaisen ihmisen

tie. Mutta kun ajattelemme elämää teosofisen maailmankatsomuksen valossa, miten ihmiskunta on taivaltanut kokemusten tietä vuosimiljoonia, teemme sen merkillisen huomion, että totuudenetsijät ovat edellä esittämässämme merkityksessä olleet aina pienenä vähemmistönä. Suuri ihmiskunta on osannut tyytyä mahdollisimman helppoon elämänselitykseen. Aina on ollut erilaisia uskonnollisia oppeja ja niiden alkuperäiset opettajat ovat antaneet käytännöllis-siveellisiä neuvoja jokapäiväisen elämän suhteen. Mutta jatkuvasti on esiintynyt myös uskontojen degeneroitumista. Uskonnot ovat muokkautuneet ihmisten käsissä sellaisiksi, että ne ovatkin omiaan tuudittamaan uskonnolliseen tunteiluun, puhumattakaan siitä, että uskontoa edustava taantuva kirkko innostaisi totuuden etsintään. Tämän todetaksemme ei meidän tarvitse »mennä merta edemmäksi kalaan». Kristinuskon Mestari kyllä kehoitti etsimään ja kolkuttamaan, jotta totuus valkenisi, mutta kirkot kieltävät, vastoin Mestarinsa opetuksia, jumalallisia asioita tutkimasta. Näissä piireissä on sokea »usko» nukuttanut totuuden etsimisen kai puunkin. Seuraus on, etteivät ihmiset ole erikoisen kiinnostuneita tutkimaan elämän syntyä syviä.

Tämä toteamus saa meidät tekemään uuden kysymyksen: Miksi totuudenetsijain joukko on jatkuvasti niin pieni? Johtuuko se siitä, että ihmiskunta on vielä lapsenkengissä, eikä ole esim. älyllisesti niin pitkällä, että osaisi kysyä ja etsiä? Lisäksi tiedämme Jeesuksenkin huomauttaneen harvoista valituista. Hänenkin ympärillään oli vain verrattain

pieni joukko totuutta janoavia sieluja. Vaikka lukisimme mukaan alkukristilliset seurakunnatkin, niin tuo joukko jää sittenkin pieneksi verratessamme sitä koko ihmiskuntaan, sillä on muistettava, etteivät kaikki alkuseurakuntien jäsenetkään luultavasti olleet totuudenetsijöitä sanan vakavimmassa mielessä. Heissäkin lienee ollut paljon pintapuolisia harrasteilijoita. — Samoin jos siirrymme ajassa taaksepäin ja ajattelemme vanhoja mysterialaitoksia ja temppelitä, niin aina huomaamme syvimmän totuudenkaipuun omaavat ihmiset vähälukuisiksi.

Kuitenkin on asiantuntijain tavalla todettava, että juuri totuudenkaipuu on se tekijä, joka on vienyt ihmiskuntaa eteenpäin. Totuudenetsijät ovat aina olleet ihmiskunnan tienviittoja ja edelläkävijöitä. Tulevaisuus on aina ollut ajattelijoiden käsissä. Vaikka tietämätön ja pintapuolinen maailma onkin useimmiten vetänyt lokaan heidän työnsä tulokset, niin sittenkin on ihmiskunta tavalla tai toisella ollut pakotettu seuraamaan heidän viitoittamiaan latuja. Niinpä länsimaista kulttuuriamme on nimitetty kristilliseksi ja siinä nimityksessä piilee okkulttinen totuus. Onhan esim. orjalaitoksen poistaminen kieltämättä tulos Jeesuksen rakkauden opista. Siitä huolimatta, että taantuva kirkko on pimittänyt Mestarin opetukset, on Jeesuksen sanoma hänen harvalukuisten työntekijöittensä kautta jättänyt pysyvät jälkensä nykyiseen kulttuuriin. Nämä työntekijät, ajattelijat, totuudenetsijät ovat avanneet avarimmat näköalat ihmiskunnan katseltavaksi, joten heidän hiihtämiään latuja ovat toiset osanneet seurata.

Menneisyyttä ajateltaessa voitaisiin ehkä vedota yllä mainitsemaamme käsitykseen, minkä mukaan ihmiskunta olisi elänyt lapsuuskauttansa, mutta siirtyessämme nykyaikaan ei tuo oletamus näytä totuuden mukaiselta. Eurooppalainen rotu on osannut synnyttää sivistyksen, jonka tuloksena on maapallon yhtenäistyminen. Tämähän on valtava saavutus yksinäänkin. Jos syvennymme ajattelemaan tämän saavutuksen yksityiskohtia, niitä eri tekijöitä, joista mainittu tilanne on tulos, on tunnustettava, että siinä on paljon etsitty eräänlaista totuutta. Verratessamme nykyistä sivistystämme okkultistien kuvaamaan atlantilaiseen kulttuuriin tuskin löydämme Atlantis-mantereelta sellaista tieteellistä tarkkuutta ja teknillistä hienoutta kuin nykypäivien Euroopasta. Heidän saavutuksensa perustuivat osaksi maagillisiin voimiin, sillä heidän joukossaan eli ruumistuneina erittäin viisaita ja taitavia olentoja. Eurooppalainen sivistys on sen sijaan maapallomme varsinaisen ihmiskunnan luoma, sen, joka Atlantiksen aikoina oli vielä lapsenkengissä. Ihmiskunnan pääjoukko viettää nyt eräänlaista älyn riemujuhlaa, joskin se tapahtuu hävittävässä merkeissä. Se on saavuttanut täysi-ikäisen asteen älyllis-tieteellisessä totuudenetsimiskyvyssään. Kaikilla aloilla esiintyy neroja. Lääketiede on kaivautunut melkoisen syväle ruumiin salaisuuksiin. Tähtitiede tunkeutuu yhä syvemmälle tähtimaailmaan ja on jo aikalailla perillä kosmoksen rakenteesta. Fyysisen aineen alkuosat tunnetaan... Kaikkialla ratkotaan aineellisen elämän esiintuomia pulmia. Siltä puolelta ih-

miskunnan ei tarvitse enää olla sokkosilla. Siltä ei puutu älyä eikä tahtoa, se on osannut luoda kulttuurin, mikä ei ole vähäpätöinen. Tämä todistaa, että ihmiskunta *kykenee etsimään totuutta*. Sillä ovat kehittyneinä kaikki totuuden etsintään vaadittavat ominaisuudet. Tieteen ja tekniikan saavutukset ovat todisteena, että totuutta on etsitty ja myöskin löydetty. Virhe on vain siinä, että totuuden uskotaan olevan kätkeytyneenä kaikkivaltiaan aineen syliin, joten etsiminen ei ole ollut *Jumalallisen totuuden* etsimistä.

Johdumme näin ollen arveluun, että ihmiskunnan etunensä kulkeva totuudenetsijäin pääjoukko, jonka ponnistukset ja etsintä keskittyvät henkeen, jumalalliseen totuuteen, olisi omaa luokkaansa. Tätä tukevat myös pyhien kirjojen viittaukset, ja mm. gnostikot perustavat oppinsa tällaiselle käsitykselle. Lisäksi teosofia selittää, että ihmiskunnan muodostavat erilaiset sielujen ryhmät. Olemme saaneet apua toisilta planeetoilta, mutta myös edellisten luomispäivien ihmiskunnat käyvät täällä kouluaan. Edellä mainituissa arvelussamme näyttää siis olevan perää, joten joudumme kysymään: mistä tuo totuudenetsijäin pääjoukko on kotoisin?

Jotta saisimme ko. seikoista käsitettävän kuvan, on meidän tutkittava, mitä teosofiassa puhutaan siitä kehitysjärjestelmästä, jossa käymme elämän koulua.

III

H. P. Blavatsky jakaa maapallon elämän seitsemään manvantaraan. Pekka Ervast käyttää etupäässä rosenkreutziläistä nimitystä puhuen luomispäivistä. Nimi »luomispäivä» on lainattu elohistisesta luomiskertomuksesta. Kristikunta on ymmärtänyt kertomuksen kirjaimellisesti, aivan kuin kysymyksessä olisivat meidän tuntemamme päivät ja yöt. Mutta vähäinenkin ajattelu osoittaa luomispäivillä tarkoitetun aivan muuta. Aurinko ja kuu luotiin kertomuksen mukaan vasta neljäntenä päivänä, joten kolmen edellisen päivän aikana oli mahdotonta mitata päivää ja yötä auringon mukaan. Manvantara eli luomispäivä merkitseekin pitkää aikakautta, aivan kuin planeetan jälleensyntymää, ja vastaava yö luomispäivien välistä lepokautta, jota teosofia nimittää pralajaksi.

Jokainen luomispäivä elää aineellisesti toisista poikkeavassa tilassa. Niinpä Pekka Ervast opettaa,

että ensimmäisen luomispäivän aineellisin elementti oli lämpö, toisen kaasu, kolmannen neste ja nykyisen neljännen luomispäivän kiinteä aine. Jokainen luomispäivä synnytti oman ihmiskuntansa, mutta nykyinen ihmiskunta kehittyi siinä mukana erilaisien vaihteitten kautta. Me olimme ensimmäisessä luomispäivässä kivikuntaa vastaavassa tilassa, joten noiden kivien sellainen tajunta, mitä voimme käsittää, oli ajatusta, ajatusmuotoja, siinä ei voinut olla esim. lainkaan tunnetta. Toisessa luomispäivässä elimme kasvikuntaa vastaavassa tilassa, joten silloin tajusimme jo tunteen. Kolmantena luomispäivänä elimme eläinkuntana ja tajusimme sukupuolivoiman. Nykyisessä neljännessä tajuamme lisäksi himon, mutta nyt olemmekin itsetietoisia ihmisiä, joten samalla olemme tietoisia kemiallis-fyysillisestä aineesta. Meissä vaikuttavat kuitenkin myös sukupuolivoima, tunne ja ajatus, koska olemme kulkeutuneet noiden kehitysvaihteitten kautta. — Edellä esitetystä käynee ilmi, että kysymyksessä olevat ihmiskunnat kehittyivät sängen erilaisiksi. Syynä oli sekä planeetan erilainen aineellinen tila että ilmenneet voimat. Niinpä ensimmäisen luomispäivän ihmiskunta kehittyi melko pitkälle ajatusvoimien käyttämisessä, mutta ei voinut saada kokemusta tunteissa, sukupuolivoimassa eikä kärsimyksen aiheuttamassa nöyryydessä. Näissä suhteissa nykyinen ihmiskunta saa kaikkein täydellisintä koulutusta, koska tajuntamme toimii mahdollisimman monipuolisesti. Meissä elää persoonallinen minuus ja sielunelämämme sisältöön kuuluvat ajatus, tunne,

tahto ja himo. Samalla saattavat tulla esille hyvin-kin korkeat jumalalliset innoitukset: luova nerous, Kristusvoimainen rakkaus... Tämä todistaa, että olemme erikoisasemassa noihin ennen syntyneisiin ihmiskuntiin nähden.

Ajatelkaamme nykyisen ihmiskunnan vaihteita! Kun tajunta kehityksen pyörässä laskeutuu aineeseen, niin se toimii ennen kivikuntaa ns. elementtaalikuntien myötävaikutuksella. Mutta koska me olimme ensimmäisessä luomispäivässä kivikuntana, niin meidän elementtaalikautemme häipyi johonkin muinaisuuteen, sellaisen suunnattoman pitkän yön eli pralajan taakse, joka vallitsi edellisen seitsenpäiväisen planetaarisen kauden ja kulumassa olevan luomispäiväsarjan välillä, siis aurinkokuntamme edelliseen jälleensyntymään. Vasta kun se yö oli kulunut, alkoi maapallon seitsenjaksoinen luomispäivien sarja, jonka neljännessä luomispäivässä parhailaan elämme. (Tämän jälkeen seuraa viides, kuudes ja seitsemäs luomispäivä.) Ajassa mitattuna on nykyisen ihmiskunnan alkuperä hyvin kaukana menneisyydessä.

H. P. B. huomauttaa ja P. E. opettaa vielä selvemmin, että ihmiskunta on tässä kehitysjärjestelmässä aivan kuin keskipisteenä. Sanotaan, että ihminen on kutsuttu nousemaan enkeleitä korkeammalle. P. E. huomauttaa, että ihmisen alkuperä on enkeleiden yläpuolella. Vieläpä hän sanoo, että olemme sisäisesti kotoisin aurinkokuntamme Logoksen ruumiista, korkeimman kolminaisuuden keskeltä. Tämä ehkä käy käsitettäväksi, jos ajattelemme edellä mainittuja

elementtaalikuntia. Niinpä nykyisen kivikunnan ta-
junta on kulkenut kolmen kuluneen luomispäivän
aikana kolmen elementtaalikunnan kautta. Ensimmäisessä luomispäivässä se kehittyi ylemmässä älyn maailmassa, toisessa alemmassa älyn maailmassa, kolmannessa tunnetasolla ja nyt elää kivikunnassa. Me olimme sitävastoin ensimmäisessä luomispäivässä jo kivikuntana, joka ilmeni älyn maailmassa. Jos seuraamme vastaavasti omaa elementtaalikauttamme taso tasolta ylöspäin ennen nykyisen planeettakelumme alkua, niin alimpana elementtaalikuntana ollessamme olimme sisänäköisellä tasolla, sitä edellisellä elementtaalikuntana olimme henkisellä tasolla ja ensimmäisenä elementtaalikuntana ollessamme olimme yksilöllisellä tasolla, siis Kristuksen helmassa. Sieltä siis olemme kotoisin, sieltä vaelluksemme on alkanut. Ajatellessamme kosmillisia elämän tasoja on syntyperämme todellakin korkealla.

Mutta, kuten jo sanoimme, olemme kehityksemme kestäessä joutuneet aivan kuin odottamaan vuoroamme, koska välillä on ollut kahden seitsenpäiväisen luomispäivän sarjan välinen yö. Kehityksen suunnitelman mukaan voimme taas nousta enkeleiden yläpuolelle. Tässä näkyy karman sovittava käsi. Elämässä ei saa olla puolueellisuutta. Mikä meihin nähden on muodostunut vitkasteluksi luonnon välttämättömyydestä, se korvautuu jälkeinpäin. Ihmiskunta voi karmansa vuoksi nousta korkealle.

Edelleen eläin- ja kasvikuntaa ajatellessamme havaitsemme niidenkin menneisyyden häipyvän aurinkokuntamme edelliseen jälleensyntymään. Nykyi-

nen eläinkunta oli kolmannessa luomispäivässä kasvikuntana, toisessa luomispäivässä kivikuntana ja ensimmäisessä luomispäivässä kolmantena elementtaalikuntana. Mutta kaksi edellistä elementtaalikuntaa se oli elänyt jo ennen kuin ensimmäisen luomispäivän aamu sarasti. Samoin nykyinen kasvikunta vietti kolmannessa luomispäivässä kivikuntaa vastaavaa elämää, toisessa luomispäivässä se oli kolmantena elementtaalikuntana ja ensimmäisessä toisena. Mutta sen ensimmäinen elementtaativaihe oli kaukaisessa muinaisuudessa. Siksi nykyinen kasvi- ja eläinkuntakin ovat karmallisesti vähän erikoisemmassa asemassa. Samoin käy ymmärrettäväksi, että nykyinen eläinkunta, joka saa kokemusta kiinteän elementin suomasta pysyvyydestä ja ajatusta sekä tunnetta hillitsevästä ominaisuudesta, on aivan toisessa asemassa kuin se eläinkunta, joka eli kolmannessa luomispäivässä. Me olimme silloin eläinkuntana, mutta aine oli juoksevaa, joten emme voineet saada kuvaa pysyvistä muodoista. Ihmiskuntana saamme nyt oppia sitä, mutta samaa opetusta saa myös nykyinen eläinkunta, joka karmallisesti muodostaa seuraavassa luomispäivässä ihmiskunnan. Siksi nykyisen eläinkunnan kehittynein osa, joka on oppinut eniten, on tulevassa luomispäivässä aivan toisenlaisessa asemassa kuin me olimme tämän luomispäivän alkaessa. Mutta suunnattoman suuri osa eläinkuntaa ei ole kyennyt oppimaan niin paljon kuin esimerkiksi kotieläimet. Näin elämä muodostuu mahdollisimman monipuoliseksi, osan jäädessä jälkeen ja toisen osan kulkiessa huimaavasti edelle.

Mutta karma järjestää viisaudessaan niin, että tasapaino säilyy eikä epäoikeudenmukaisuutta tapahdu.

— — —

Tässä yhteydessä kiintyy huomiomme jokaiselle tuttuun Kain-Aabel-tarinaan. Kerrotaan, että Kain harjoitti maanviljelystä ja Aabel oli karjapaimen. Kumpikin uhraisi Herralle työnsä tuloksia, Kain maan tuotteita ja Aabel karjastaan. Mutta Herra ei pitänytkaan Kainin uhrista ja siitä suuttuneena Kain tappoi veljensä Aabelin. Herra kirosi Kainin murhan vuoksi, eikä maakaan enää kantanut Kainille satoaan ja niin Kain karkoitettuna lähti kotiseudultaan itään päin ja ryhtyi kaupungin rakentajaksi. Koska Kain kuitenkin oli katunut tekoaan, niin oli Herra pannut häneen merkin, ettei kukaan tappaisi häntä. Herra oli luvannut kostaa Kainin murhan seitsenkertaisesti. Vaikka Herra siis kirosi Kainin, niin kuitenkin Herra samalla suojeli häntä.

Toisen huomioitavan arvoisen ilmiön kerrotaan tapahtuneen ennen vedenpaisumusta. Silloin maan päällä eli jättiläisiä. Jumalan pojat katselivat ihmisten tyttäriä ja huomasivat heidän olevan hyvin kauniita. Solmittiin avioliittoja heidän välillään ja näin maan päälle, ihmisten joukkoon, tuli myös jumalan poikien ja ihmisten tyttärien jälkeläisiä. Mutta pahuus paisui ja tuli lopulta suorastaan ylivoimaiseksi ja silloin Herra päätti hukuttaa koko ihmiskunnan. — Tällaisilla taruilla on tietysti okkulttis-historiallinen pohja samalla, kun molemmilla taruilla on suhde toisiinsa.

Teosofian mukaan ei ihmiskunta ole lähtöisin kahdesta tai ainoastaan muutamasta alkuihmisestä, vaan ihmissielujen lukumäärä on suunnaton. Ruumiillinen kehitys on tapahtunut samanaikaisesti sielullisen kehityksen kanssa tullen vähitellen eetterisestä tilasta kemiallis-fysilliseen. Siksi Kain ja Aabel edustavat myös erilaisia ihmistyypppejä. (Tulokoon sivumennen sanotuksi, että vanha Testamentti voi silti olla eräänlaista historiaa, joten esim. Kain saattaa olla historiallinenkin henkilö. Näin ainakin väittää okkulttinen traditio. Sen mukaan Kain syntyi Hiram-Abifina ja myöhemmin Latsaruksena, joka, kuten P. E. huomauttaa, merkitsee toiselta puolen evankelista Johannesta. Kainin vielä myöhempänä inkarnationa esiintyi Rosenkreutz, länsimaisen mystiikan ja okkultismin luoja.) Voimme kysyä, miksi Kain kuvataan ensin peltomieheksi ja myöhemmin kaupunginrakentajaksi ja Aabel vastaavasti paimeneksi?

Jos katselemme eri luonnonvaltakuntien suhdetta toisiinsa, voimme hyvällä syyllä sanoa, että korkeammalla kehitysasteella oleva opettaa alemmalla olevaa. Kasvikunta opettaa eräällä tavalla kivikuntaa, sillä se imee ravintonsa kivikunnasta, joten jälkimmäinen joutuu elimelliseen yhteyteen edellisen kanssa ja näin ollen jotain oppii. Samoin kasvikunta saa opetusta eläinkunnalta, koska viimeksimainittu käyttää edellistä ravintonaan. Tämä opetus on aivan luonnonvaraista, eikä siinä ole ollenkaan itsetietoisuutta. Vasta ihminen osaa edellisiä itsetietoisemmin opettaa eläinkuntaa ja kasvikuntaa. Mutta jos

tutkimme nykyisen ihmisen suhdetta muihin luonnonvaltakuntiin, näemme, ettei edes ihminen osaa opettaa itseään alemmalla kehitysasteella olevia luonnonvaltakuntia täysin tietoisesti, ellei hän tiedä mitään elämän henkisistä laeista. Kuinka hän osaisi opettaa elämän lakeja toisille, vaikka nämä olisivatkin häntä itseään alempana olevia, ellei hän tunne edes oman olemassaolonsa tarkoitusta? Enkelikunnasta voimme sen sijaan sanoa, että he osaavat opettaa itsetietoisesti, koska he ovat jo sivuuttaneet ihmisasteen.

Kaavamaisesti ajateltuna nykyinen ihmiskunta oli toisessa luomispäivässä kasvikuntana ja kolmannessa luomispäivässä eläinkuntana. Toisen luomispäivän aikana muodostivat Asuurat eli Pimeyden Ruhtinaat enkelikunnan, koska he olivat ensimmäisen luomispäivän ihmisiä. Koska me olimme kasvikuntana, niin Asuurat olivat meidän *itsetietoisia* opettajiamme ja kasvattajiamme. Tietysti toisen luomispäivän ihmiskuntakin teki jotain, mutta se ei voinut tapahtua itsetietoisesti, siten, että he todella olisivat voineet ymmärtää, miksi kasvikunta oli sellainen kuin se oli. Siihen kykenivät vain Asuurat, he olivat siis todellisia peltomiehiä, kasvikunnan kehityksen jouduttajia. Heissä näemme Kainin, jota on myös sanottu vanhemmaksi. Aabel oli nuorempi, hänen edustamansa tyyppi astui myöhemmin näyttämölle.

Me olimme kolmannessa luomispäivässä eläinkuntana ja silloin muodosti toisen luomispäivän ihmiskunta — Valon Herrat — enkelikunnan. He olivat

siis todellisten opettajien ja paimenten asemassa. Heissä näkyy Aabel-tyyppi. Kainin ja Aabelin näemme siis edellisten luomispäivien ihmiskunnissa.

Mutta kertomuksessa on kuvaava kohta. Ihmiskunta jatkui Kainista, mutta ei Aabelista, koska Kain tappoi hänet. Sen sijaan syntyi vielä Seet, joka on tavallaan veljensä Aabelin sijainen, ja hänestä ihmiskunta jatkui. Seet kuvaa kolmannen luomispäivän ihmiskuntaa, joka nyt muodostaa enkelikunnan. Näin ollen ihmiskunta jatkuu Seetistä siten, että Seet eli nykyinen enkelikunta on ensimmäinen luonnonvaltakunta, joka osaa opettaa ihmiskuntaa itsetietoisesti. Suuri ihmiskunta ei vielä ole kyennyt itsetietoisesti itseään opettamaan, lukuunottamatta muutamia totuudenetsijäsieluja. Tässä merkityksessä voidaan ihmiskuntaa verrata vielä karjaan ja enkelikuntaa karjapaimeniin.

Kysymme, miksi Kainin uhri oli kelvoton? Jos ajattelemme, että kaksi ihmistä suorittaisivat tuollaiset uhrit, niin luonnollisesti kasvien uhraaminen on inhimillisempää kuin eläinten teurastaminen ja polttaminen. Siksi meidän on saatavakin uhrista oikea käsitys.

Vanhan Testamentin kuvauksessa kuultaa tuo vanha, degeneroitunut kuva, jonka mukaan Jumala nauttii siitä, kun ihmiset tappavat eläimiä ja polttavat näiden ruumiita. Tuollainen käsitys on alhainen ja kaikkea todellisuuspohjaa vailla. Miten maailmankaikkeuden sisäinen jumaltajunta, josta koko ilmennyt elämä on saanut syntynsä, voisi nauttia

ja hyväksyä tuollaista raakuutta? — Teosofisesti käsitettynä uhri merkitseekin aivan toista. Tajunnan kehityshän tapahtuu — ainakin meidän kehitysjärjestelmässämme — kivi-, kasvi- ja eläinkuntien kautta. Siksi jokaisessa yksilössä piilee nämä menneisyyden kehityskauden jäännökset. Nämä ovat niitä voimia, jotka on uhrattava. Tämä merkitsee psykologisesti, että kun ihminen tahtoo saavuttaa IHMISELLE asetetun kehityksen kohteen, niin hänen tulee uhrata eli luopua niistä voimista, jotka sitovat häntä maahan, kuten kasvit ovat sidotut juurillaan maan kamaraan. Hänen tulee siis luopua kaikesta materialistisesta filosofiasta. Samoin eläinuhri merkitsee, että pitää uhrata eli luopua kaikesta eläimellisyydestä. Mutta koska nämä on uhrattava Jumalalle, niin tulee mieleemme kysymys: tarvitseeko siis Jumala meidän eläimellisyyttämme ja materialistista filosofiaamme?

Uhri on aina käsitetty Jumalan *palvelukseksi*, uhratessamme eli luopuessamme mainituista ominaisuuksista me siten ”palvelemme” Jumalaa eli toteutamme Jumalan suunnitelmaa. Tämä suunnitelma merkitsee ihmiseen nähden inhimillistä täydellisyyttä, ihmisyyttä, ei siis esim. eläimellisyyttä. Viime-mainittua on, ei ainoastaan eläinten tappaminen ja polttaminen, vaan kaikenlainen ryöväys, rosvous ja murhaaminen, joiden ominaisuuksien huippukohta saavutetaan sodassa. Kun luovumme kaikesta tällaisesta, annamme uhrin Jumalalle, sillä silloin tapahtuu Jumalan tahto meissä ihmisissä. Jumalaa emme voi muulla tavoin palvella kuin toteuttamalla Hänen

tahtoaan. Antaessamme oikean uhrin opetamme samalla toisia luonnonvaltakuntia.

Uhrin oikea luonne käy ymmärrettäväksi ajatellessamme kotieläimiä. Elämän lähin suunnitelma *eläinkuntaan* nähden on, että se oppisi palvelemisen läksyn. Jos liiaksi hellimme kotieläintä, niin siinä herää ärtyisyys, tottelemattomuus, laiskuus, ylpeys, omanarvontunto. Jos sitä rääkkäämme, tunnottomasti ruoskimme ja julmasti käsittelemme, niin siinä herää viha ja ylenkatse ihmistä kohtaan. Ihmisen tulee siis käsitellä eläinkuntaa viisaasti. Eläimen tulee oppia käsittämään, että sen tehtävänä on ihmisen palveleminen.

Mutta meidän tekomme ja toimintamme ovat tulos siitä, millaisia olemme sisäisesti. Jos meitä hallitsee esimerkiksi sielullinen eläimemme, joka on perintö menneestä eläinasteestamme, silloin olemme raakoja, julmia ja eläimellisiä, ja suhtaudumme myös eläinkuntaan julmuudella. Sama sääntö pätee toisiinkin ominaisuuksiin nähden. Vasta sitten, kun uhraamme sielullisen eläimemme Jumalalle ja käytämme siinä piilevän voiman Jumalan tahdon toteutumiseksi, osaamme opettaa eläinkuntaa eli "uhrata" ulkoisenkin eläinkunnan Jumalalle, ts. auttaa eläinkuntaa niin, että siinäkin tapahtuu Jumalan tahto. Samoin, kun opimme sisäisesti irtautumaan menneisyyden kasvikutaihanteesta ja käsitämme, että kaiken aatteilun tulee suuntautua ja pohjautua jumalalliseen elämän henkeen eikä sen aineelliseen ilmennykseen, materiaan, silloin autamme myös kasvikuntaa irtautumaan

maasta ja siirtymään seuraavaan sen kehitykseen kuuluvaan luokkaan, eläinkuntaan, joka fyysillises-tikin on irti maaperästä.

Edellisen nojalla käy ehkä käsitettäväksi, miksi Herra ei pitänyt Kainin uhria soveliaana. Kain eli Asuuroitten joukko ei osannut antaa oikeata uhria. He epäilivät jumalallisen maailmanjärjestyksen pä-tevyyyttä ja tämä merkitsi sitä, että Asuuroitten sie-lu oli kiinni maassa. He eivät osanneet sen vuoksi auttaa eli "uhrata" silloista kasvikuntaa — nykyi-nen ihmiskunta oli silloin kasvikuntana — Juma-lalle.

Teosofiassa puhutaan ns. enkelien lankeemuksesta. Siinä kuvataan, kuinka osa noista "enkeleistä" kiel-täytyi syntymästä aikana, jolloin edellisten luomis-päivien ihmiskuntien olisi ollut synnyttävä nykyisen ihmiskunnan varhaisemmissa roduissa saadakseen lisäkoulutusta ja samalla edistääkseen järjen valon heräämistä maan päällä. Nämä kieltäytyjät olivat Asuuroita, edellä mainitsemiamme Kain-tyyppejä. Heitä yllytti kieltoonsa suureksi osaksi kainimainen ylpeys. Koska ihmiskunta oli vielä aivan alkeelli-ssä tilassa, niin he ymmärsivät, etteivät he kykene auttamaan sitä kyllin tehokkaasti. Motiivi oli taval-laan jalo, mutta kuitenkin se oli elämän lakien vas-tainen. Asuurat asettuivat ikäänkuin elämän lakien yläpuolelle. Valistunein osa heistä käsitti oman vii-sautensa elämän viisautta suuremmaksi.

Tällainen asennoituminen oli luonnonlakien vastai-nen ja siis lankeemus. Siten suuri osa ihmiskunnasta jäi ilman järjen valaistusta ja pääsi tapahtumaan ns.

syntiinlankeemus, jossa osa ihmiskuntaa yhtyi eläimiin. — Asuuroitten oli kuitenkin myöhemmin ruumistuttava Atlantiksella, minkä tapahtuman seurauksena pahuus ja mustamaagilliset voimat veivät lopulta koko mantereen tuhoon. Vedenpaisumus hukutti Atlantiksen.

Toisessa kertomuksessa kuvataankin juuri Asuuroitten eli Pimeyden Ruhtinaitten ruumistumista. Asuurat eli "Jumalan pojat" — hehän kuuluivat karmansa nojalla enkelikuntiin — näkivät ihmisten tyttärien kauneuden ja ottivat heitä puolisoikseen. Kertomus on aivan kirjaimellisesti tosi. Nämä "Jumalan pojat" ruumistuivat Atlantiksella ja seuraus oli, että pahuus paisui suureksi. Vedenpaisumustarussa sanotaankin, että maa oli täynnä väkivaltaa. Molemmat kertomukset täydentävät toisiaan.

P. E. mainitsee, että toisen ja kolmannen luomispäivän ihmiskunnat ovat jo siirtyneet omiin enkelikuntiinsa, mutta osa Asuuroita on vielä ihmiskunnan mukana. Hän jakaa ihmiskunnan kolmeen osaan. Ensimmäisen osan muodostavat ne sielut, jotka yksilöityivät ihmisiksi tämän luomispäivän alussa ja jotka nyt kansoittavat monet alkuasukasrodut; toisen osan ne sielut, jotka yksilöityivät jo edellisessä luomispäivässä; kolmannen osan muodostavat pienenä vähemmistönä Asuurat. Viimeksi mainitut ovat eläneet kauan ihmiskunnan mukana, joten heidän antamansa esimerkki on luonnollisesti syöpynyt syvälle ihmisten tajuntaan. Kainhan kuvataan väkivaltaiseksi luonteeksi ja mehän näemme

väkivallan rehoittavan kaikkialla. — Ihmiskunta on jakautunut mitä erilaisimpiin tyyppeihin, joista Kain-tyyppi näkyy erittäin silmiin pistävänä.

— — —

Edellä kerrottuja tapahtumia kaavaillaan myöskin varhaiskristillisissä, gnostilaisissa opetuksissa. Niinpä P. E. viittaa niihin yhtymäkohtiin, joita on gnostilaisuuden ja Salaisen Opin välillä. Edellisten oppien mukaan Jumala otti noin kolmannen osan ihmisistä ja asetti heidät paratiisiin, jossa he saivat syödä elämän puusta, totella jumalallista lakia ja oppia ikuisen elämän taitoa. Nämä ihmissielut huomasivat omaavansa luomisen taidon ja kun he näkivät, miten elämä oli heidän mielestään epätervettä, kuvittelivat he olevansa Luoja etevämpiä ja osavansa korjata Luojan töitä. Heidän mielikuvituksensa asettui näin ollen ristiriitaan elämän lakien kanssa, joten tuollaisessa asenteessa piili lankeemisen aate. Silloin Jumala ajoi heidät ulos paratiisista ihmisten joukkoon, pimittäen heidän silmänsä niin, etteivät he nähneet eivätkä muistaneet omaa syntyperäänsä. Mutta sisässään he kantoivat ääretöntä kaipuuta, koska aavistivat olleensa jumalien maassa. Tämä kaipuu oli Jumalan antama Kainin merkki — olivathan he langenneita enkeleitä. Gnostikot nimittivät heitä pneumathikoiksi, henkisiksi ihmisiksi, totuuden etsijöiksi. — P. E. kertoo "Gnostikot"-kirjassaan sivu 98: "He olivat maan päällä sen vuoksi aivan erilaisia ihmisiä kuin toiset. He muodostivat tuon pneumathikoi-ryhmän. Ne ihmiset, sanoivat vanhat gnostikot, ne meistä, jotka kävivät Eedenin

paratiisissa, ovat tuomitut vaeltamaan maan päällä iankaikkisessa ikävässä, kunnes löytävät Jumalan uudelleen». Gnostikot siis ymmärtävät, että lankeemisesta on myöskin noustava. Jumalallisen elämänjärjestyksen epäileminen oli varsinaisen syntiinlankeemisen aatteellinen tausta. Se kantoi aikanaan kaltaisensa hedelmän ihmiskunnan ulkoisessakin elämässä: jouduttiin varsinaiseen syntiinlankeemiseen. Mutta samalla aloitettiin ihmiskunnan lunastustyö. Tästä P. E. puhuu edellä mainitussa »Gnostikot»-kirjassaan sivu 104: »Tämä lunastuskin käsitti äärettömän pitkän kehityksen. Se ei ollut mikään yhtäkkinen historiallinen tapahtuma, vaan se oli asia, jossa koko ihmiskunta oli mukana, *etupäässä tietenkin ne ihmiset, jotka olivat alkuaan langenneet, langenneet enkelit paratiisista.* (Alleviivaus V. L.). Eikä se lunastus suinkaan päättynyt Jeesus Kristukseen, vaan se sai ainoastaan varsinaisen alkunsa hänestä. Jeesus Kristus aloitti sen lunastuksen, jonka läpi jokaisen ihmisen on kuljettava, samalla kun hän teki lunastusprosessin mahdolliseksi jokaiselle yksilölle. Emme tällä kertaa kiinnitä huomiota lunastuksen siihen puoleen, joka alkoi Jeesus Kristuksesta, ja joka siis gnostilaiselta kannalta on myöhempi tapahtuma»

Gnostilaisten ja muitten salaisten traditioitten yhteenvedossa kuultaa läpi se ajatus, mikä esiintyy myöskin Kainin tarinassa, että alkuperäinen Asuuroitten joukko meni kahtia: Kainille syntyi poika, Haanok; maanviljelijästä tuli kaupungin rakentaja ja rakennustyössä oli Haanok mukana vieläpä niin, että ensimmäisen kaupungin nimeksi pantiin Haa-

nok. Tällaisessa kertomuksessa kuvastuu kulttuuri-työ, mitä voidaan verrata rakentamiseen. Alkuperäinen joukko tekee kokemuksiaan edelleen pahan koulussa, kun taas pienempi ryhmä kulkee maailman henkisen kultivoittamistyön etunenässä.

IV

Yrittäessämme vastata alussa tekemäämme kysymykseen: miksi totuudenetsijät ovat aina olleet harvalukuisena vähemmistönä? saamme edellä esitetystä ehkä oikeaan osuvan kuvan. Syyt on etsittävä verrattain kaukaa ja ne pohjautuvat puutteelliseen uhriin. Edustaessamme kasvikuntaa toisessa luomispäivässä oli Asuuroilta saamamme apu todennäköisesti siksi puutteellinen, että sen seuraukset ulottuivat seuraavaan luomispäivään. Silloin olimme eläinkuntana, jonka olisi pitänyt karman lain mukaan yksilöityä ihmisiksi kolmannen luomispäivän aikana. Kuitenkin tämä onnistui vain osalle, sillä suuri osa yksilöityi vasta nykyisessä luomispäivässä. Ihmiskunta meni täten kahtia. Eläinkuntavaihekaan ei onnistunut elämän suunnittelemisrajoissa, joten "Aabel" tuli aivan kuin tapetuksi eli lyödyksi kahtia. Koska kaksistuminen oli näin päässyt

alkuun, niin se jatkui monessa merkityksessä. Se jatkui sekä ulkonaisesti että sisäisesti. Ihmiskunta jakautui erilaisiin tyypeihin.

Niinpä Aabel-tyyppi edustaa vanhoillisuutta, vanhoista käsityksistä kiinnipitämistä, mutta samalla lauhkeata suhtautumista elämään, siis eräänlaista laumahenkeä. Kain-tyyppi sitävästoin edustaa toimintatarmoa, rakentamishalua, järjenkäyttöä, mutta samalla myös väkivaltaa ja ylpeyttä, yksilöitymistä. — Kun paratiisissa olevat asuurasielut, Kain-tyypit, katselivat maanpäällistä elämää ja sitä ihmiskuntaa, joka eli vielä aivan eläimellisellä asteella, niin tuo laumamaisuus tuntui heistä alhaiselta. Mainittu tila oli silloisen ihmiskunnan luonnollinen tila ja kehityksen kulku vaati, että järjen olisi pitänyt herätä. Mutta luonnollinen kehitys häiriintyi, koska Asuurat epäilivät jumalallista viisautta. Oma viisaus tuntui pätevämmältä. Näin lankeaminen tuli esille aatteena, mikä käytännössä tapahtui ihmisten lankeamisena eläinkuntaan. Aabel tuli tapetuksi siinä, ettei luonnollinen »karjapaimen»-kehitys saanut jatkaa luonnon määräämällä tavalla, vaan ihmiskunta jakautui kahtia: niihin, jotka seurasivat opettajiaan ja niihin, jotka lankesivat. Koska lankeaminen tapahtui Kain-tyypin ansiosta, niin se löi leimansa langenneihin väkivallan esiinpyrkimisen muodossa. Ruumiin maailmassa se näkyi siten, että muodostui petoja, jotka elämänsä ylläpitämiseksi turvautuivat väkivaltaan. Niinikään pesiytyi väkivalta koko maailmaan. Aabel-kehitys tuli katkaistuksi, mutta sitä jatkoi Seet tai paremminkin Seet-Enos (Enos oli

Seetin poika), sillä mainittu Seet-tyyppikin jakautui kahtia. Seet merkitsee »asetettu». Tämä linja seurasi Aabelia eli asetettiin Aabel-tyypiksi, hiljaiseksi, vanhoilliseksi, kaikkia uudistuksia kammovaksi, mutta samalla välinpitämättömäksi »antaa mennä»-ryhmäksi. Enos taas merkitsee »raadollinen ihminen», ja tässä tyypissä näkyy jotain alhaista ja väkivaltaista siten, että kaikkea vanhaa on puolustettava henkeen ja vereen asti. Asioita ei tarvitse niinkään paljon punnita järjellä, kunhan vain ennen ollut saadaan säilymään. Viimemainittu virtaus näkyy melko selvästi mm. aseellisessa »isänmaanrakkaudessa», kun taas seetmäinen, vanhoillisuutta ylläpitävä paimenhenki näkyy esim. nykyaikaisessa papistossa.

Varsinainen Kain-tyyppi alkoi muodostua ihmiskunnan keskuuteen sen opetuksen ansiosta, mitä paratiisista laskeutuneet asuurasielut antoivat. Tämä tapahtui etupäässä Atlantiksen aikoina. Mutta Kain-tyyppikin meni kahtia. Tämä tyyppihän edusti toimintatarmoa, väkivaltaa, järjenkäyttöä ja samalla uudistusta, oppimista. Seuraus oli, että osa Kain-tyypistä alkoi todellakin oppia. Se ei mennyt enää taaksepäin, kuten tapahtui suureksi osaksi Abel-tyypin kahtiajaossa, vaan pyrki jotain oppimaan eletyn elämän antamista kokemuksista. Alkuperäinen Kain-tyyppi suistui suoraan väkivaltaan ja musataan noituuteen, mutta tuo pieni vähemmistö alkoi ihmiskunnan kultivoitamistyön. Kerrotaankin, että Kainille syntyi poika, Hanok, joka merkitsee »harjoitettu». Hanok-tyyppi oli jo vähän »harjaantunut»

siis oppinut ja kouliintunut elämän taistelussa, niin että ihmiskunnan rakennustyötäkin voitiin nimittää Hanokin nimellä. (Hanok oli Vanhan Testamentin mukaan ensimmäisen kaupungin nimi.) Näin muodostunut pieni vähemmistö on kaikista muista tyypeistä poikkeava. Sillä on Kain-luonteen yritteliäs henki, mutta koska se on ottanut elämästä oppia, niin se omaa Seet-tyypin säilyttämiskyvyn, totuutta on etsittävä ja ihmiskuntaa valistettava, mutta kaiken tämän tulee perustua ennen annetun opetuksen pohjalle. Vanhaa jumalallista viisautta ei saa hyljätä, koska kerran kaikki uskonnot ovat samasta alkulahteesta kotoisin, vaan siitä on otettava oppia. Pahaa ei saa tehdä eikä puolustaa, mutta totuutta ja oikeutta saa ja pitää puolustaa väkivallallakin. Tällainen henki vallitsi tuossa »Jumalan valituksessa joukossa» ja se oli Vanhan Liiton paras saavutus.

P. E. huomauttaa, että lankeamisen aate levisi ihmiskuntaan kuin ruttotauti. Pahuuden voimistumisenhan on ollut paljon joutuisampaa kuin hyvyyden. Jokainen tyyppi on saanut seuraajia nykyisestä ihmiskunnasta, mutta luonnollisesti pahan mahti on voimistunut enemmän kuin hyvyyden. Totuudenetsijain joukko on saanut kaikkein vähiten seuraajia, siksi heidän joukkonsa on pieni. Pienuutta lisää vielä se, että myöhempinä aikoina on tullut kokonaan uudet perusteet ihmisyysemoraaliin, joten tuontainen totuudenetsijain joukkokkaan ei ole vielä osannut luopua taisteluasenteesta. Uuden ihmisyysemoraalin suuntaviivat annettiin Jeesuksen ja Pek-

ka Ervastin kautta ja niissä on väkivalta suistettu entiseltä valtaistuimeltaan.

— — —

Katsellessamme edellä esitettyä sielujen vaellusta ihmiskunnan historian ja siinä vaikuttavan karmallisen toiminnan näkökulmasta näemme, että varsinakin tuo pieni valittujen joukko, siis ne »ensimmäiset, jotka tulivat viimeisiksi», on joutunut Kosmilliseen Kristukseen nähden erikoiseen asemaan. Edellisten luomispäivien ihmiskunnathan ovat poistuneet maan piiristä omiin enkelijärjestöihinsä, lukuunottamatta pientä ryhmää Kain-Hanok-sieluja. Näin ollen he ovat joutuneet elämään fyysillisessä maailmassa aikana, jolloin Kristus Jeesuksen kautta laskeutui eetteritasolle ja myös kolmannen Logos-vuodatuksen aikana, jolloin Kristus-Isä saavutti kemiallis-fyysillisen tason, mikä tapahtui vasta meidän päivinämme Pekka Ervastin Jordankastekokemuksessa. Elämä on nyt saanut aivan uuden virityksen ja edellä mainitsemamme lunastustyö aivan toiset mitasuhteet. Olemme tulleet Kristuksen työn ansiosta aikakauteen, jolloin *jokaiselle* on mahdollista toteuttaa Jumalan valtakuntaa maan päällä, jos hän vain aloittaa oikealla tavalla. Ennen sellainen työ oli mahdollista vain erittäin voimakkailla sieluilla. Vanhan Liiton aikana, jolloin Kristus oli toisilla tasoilla, ihmisen piti kasvattaa itsessään kykyjä, joiden avulla hän saattoi siirtyä näkymättömille tasoille ja siellä kokea Kristusta. Lunastus eli ihmisen pelastus kuolemasta on siinä, että hän yhtyy Kristuksen taajuntaan. Persoonallisuushan on kuolevainen. Vaikka

onkin kuolemanjälkeistä elämää, niin se päättyy aikanaan persoonallisuuden kuolemaan. Ihmisestä jäävät jäljelle vain tavat, tottumukset ja taipumukset eli skandhat, kuten buddhalaiset sanovat. Tilanne muuttuu vasta sitten, kun ihminen yhtyy korkeampaan minäänsä ja Kristukseen. Siksi totuudenetsijän piti Vanhassa Liitossakin saavuttaa koke-musta Kristuksesta, mutta se tapahtui toisilla tasoilla, ei päivä tietoisesti. Vihkimyksen tietä kulkeva ihminen kruunautui vasta tiensä loppupäässä, kun hän jo osasi suhtautua väkivaltaankin oikealla tavalla.

P. E. painostaa erikoisesti sitä seikkaa, ettei Kristuksen päivätajuinen kokeminen ollut mahdollista Vanhan Liiton aikana. Toinen tärkeä kohta hänen opetuksissaan on, että Vuorisaarnan neljäs käsky on käskyjen kulmakivi ja että sen perinpohjainen sulattaminen on damaskuskokemuksen ehto. Ja kolmanneksi: väkivallan hengen voittaminen oli aivan kuin kruunu Vanhan Liiton mestarien päässä, sillä sellainen saavutus tuli mahdolliseksi vasta inhimillisen täydellisyyden loppupäässä. Nämä seikat voimme ehkä ymmärtää näinkin: Vanhan Liiton aikana oli ihmisen psykologinen tila sellainen, ettei päivä- ja alitajunnan välillä ollut sanottavaa vuorovaikutusta. Ali- tai sanommeko piilotajunta kätkee menneisyytemme perinnön, mikä on jäännöstä kivi-, kasvi- ja eläinkuntakaudesta. Edellisessä luomis-päivässä olimme eläinkunta-asteella, joten se on lähinnä päivä tietoisuutta, ts., eläimellisyys on aivan kuin tutumpaa. Kasvikuntakausi ja sen jättämä perintö, etenkin materialistinen filosofoimistaipumus

on syvemmällä, se esiintyy vasta ihmisellä, joka osaa jo johdonmukaisesti ajatella. Kivikunnan perintö, materialismi, varsinainen paha tahto, elämän henkisten lakien tietoinen vastustaminen on kaikkein syvimmällä, sillä se on kotoisin ensimmäisestä luomispäivästä. — Ihminen saattoi aikaisemmin olla melkoisen yksipuolinen, sellainen, minkälaiseksi hän oli syntynyt, hänen luonteensa keskittyi melkein kokonaan päivätaajunnan piiriin. Astuessaan puhdistuksen tielle puhdisti hän näkyvissä olevat virheensä, mutta piilotajunta jäi puhdistusta vaille, koska se ei noussut päivätaajunnan piiriin. Jos totuuden etsijä tahtoi Vanhan Liiton aikana kulkea eteenpäin puhdistuksessaan, jos hän tahtoi vapautua esim. eläinkuntaperinnöstään, oli hänen mentävä eläintensä luo niiden omille asuinsijoille. Hänen oli mentävä astraalisille alueille ja koska eläinkuntavaihe oli koettu myöhemmässä historiassa, tuli sen voittaminen ensimmäisenä vastaan. Seuraavana tuli vastaan kasvikuntaperintö ja viimeisenä kivikuntavaihe. Viime mainittuun kuuluu väkivalta, joten sen voittaminen kruunasi hänen sisäisen puhdistuksensa. Samalla tuo saavutus tietenkin merkitsi Kristukseen yhtymistä, joten siis väkivallan voittaminen oli Vanhassa Liitossakin Kristuksen kokemisen ehtona. Mutta kokeminen saattoi tapahtua vain toisilla tasoilla, koska edellä mainitut menneisyyden perinnöt olivat siellä piilossa ja näkymättömässä maailmassa voitettavissa. Kokemisen ja voittamisen ehtoina luonnollisesti oli tietoinen vaeltaminen toisilla tasoilla, minkä kyvyn saavuttaminen oli vai-

kean työn takana. Menneisyyden perinnöthän ovat todellisuudessa ihmisen aurassa, josta oli luotava organisoitu käyttöväline.

Jeesuksen työn vaikutuksesta astui ristiriita ihmisten sieluihin, kuten P. E. opettaa. Tämä on ymmärrettävissä siten, että samalla kun Kristusvoima valaisi sielua ylhäältä päin, niin samalla raottui myöskin päivä- ja piilotajunnan välinen muuri, joten Kristuksen jälkeen saattaa piilotajunta purkautua totuuden etsijän päivätajuntaan voitettavaksi. Varsinkin nyt, jolloin taas uusi kosmillis-henkinen voima vaikuttaa kiihoittavasti ja puhdistavasti, nousevat piilotajunnan voimat entistä voimakkaammin päivätajunnassa voitettaviksi. Siinä nousee myöskin kivikunnan perintö, joten väkivallan voittaminen on voinut tulla henkisen elämän lähtökohdaksi. Nämä voimat tulevat päivätajuisen ihmisen luo, eikä hänen enää tarvitse mennä niiden luo näkymättömään maailmaan. Koska damaskuskokemuksen ehdonä on väkivallan voittaminen, on Kristuskokemuksinkin voinut nyt tulla todelliseksi lähtökohdaksi sille, joka voittaa väkivallan. Teknillisiä vihkimyksiä ei näin ollen tarvita entisessä merkityksessä, vaan ne tulevat jälestäpäin järkytyksinä. Vihkimykset ovat menneet tavallaan ylösalaisin, mutta samalla on taivasten valtakunta tullut maan päälle. Ennen ihminen kulki vihkimysten tietä taivasten valtakuntaan, mutta nyt on vihkimyksen tie tullut jokaisen ulottuville. *Jokaisella on mahdollisuus tuoda taivasten valtakuntaa maan päälle siten, että lakkaa vastustamasta pahaa.* Tämä on yllättävä näkökanta. Se tun-

tuu peräti yksinkertaiselta, mutta siinä piilee suuri totuus. Ihmisellä on mahdollisuus ja velvollisuus Jumalan Poikana tuoda perintöoikeutensa ja kotinsa maan päälle. Siihen hänet on kutsuttu ja siihen on tullut nyt Kristuksen työn kautta mahdollisuus.

Elämä on antanut ihmiskunnalle Kristuksen työn kautta suunnattoman etuoikeuden. Olemme saaneet paljon aivan kuin etuantia, lainaa, joka on aikanaan maksettava. Luonnollista on, että ihmiskunta on saamistaan talenteista myös vastuussa. Asia ei muutu siitä, että ihmiskunnassa vaikuttaa vielä sangen voimakkaasti koettu Kain-Aabel-episodi. Näemme, miten suunnattoman laajuuden väkivalta on saanut, samoin henkinen laiskuus, »antaa mennä» ominaisuus. Ei ole siis niinkään helppoa muuttaa totuttua suuntaa. Mutta kuten alussa mainitsimme, maailman kansat ovat tulleet ainakin älyllisesti täysi-ikäisiksi, joten ihmiset ovat jo kypsiä etsimään totuutta jumalallisessakin merkityksessä. Kun tähän vielä lisätään annettu henkinen apu, niin se merkitsee myös vastuunalaisuuden lisääntymistä. Elämänkoulussakin voi jäädä luokalleen ja laiskanläläksylle, mikä merkitsee mm., että kaikki laiminlyönnit ovat aikanaan suurella työllä lunastettavat. — Niin kauan kuin planeetta kulki aineellistumistaan kohti, esiintyi jatkuvasti entistä vaikeampia tilanteita, joissa myös luokalleen jääneet saivat lisäkoulutusta. Mutta kun elämä nyt on kääntynyt kohti henkevoitymistään, ei vastaisuudessa sellaisia tilanteita enää esiinny. Ne loppuvat samanaikaisesti nykyisen murroskauden päättymisen kanssa. Eihän todellista tai-

vasten valtakuntaa voi syntyä niin kauan kuin väkivalta saa hallita. On luonnollista, että jälkeenjääneet saavat siirtyä toiselle taivaankappaleelle, kuten Pekka Ervast huomauttaa. Siirtyminen merkitsee ajallista erilleenjoutumista ihmiskunnan elämästä. Jokaisella ihmisellä on jokin ihanne, joka on hänen tavoitteensa kohteena. Jos tuo kohde on ihmisyyys, niin tietysti hän myös kulkee ihmisyyttä kohti. Mutta ihanne voi yhtä hyvin olla kotoisin eläin-, kasvi- tai kivikunnasta. Sellainen ihanne sitoo ihmisen paikoilleen, kuten J. R. Hannula kuvailee kirjassaan »A ja O ensimmäinen ja viimeinen». Mikäli ihanne on otettu eläinkunnasta, kuten maailman kansat näyttävät tehneen, silloin tuota ihannetta palvelevat sitovat itsensä eläinkuntaan niin kauaksi aikaa, kunnes nykyinen eläinkunta saavuttaa ihmisasteen, mikä tapahtuu seuraavassa luomispäivässä. Vallitseva tiede mm. pitää ihmistä eläinkunnan korkeimpana muotona antamatta ihmiselle hänelle kuuluvaa arvoa. — Ihanteen ollessa peräisin kasvikunnasta on tulos vastaavanlainen. Harrastakoon ihminen tieteitä ja taiteita kuinka paljon tahansa ja olkoon hänen sielunsa miten kaunistettu ja taiteellinen tahansa, mutta jos hän on sitonut itsensä materialistiseen filosofiaan, kunnian ja vallan pyyteeseen ollen juurillaan lujasti kiinni maassa kuten kasvit, ts. jos hän ei tahdo syventyä henkisiin asioihin, niin hän kiinnittää itsensä kasvikuntaan. Ja tilanne kestää siihen saakka, kunnes kasvikunta saavuttaa ihmisasteen, mikä tapahtuu kuudennessa luomispäivässä. Täydellinen materialisti kytkee taas itsensä

kivikuntaan aina seitsemänteen luomispäivään asti, sillä materialismin seuralaisina kulkevat murha, väkivalta ja sota, kaikki sellainen, mikä on suoranaishana kehityksen esteenä, kuten taantumus, hävittäminen, kuolema...

Tällaisen taantumisen, suunnattoman pitkiä aikakausia kestävän hidastelun ymmärrämme olevan mahdollista, koska kerran sellaista on tapahtunut ennenkin. Verratkaamme vain tulevaisuudessa tapahtuviksi kaavailemiamme epäonnistumisia eli jälkeenjäämistä edellä esittämäämme Kain-Abel-taruun. Mehän olimme kivikunta-asteella ensimmäisessä luomispäivässä, jolloin Asuurat muodostivat ihmiskunnan. Nyt nuo samat monadit, jotka elähyttivät kivikuntaa ensimmäisessä luomispäivässä, jatkavat kehitystään nykyisenä ihmiskuntana, mutta samalla elää nykyisen ihmiskuntamme joukossa entisiä Asuuroita. Näin ollen nämä ihmiset, jotka olivat ihmisiä jo ensimmäisessä luomispäivässä, ovat hui-
maavasti jäljessä. Pekka Ervast huomauttaa, että Asuuroita saattaa esiintyä suurina sotapäälliköinä ja maailman mahtimiehinä, siis suurimpina väkivallan ruumistuttajina. Huomaamme, että nykyaikana pyrkii toistumaan Atlantiksen näytelmä, joskin hieman toisissa merkeissä. Emme näe ainoastaan edellä esittämäämme Hanok-joukkoa, vaan myös Kainin ja suuri ihmiskunta kulkee Kainin vanavedessä väkivaltaa ihannoiden. On siis olemassa suunnaton taantumisen vaara. Vaikka Elämä ei olekaan niin järjetön, että se tuomitsisi ketään ikuiseen piinaan, kuten kirkot opettavat, niin mainitunlainen luokalleen-

jääminen hidastaa kehitystä huimaavien aikamittojen taakse. Siksi jo Jeesuskin antoi ymmärtää: otta-
kaa ajastanne vaari, vaeltakaa niin kauan kuin teil-
lä on valo, sillä tulee aika, jolloin valo otetaan pois
ja yö yllättää. Suurin valo on nyt annettu teosofis-
kristosofisen sanoman muodossa, sillä siinä on esi-
tetty tulevan rodun uskonto ja sen rodun tehtävänä
on nostaa ihmisyyys oikeuksiinsa.

V

Neljännän juurirodun valtakausi päättyi Atlantismantereen tuhoon ja tämän rodun viidennestä alarodusta, alkuperäisistä seemiläisistä, sanotaan nykyisen viidennen juurirodun alkaneen. Rotujen vaihekautta kuvataan Nooan tarinassa. Nooan perhekunta esittää joukkoa, joka siirtyi hukkuvalta mantereelta ja joka uudessa asuinpaikassaan aloitti viidennen juurirodun. Tästä juurirodusta on jo muodostunut viisi alarotua, nimittäin arjalainen, babylonialais-assyyrialais-kaldealainen, persialais-kreikkalais-latinalainen, kelttiläinen ja teutonilais-anglo-saksilainen. Kaksi alarotua tulee esiintymään vielä nykyisen juurirodun aikana ja kuudennesta alarodusta alkaa tuleva kuudes juurirotu, kuten viidennestä atlantilaisesta alarodusta alkoi nykyinen viides juurirotu. Kuudes juurirotu on jo avattu, kuten Pekka Ervast huomauttaa.

Nooan tarinasta selviää, että viidennen juurirodun ihmisille asetettiin uusia moraalisia velvoituksia ja

annettiin toteutettavaksi uusia ihanteita. Kertomus on sangen syvälinen, jos osaamme katsella sitä oikeasta näkökulmasta, sillä siihen sisältyy hyvin merkittävä ennustus ja tulevaisuuden kuva. Siinä kerrotaan, miten Jumala teki liiton Nooan kanssa. Koska Nooa kuvaa alkavaa rotua, niin tapahtuma merkitsee liittoa koko ihmiskunnan kanssa. Kuvauksen voi siis avata sekä psykologisesti että okkultis-historiallisesti, koska edellä mainittu merkitys kertaantuu jatkuvasti jokaisessa ihmisyksilössä.

Herra sanoo Nooalle: Minä teen liiton teidän kanssanne: ei koskaan enää pidä kaikkea lihaa hukutettaman vedenpaisumuksella, eikä vedenpaisumus koskaan enää maata turmele... Tämä on sen liiton merkki, jonka minä ikuisiksi ajoiksi teen itseni ja teidän kaikkien elävien olentojen välillä, jotka teidän luonanne ovat: minä panen kaareni pilviin, ja se on oleva liiton merkinä minun ja maan välillä. Ja kun minä kokoan pilviä maan päälle ja kaari näkyy pilvissä, muistan minä liittoani.

Ylläoleva tarina vaikuttaa kirjaimellisesti tulkittuna hyvin naivilta. Herra kuvataan siinä muistamattomaksi ja luonnonlakeja tuntemattomaksi olennoiksi. Nykyään tietää jo koulupoikakin, että sateenkaari syntyy, kun auringonvalo heijastuu ja taittuu eri väreiksi ilmassa leijailevista vesipisaroista. Suihkuttamalla vettä ilmaan sopivassa valaistuksessa voi kuka tahansa synnyttää mainitun »liiton merkin».

Okkultinen tutkimus toteaa kuitenkin, että vedenpaisumus on historiallinen tosiasia. Vanhan Testamentin kertomus on vain typistetty jäljennös niistä

kuvauksista, joita on olemassa ainakin akaashisissa aikakirjoissa, luonnon muistissa, ja jotka kertovat Atlantiksen hukkumisesta. Näin ollen on myös kuvaukseen Jumalan ja ihmisten välisestä liitosta sisällytetty okkultis-historiallinen totuus siitä huolimatta, että se on esitetty mielestämme lapsellisessa kertomuksessa. Ei meidän tarvitse ajatella, ettei mainitun tarinan kirjoittajalla olisi ollut tietoa luonnonlaeista tai että hän olisi epäillyt Jumalan muistikykyä. On vain pidettävä mielessä, että sateenkaari on eräs mielenkiintoinen luonnonilmiö, mikä näkyy määrättyissä olosuhteissa. Sen syntymiseen vaikuttaa kolme tekijää: ilmassa leijailevat pilvet, sade ja samanaikaisesti näkyvä aurinko. Nooan tarinan kirjoittaja oli näistä selvillä ja siksi sateenkaari oli sopiva symboli.

Katselkaamme kysymystä teosofisen metafysiikan valossa. Ympyrä on tunnettu ajan symbolina kaukaisimmista ajoista lähtien. Tarpeen vaatiessa symbolia on vielä selvennetty esim. kuvaamalla aikaa ympyrän muodostavalla, häntäänsä purevalla käärmeellä. Kehitys kulkee ympyröissä siten, ettei se toistu aina samanlaisena, vaan sillä on häntä ja pää kuten käärmeellä. Kehityksen pyörä alkaa aivan kuin hännästä ja saavuttaa lopulta pään, viisauden, sillä käärmettä on pidetty myös viisauden symbolina. Häntä on käärmeen suussa, joten se aivan kuin nielee itseään merkiten kehityksen jatkuvaisuutta ja ainaista uudistumista.

Olemme aikaisemmin käsitelleet planeettamme jälleensyntymiä, luomispäiviä, ja todenneet elämän

vierivän nyt neljännessä luomispäivässä. Planeettamme on parhaillaan aineen pohjassa ja tähän aineeseen laskeutumiseen on kulunut kolme edellistä luomispäivää. Mainittua aikaa nimitetään laskevaksi kaareksi ja se muodostaa puoliympyrän. Kolmea seuraavaa luomispäivää nimitetään nousevaksi kaareksi, koska elämä silloin kulkee kohti henkevoitymistään. Koko luomispäivien sarja muodostuu siis kahdesta kuvaannollisesta kaaresta.

Samalla nykyinen neljäs luomispäivä muodostaa täällä aineen pohjassa oman ympyränsä kaksine kaarineen. Nämä kaaret muodostuvat roduista. Kolme juurirotua eli vielä laskevan kaaren merkeissä, mutta neljäs saavutti jo aineellisuuden pohjan. Neljäs juurirotu oli aineellisin, ei ainoastaan nykyisessä luomispäivässä, vaan koko luomispäivien sarjassa. Nyt elämme jo viidennessä juurirodussa, joten elämä on siirtynyt nousevalle kaarelle. Näissä »kaarissa» voimme nähdä mainitun liiton merkin.

Tarina kertoo, että liitto tehtiin vedenpaisumuksen jälkeen, siis sen jälkeen kun Atlantis oli hukkunut. Atlantismannerhan oli aineellisin ja laskeva kaari päättyi siihen. Nykyinen juurirotumme elää jo nousevalla kaarella, mutta tuo kaari on aivan alussa. Se ei ole vielä elettyä elämää, se on »pilvissä», tulevaisuudessa. Se on kyllä todellisuus josain korkeammilla tasoilla ja Logoksen tajunnassa, mutta sitä ei ole eletty. Laskeva kaari on elettyä elämää eikä tulevaisuuden pilvilinnoissa. Jumalan ja Nooan välinen liitto on näin ollen tulevaisuuden ennuskuva.

Edellä oli puhe sekä vastuusta että ihmisen ja Jumalan välisestä liitosta. Vaikka mainitut käsitteet ovatkin ihmisten käsissä degeneroituneet, ei vastuullisuus siitä heikkene. On luonnollista, että suurin vastuu kehityksen kulusta on aurinkokuntamme Logoksella. Tämän nojalla käykin Nooan tarina käsitettäväksi. Siinähan esiintyy joku suuri henkiolento, joka puhuu kuin Logoksen ominaisuudessa: »Nyt on elämä planeetallamme saapunut aineen pohjaan ja joutunut suureen katastrofiin. Vedenpaisumus nieli Atlantismantereen. Mutta nyt alkaa toinen ajanjakso, toinen kaari. Minä asetan nyt kaareni pilviin, tulevaisuuteen, tulevaisuudessa eletäväksi. Se on siellä jo nyt, vaikkei se näy. Mutta kun minä koan pilviä ja annan sataa maan päälle, niin kaari näkyy. Se on liiton merkki, uuden ajan tunnus, josta kaikki tietävät nousevan kaaren alkaneen. Se merkitsee silloin, etten minä, ettei luonto enää ole pakotettu käyttämään tuollaista väkivaltaa; koko ihmiskuntaa ei enää hukuteta vedellä, sillä tulevaisuudessa vaikuttavat toiset voimat».

Sateenkaaren esiintymisen ehtoina on siis kolme tekijää: pilvet, sade ja näkyvissä oleva aurinko. Ymmärtäessämme näiden seikkojen olevan symbolisia kysymme: koska tulee ajankohta, jolloin mainitut ilmiöt esiintyvät kosmillis-historiallisissa merkeissä? Onhan käsitettävää, että niinkuin vedenpaisumuskin koski koko silloista tunnettua maailmaa, niin liiton merkin näkyminenkin koskee koko tunnettua maailmaa. Elämme nykyään ajassa, jolloin koko maailma

on tunnettu, joten mainittujen ilmiöiden tulee käsittää ihmiskunta kokonaisuudessaan.

Mitä ensinnäkin merkitsevät kysymyksessä olevat pilvet, ts. koska ihmiskunnan taivas on pilvinen, synkkä? On tunnettu asia, että taivaan ollessa pilvessä ihmismielikin on alakuloinen. Edelleen puhutaan pilvisistä ja aurinkoisista luonteista. Kun satuu vaikeuksia, vastoinikäymisiä ja kovia kohtalon kolahduksia, voidaan sanoa ihmisen elämän olevan synkkää ja pilvistä. — Katsellessamme aikamme ihmiskunnan taivasta voimme vain todeta, että nyt jos koskaan se on pilvessä. Ainainen sodan uhka vallitsee ja ihmiskuntaa jäytää tuska ja epätoivo. Kukaan ei osaa katsella tulevaisuuteen valoisin mielin, sillä maailman kansat seisovat totaalisen atomisodan kynnyksellä. Viha hallitsee maailmaa. Kansat katsovat toisiaan epäluuloisin, karsain silmin. Puolueviha ja luokkataistelu repivät yhteiskuntien sisäistä yhtenäisyyttä. Jokaisen sielussa myrskyää taistelu: taistelu leivästä, pelloista, kalavesistä, palloista... Ani harva ihminen jaksaa elää näiden myrskyjen ulkopuolella, sillä elämässä on jotain ahdistavan vaativaa, mikä vetää mukaansa. On kuin Herra olisi koonnut ihmiskunnan taivaalle pilviä, joissa näkyy »Jumalan viha», kuten kristityt ovat oppineet sanomaan. Todellisuudessaahan se on ihmiskunnan omaa vihaa, mikä karman lain puitteissa purkautuu. Joka tapauksessa ihmiskunnan taivas on ollut pilvessä melkein koko kristikunnan historian ajan. Siinä on esiintynyt jatkuvaa taistelua, ainaista verenvuodatusta, inkvisition hirmuaikaa,

kirkkojen vallanjanoa... Mitä lähemmäksi nykyai-
kaa on saavuttu, sitä pilvisemmäksi, vaikeammaksi
ja toivottomammaksi elämä on kehittynyt. — Kui-
tenkaan liiton merkki ei ole vielä selvästi ollut nä-
kyvissä ennen nykyaikaa, ts. ihmiskunta ei ole ai-
kaisemmin tajunnut uuden aikakauden alkamista
siitä huolimatta, että Jeesus jo huomautti taivasten
valtakunnan lähestymisestä. Uuden ajan tunnus nä-
kyi kyllä jo erittäin selvästi Buddhan sanomassa ja
hänen esittämässään järjestäytyneen elämänsä järjellises-
sä. Se kirkastui suunnattomasti Jeesuksen rakkau-
den opissa, mutta samalla taivas alkoi mennä pil-
veen. Ihmiskunnalle annettiin uusi moraali entisen
lisäksi. Samalla tuo uusi kaatoi osan vanhaa, koska
pahan vastustaminen pahalla ei uuden moraalin mu-
kaan ollut elämän syvimpien lakien mukaista. Ih-
miskunta taas oli kiintynyt väkivaltaan, joten van-
han ja uuden moraalin välille muodostui huutava
ristiriita. Alettiin puolustaa vanhaa moraalia uutta
vastaan ja näin syntyi epätoivoinen taistelu, joka
pimensi taivaan. Samalla karma alkoi purkautua
kiihtyvässä tahdissa aiheuttaen epätoivoa monessa
muodossa.

Tämä kaikki pitää yhtä Nooan tarinan kanssa.
Vaikka taivas on pilvessä, niin sateenkaari ei näy
ennen kuin myös sataa ja samalla näkyy aurinko.
Nooan kertomus on ennustus siitä, että ihmiskun-
nan historiassa tapahtuu jotain aivan mullistavaa:
ihmiskunnan kehitysdraama esitetään täysin tajut-
tavassa muodossa ja samalla annetaan selvät elä-

mänohjeet. Kaiken tämän aiheuttavat kosmillis-henkiset voimien purkautumat.

Näistä vuodatuksista puhuu Pekka Ervast erittäin selvästi. Niinpä hän opettaa, että kosmillis-henkinen voimien purkautuma tuli maapalloomme ja samalla koko aurinkokuntaamme, ja hän nimittää sitä *mannasateeksi*. Se tuli Keskusaurinko Siriuksesta ja saavutti planeettamme v. 1875. Samalla sai alkunsa teosofinen liike. Mannasateen alustavana vastaanottajana esiintyi H. P. Blavatsky, joka pani alulle teosofisen liikkeen. Vuodatuksen varsinainen vastaanottaja taas oli Pekka Ervast. Tämä henkinen voima saavutti planeettamme fyysillisen ilmakehän v. 1926 tullen uudeksi luonnonvoimaksi täällä.

Voimme siis todeta ihmiskunnan tulleen kehityksensä taipaleella kohtaan, jolloin Vanhassa Testamentissa hahmoitellun liiton merkin pitäisi näkyä. Ihmiskunnan taivas on peittynyt synkkiin pilviin, kosmillis-henkinen "sade" on vuodattautunut aurinkokuntaan ja maapalloon. Voimme jo aavistaa, että jos noihin pilviin ja tuohon sateeseen lankeaa henkisen auringon loiste, niin kaari, liiton merkki, on näkyvissä.

Mainittu auringonvalo näkyykin kristosofisessa elämänymmärryksessä. Tämä sanoma tuli maailmalle Pekka Ervastin opetusten muodossa, sillä aurinko paistoi täydellä terällään hänen Jordankastekokemuksessaan. Kun perin pohjin tutustumme hänen sanomaansa ja siinä esitettyyn Vuorisaarnan moraaliin, niin näemme liiton merkin. Meille selviää, että elämme parhaillaan ihmiskunnan suurinta murros-

kautta, jolloin tehdään tiliä vanhoista elämän kannustimista ja aletaan luoda uutta ihmistyyppiä annetun ihmisyyismoraalin suuntaviivojen mukaan. Nouseva kehityskaari on alkanut ja se on selvästi näkyvissä esitetyssä ihmisyyismoraalissa. Kaari, liiton merkki, on tosin vielä »pilvissä», sillä ylöspäinen kehityskaari ei vielä ole elettyä elämää. Se on vasta alussa ja näkyy ainoastaan niille ihmisille, joilla on silmät nähdä ja jotka ovat heränneet totuuden etsijöiksi ja ottavat ajan merkeistä vaarin.

— — —

Tämän yhteydessä herää luonnollinen kysymys: miksi edellä esitetyt tapahtumat esiintyvät juuri meidän ajallamme? Voimmeko tähän ilmiöön löytää mitään ulkoisia, esim. rotujen vaiheista johtuvia syitä? Miksi nämä vuodatuksot eivät esiintyneet silloin, kun nouseva kaari alkoi, siis nykyisen viidennen juurirodun alussa?

Teosofia opettaa: kaikkialla elämässä vaikuttaa ns. kertailun laki. Niinpä esim. ihmissikiö kertoo ruumiillista kehityshistoriaansa. Siinä esiintyy — kuten tiede on todennut — kaikki ne elämänmuodot, joiden läpi ruumiillinen kehitys on kulkenut. Samoin — koska juurirotu jakautuu alarotuihin — viidennen juurirodun ensimmäinen alarotu kertasi ensimmäistä juurirotua. Tutkijalle voi käydä ymmärrettäväksi, että vaikka ensimmäinen juurirotu olikin Salaisen Opin mukaan eetterinen, niin arjalaisessa alarodussa vaikuttivat ensimmäisen juurirodun linjat. Vasta siinä alettiin kehittää viidennen juurirodun tyyppiä, sen hermostoa, aisteja ja koko orga-

nismia sellaiseksi, että ihminen kykenisi itsenäistymään ja irtautumaan laumahengestä. Itsenäistymisenhän on ensimmäinen ehto voidaksemme oppia omatahtoisesti pyrkimään henkiseen elämään. — Samoin toinen alarotu kertasi toisen juurirodun linjoja, kolmas alarotu kolmannen ja neljäs neljännen. Vasta nykyinen viides alarotu pääsi varsinaisesti edustamaan tätä viidettä juurirotua, jossa menneitten alarotujen työ kantaa jonkinlaista hedelmää ja rodulle asetetut kyvyt esiintyvät ainakin jossain määrin kehittyneinä. Siksi tämä viides alarotu onkin varsinaisesti ensimmäinen, joka ratkaisevasti aloittaa uutta ylöspäisellä kaarella. Siksi ratkaisevat kosmillis-henkiset tapahtumatkin keskittyivät tähän alarotuun.

VI

Nooan tarinassa kerrottu, nykyisen juurirodun alussa tehty Jumalan ja ihmisten välinen liitto asettaa luonnollisesti erään perusvelvollisuuden ihmisten noudatettavaksi koko juurirodun ajaksi. Jumalan puolelta liitto merkitsee, kuten kertomuksessa sanotaan, sitä, ettei kaikkea elollista luontoa hukuteta vedellä. Tämä on lupaus Jumalan puolelta, mutta koska puhutaan liitosta, niin se merkitsee, että myös ihmisen on pidettävä lupauksensa, jotta liitto pysyisi ehjänä. Siksi Jumala antaa ohjeet, että ihmisen olisi selvillä liittovelvoituksistaan: »Joka ihmisen veren vuodattaa, hänen verensä on ihminen vuodattava, sillä Jumala on tehnyt ihmisen kuvak-sensa». Toisin sanoen liittosopimuksessa sanotaan, ettei saa tappaa toista ihmistä. Miten luonnollista! Liitto asettaa molemmille osapuolille samoja velvoituksia. Koska Jumala lupaa säästää ihmiskunnan tuholta, niin ihmisenkin tulee säästää toinen ihmi-

nen tuholta. Näin tehden ihminen voi täyttää liiton asettamat velvoitukset. Tässä esitetään sama laki, minkä Mooses esittää myöhemmin käskyssään ”älä tapa”. Se on Vanhan Liiton korkeinta moraalia ja ken sen käskyn täytti, hänen kohdallaan liitto pysyi rikkomattomana. Ts. kun Jumala asetti liiton merkin ihmiskunnan sivuutettua aineellisuuden pohjan ja aloitettua nousevan kaaren nykyisen viidennen juurirodun alussa, niin tulee ihmisenkin oppia asettamaan ”liiton merkki”. Mihin hän sen sitten asettaa? Omaan itseensä! Ihmisen tulee osoittaa elämällään, että hän elää liitossa Jumalansa kanssa ja toteuttaa liiton edellyttämää moraalia. Ihminen kulkee ”nousevaa kaarta” ratkaisevasti vasta sitten, kun hän antaa toisten ihmisten elää.

— — —
Vanha Testamentti kuvaa sattuvasti, miten tuho seuraa, jos ihmiset rikkovat liittonsa Jumalan kanssa ja suistuvat väkivaltaan. Kuvaavin tapaus on kertomus Sodomian ja Gomorran häviöstä. Oikeamielisiä, liittonsa pitäneitä ihmisiä oli niin vähän näissä kaupungeissa, etteivät he voineet estää tuhon tuloa. Kaupungit tuhoutuivat TULESSA.

Vaikka Herra oli luvannut, ettei maata hukuteta vedellä, niin tämä ei nähtävästi estänyt sen tulella hukuttamista. Miten tämä on käsitettävissä?

Ajatelkaamme tuota liittokysymystä tarkemmin. Jumala, joka teki liittoja ihmisten kanssa, oli ulkoinen Jumala. Uudessa Testamentissa huomautetaan usein, että vanha laki oli saatu enkeleiltä. Lait, kuten esim. tappamattomuus, olivat ulkoisia ohjeita.

Tällaisia käskyjä antoi joku korkea enkeliolento, ei maailmankaikkeuden sisäinen jumaltajunta, hän tai se, josta koko olemassaolo on saanut syntynsä. Teosofian valossa käsitämme, että kaikkiallinen jumaluus on myös ihmisen sisäisessä hengessä, ihminen itse on jumalan poika. Näin ollen todellinen liitto Jumalan ja ihmisten välillä merkitsee ihmisen yhtymistä sisäisessä tajunnassaan sisäisen jumalan kanssa.

Tällainen yhtyminen ei ollut Vanhan Liiton aikana mahdollista päivätietoisesti, vaan se tapahtui toisilla tasoilla. Mutta ennen kuin se voi tapahtua sielläkään, oli kuljettava puhdistuksen tie. Ihmisen oli puhdistettava sielunsa, ja osaksi vertauskuvallisen seremoniana puhdistuksesta toimitettiin vesikaste. Johanneskin sanoi: "Minä kastan teidät vedellä, mutta tulee toinen, joka kastaa Pyhällä Hengellä ja tulella". Tästä jo ymmärrämme, että Jumalaan yhtyminen eli Jumalan ja ihmisen välisen liiton syveneminen on sekä henkinen että myös okkultishistoriallinen seikka. Syveneminen on ajan mittaan tullut yhä täydellisemmäksi, koska "taivasten valtakunta on tullut lähelle", kuten Jeesus sanoo. Jumalakin on lähestynyt ihmiskuntaa.

Ajatellessamme niitä henkisen tien suuntaviivoja, jotka Pekka Ervast on meille selvimmin antanut, ymmärrämme, että pyrkijän pitää puhdistaa ajatus-, tunne- ja tahtoelämänsä alemmista kiintymyksistä. Neuvot, miten tämän puhdistuksen tulee tapahtua, on annettu maailman eri uskontojen alkuperäisissä opetuksissa, mutta selvimmin ja perusteellisimmin

Vuorisaarnassa. Mutta rinnastaessamme Vanhan ja Uuden Liiton moraalia toisiinsa näemme selvän eron. Mooseksen käskyt olivat ulkoisia ohjeita jokapäiväistä elämää varten, Jeesuksen antamat sen sijaan sisäisiä. Kun Mooses opetti: älä tapa, niin Jeesus lisäsi: älä edes suutu. — Johannes Kastaja oli Vanhan Liiton ihminen. Hän oli elänyt essealaisessa seurakunnassa kuten Jeesuskin, mutta lähtiesään opettajatoimeensa toi hän essealaismysterioista vesikasteseremonian ja alkoi käyttää sitä julkisesti. Kaste oli symboli puhdistuksesta, se puhdisti ruumiin, siis esitti kuvakielellä, että samoin ihmisen tulee puhdistua moraalisesti. Elämässä vallitsee henkinen puhdistuslaki, jota vesikaste kuvaa, ja tämä laki on kastevertauskuvan takana oleva todellisuus. — Kun ihmiset tulivat Johanneksen luo, niin hän nuhteli heitä ja antoi ohjeita. Publikaaneille hän sanoi: ”Älkää vaatiko enempää, kuin mitä teille on säädetty”. Ja sotamiehille: ”Älkää kiskoko keneltäkään, älkääkä kiristäkö, vaan tyytykää osaanne”. Johanneksen neuvot olivat ulkoisia ohjeita, joita jokaisen kunnan kansalaisen tuli toteuttaa. Joka seurasi Johanneksen opetuksia, hän toteutti samalla Mooseksen lakia. Hänestä tuli todellinen israeliitti, joka kulki sellaista puhdistuksen tietä mitä vesikaste kuvasi. Sillä tiellä ihminen peseytyi ja puhdistui, mutta hänen sisäinen olemuksensa jäi entiselleen. Sanoohan apostolikin, ettei Vanha Liitto tehnyt ketään täydelliseksi.

Vesikaste kuvaa vanhaa Jumalan ja ihmisen välistä suhdetta. Jumala oli ulkopuoleinen persoona,

Herra. — Kun Jaakob muutti enonsa luota veljeään Esauta tapaamaan, niin matkalla tapasi hän miehen, jonka kanssa hän joutui painisille. Aamun valjetessa vieras pyysi päästä menemään, mutta silloin Jaakobille selvisi, että hän olikin paininut Herran kanssa. Samoin kerrotaan, miten Abrahamin luokse saapui kolme miestä ja hän otti heidät vastaan kuten vieraat ainakin, pesi heidän jalkansa ja laittoi hyvät päivälliset. Mutta saattaessaan vieraitaan selvisi Abrahamille, että yksi noista miehistä olikin Herra. Kuvauksilla on tietenkin syvällinen psykologinen merkitys, mutta niiden ulkoinen kuori osoittaa, minkälainen oli vanha käsitys Jumalasta. Vanhan Testamentin mainitsemat Herrat olivat joitain olentoja, kenties enkeleitä, joiden kanssa ihmiset tekivät liittojaan. Jeesus sitävästoin opetti Isästä, siitä elämäntakaisesta Järjestä, Rakkaudesta ja Voimasta josta voidaan sanoa: ”Hänessä me elämme, liikumme ja olemme”. Jumala on kaikkialla, siis myöskin ihmisessä. Ei kukaan olento voi olla Jumalan ulkopuolella. Kun ihmisen ja Jumalan välinen suhde syveni Uudessa Liitossa niin se merkitsee, että puhdistuksen tiellä kulkeva totuudenetsijä joutuu kosketukseen eli liittoon taivaallisen Isän kanssa. Siksi Jeesuksen neuvot ovatkin sisäisiä: älä suutu, älä ole pahaa vastaan... Jeesuksen jälkeen muuttui puhdistuksen tie myöskin sisäiseksi muuttumisprosessiksi ja sen kohde on tulikaste, damaskuskokemus. Vuorisaarnan käskyjen seuraaminen johtaa, kuten Pekka Ervast perusteellisesti kuvaa, siihen uudestisyntymiseen, jonka Stefanus koki kuo-

lemassaan ja Paavali Damaskon tiellä. Omaa henkistä syntymäänsä kuvaillessaan P. E. sanoo, että hän siinä prosessissa muuttui kokonaan, hänestä tuli toinen ihminen. — Uusi tie on seuraus siitä, että on tapahtunut kosmillis-historiallinen henkisen elämän syventyminen. Ennen Jeesusta oli pyrkijän tyydyttävä vesikasteeseen, sillä vasta hänen jälkeensä tuli Jumalan ja ihmisen päivätietoinen yhtyminen — tulikaste — mahdolliseksi.

Puhdistuksen tien eli vesikasteen tunnus on, että siinä alempi luonto, eläimellisyys yms. ”hukutetaan”. Sitä on myöhemmin nimitetty myös mystilliseksi kuolemaksi. Kerrotaan, että Johanneskin vertauskuvallisessa kasteessaan upotti kastettavan. — Tulikasteeseen rinnastettavasta Pekka Ervastian Jordankastekokemuksesta selviää, että hänen olemuksensa läpi kävi aivan kuin tuli, kuten hän itse kertoo, sellainen tuli, joka muuttaa ihmisen uudeksi, uuden liiton ihmiseksi, jossa liiton merkki on tullut eläväksi.

On sanottu pahan olevan nurinkäännetty Jumala. Näin ollen käy käsitettäväksi, että koska kosmillis-historiallisen henkisen elämän kulun on suunniteltu käyvän tällaisten vaiheitten kautta, niin se saattaa toistua myös nurinkäännettynä silloin, kun kysymyksessä oleva liitto ihmisen puolelta rikotaan. Vesikaste, eläimellisen ihmisen mystillinen kuolema eli hukkuminen saattaa saada nurinpäisen muodon ja tulla tuhoksi. Tällainen irvikuvallinen ”vesikaste” oli Atlantiksen hukkuminen, sillä maapallo puhdisti siten itseään ihmiskunnan aiheuttamasta eläimelli-

syystä ja julmuudesta. Kuten ihminen saattaa omatahtoisin ponnistuksin pysyä liitossaan jumalansa kanssa, puhdistua ja asettautua sopusointuun elämän lakien kanssa, samoin hän voi rikkoa liittonsa ja omatahtoisilla ponnisteluillaan särkeä sopusoinnun, joten hän kylvää karmallista kylvöään sen sijaan, että sitä voittaisi. Viimemainittu näytelmä tapahtui Atlantiksella. Väkivalta, sota ja julmuus astuivat ihmisyyden tilalle ja karmalliset kylvöt purkauivat. Maapallo pesi itsensä vedellä.

Sodoman ja Gomorran tapauksen johdosta voisimme nyt kysyä: onko tällä kuvauksella jotain yhteyttä tai symbolia tulikasteen kanssa? Onko kuvaus jonkinlainen ennustus siitä, mitä tulevaisuus oli tuova tullessaan? — Lootin tarinasta näemme, miten pahuus ja väkivalta olivat saaneet vallan näissä kaupungeissa, niin ettei Lootin perheelläkään ollut enää turvaa. Silloin ”Herra antoi sataa Sodoman ja Gomorran päälle tulikiveä ja tulta, Herran tyköä taivaasta, ja hävitti nämä kaupungit ynnä koko laakeuden”. Kun Aabraham katseli hävitettyjä kaupunkeja, niin ”maasta nousi savu niinkuin pätsin savu”. Oikeamielisiä ihmisiä ei löytynyt tarpeeksi hakemallakaan, joten liitto ihmisten ja Jumalan välillä oli jälleen perusteellisesti rikottu — ihmisten toimesta.

— — —

Viidennen juurirodun alussa alkoi nouseva kehityskaari ja siis Uusi Liitto valmistavassa merkityksessä. Neljäs juurirotu ei silti vielä kokonaan sammunut, sillä sen viimeisiä alarotuja elää vieläkin.

Rodut kulkevat limittäin. Mutta nousevan kehityskaaren voimat alkoivat vaikuttaa mm. siten, että ihmisten mystillis-psykologinen tila rupesi muuttumaan. Meidän suhteemme näkymättömään maailmaan alkoi tulla toiseksi kuin ennen, niin että viidennen juurirodun ihmisen on vaikea herättää sellaisia yliaistillisia kykyjä, jotka ennen olivat helposti herätettävissä. Elämä lähestyi uutta aikaa, joka vaati huomion kääntämistä tähän näkyväiseen maailmaan. Ihmisen tuli katsella entistä selvemmin silmin fyysillistä maailmaa, jotta hän tulisi itsenäisemmäksi ja sellaiseksi kasvaneena voisi ITSETIE-TOISESTI uudistaa liittonsa Jumalan kanssa. Ei minkään ulkoisen Jumalan, enkelin, vaan sen sisäisen jumaltajunnan kanssa, mikä on jokaisen ihmisen tajunnan takana ja sisällä. Ihmisen pitää aivan kuin oppia ottamaan tuli taivaasta, synnyttää Kristus, täyttyä Pyhällä Hengellä, oppia elämään veljeydessä. Ensimmäisten apostolien helluntaitapahtumassa kerrotaankin tulen liekkien tulleen taivaasta heidän päälleen.

Tällaiset ajat ja tapahtumat odottivat ihmiskuntaa. Viidennen juurirodun alkupuolellakin elettiin siis jo Uuden Liiton valmistavaa kautta. Siksi on ymmärrettävissä tuo, osittain vertauskuvallinen kertomus, että väkivallan paisuessa suureksi ihmisiä uhkaa tuho tulen kautta. Liiton rikkominen voi johtaa irvikuvalliseen "tulella puhdistumiseen", jonka aiheuttajana voi olla ihmiskunta itse.

Aikanaan alkoi Uuden Liiton aikakausi, jolloin liiton merkki, nouseva kaari, alkoi näkyä. Uuden Li-

ton merkki näkyi alustavasti Buddhan sanomassa. Hänen opeissaan kuultaa kirkkaana korkeampi järki. Vaaleankeltaista väriä sanotaan korkeamman järjen väriksi ja se onkin symbolisesti edustettuna buddhalaisessa munkkikaavussa. Värihän on ilmiöllinen todellisuus ihmisen aurassa ja kuvaa hänen tajuntansa moraalista astetta. Vaalea ruusunpunainen kuvaa vastaavasti korkeampaa rakkautta, mikä ilmeni Jeesuksen elämäntyön yhteydessä. Hänessä alkoi varsinaisesti liiton merkki näkyä, koska Kristus saavutti hänen Jordankastekokemuksessaan fyysillisen tietoisuuden. Taivaallinen tuli, aurinkovoima, pääsi hänessä vaikuttamaan maiseen elämään.

Omana aikanamme tapahtui kolmas kosmillis-henkinen voimien purkautuma, jossa Pekka Ervast oli keskushenkilönä, kuten aikaisemmin olemme maininneet. Järjen ja rakkauden lisäksi saapui maan piiriin korkeampi tahto, Isän tahto, jota kuvataan taivaansinisellä värillä. Keltainen, punainen ja sininen — ts. kaikki päävärit — ovat siis esiintyneet. Pekka Ervastin opetuksissa näemme ne kaikki yhdistyneinä, joten — kuvaannollisesti puhuen — todellinen »sateenkaari» on nyt näkyvissä.

Kerrotaan Eliaan saaneen tulen taivaasta rukouksillaan. Hän rakensi alttarin kivistä, latoi puita sen päälle sekä paloitteli alttarille uhrieläimen. Vielä hän kaatoi kolmasti vettä uhrille ja hänen rukoillessaan Herra lähetti alas tulen, joka poltti sekä uhrin puineen että alttarin kivineen. — Tässä on kuvattu ihminen. Jokainen meistä on edellä mainitun kaltainen uhrialtari, sillä edellisissä luomispäivissä

olemme käyneet läpi kivi-, kasvi- ja eläinkunta-as-
teet, kuten aikaisemmin olemme kertoneet. Eliaan
alttari kuvaa, miten vesikaste puhdistaa menneisyy-
temme: kivi-, kasvi- ja eläinkuntaperintömme.
Mutta vaikka vesikaste puhdistaa nuo elementit,
niin ne jäävät kuitenkin elämään puhdistettuina.
Vasta tulikaste muuttaa kaiken, ihmisestä tulee uusi
ihminen, kuten P. E. huomauttaa. Näin siksi, koska
elämään tulee uusi moraali, veljeys, joka ei ole ko-
toisin alemmista luonnonvaltakunnista. Veljeys on
ihmisyyden perusta. Veljeyden alttarille pitää uh-
rata kaikki alempi. — Vaikka Vanhassa Liitossa
riitti korkeimmaksi saavutukseksi tappamattomuus,
niin enää se ei riitä, sillä Uuden Liiton moraali on
veljeys. Veljeyttä taas ei voida toteuttaa, ennen
kuin Nooalle annettu liitto-ohje — tappamattomuus
— pyhitetään.

Mutta Eliaan tuli kuvaa muutakin. Se on samalla
tulevaisuuden kuva. Koko ihmiskunta muodostaa
nyt uhrialttarin, jonka taivainen tuli on sytyttänyt.
Tuli on se uusi luonnonvoima, joka stimuloivana,
kiihoittavana vaikuttaa jokaisessa ihmisessä. Se kii-
hottaa uhrautumaan, luopumaan alemmista kiinty-
myksistä, täyttämään Elämän tahtoa Vuorisaarnan
Mestarin työssä.

Entä jos ihmiskunta peittää silmänsä eikä halua
nähdä liiton merkkiä? Entä jos se kovakorvaisuu-
dessaan kieltäytyy elämän tarjoamasta uhritilaisuu-
desta? Meillä on jo negatiivisia todisteita siitä,
mihin kieltäytyminen johtaa. Se johtaa kaikkien
sotaan kaikkia vastaan. Uhrialttari, jonka ihmiskun-

ta kokonaisuudessaan nyt muodostaa, on sytytetty taivaisella tulella, koska uusi luonnonvoima vaikuttaa ilmassa. Ihmisten pitää nyt uhrautua. Elleivät he tahdo uhrautua Elämän tahdon mukaisesti Isän tahtoa täyttämään, niin heidän on uhrauduttava maisen tulen nieltäväksi. On kuvaavaa, että juuri tulesta on tullut nykyaikaisen sotavoiman suurin tuhotekijä. Sotaa käydään tuliaseitten avulla. Kuten vesikaste sai nurinpäisen heijastuman Atlantiksen tuhoutuessa, samoin uhkaa tulikaste muodostua irvikuvalliseksi "puhdistukseksi" sotien tulena. On sanottu, että vaikkei ihmiskuntaa odotakaan vedellä hukuttaminen, niin se saattaa tuhota itsensä tulella.

— — —

Sodan uhrituli — niin todellinen kuin se onkin — on samalla myös symboli. Onhan totta, että sota nielee paljon ihmisiä, jotka eivät pohjimmiltaan ole sodan hirmujen ihailijoita. Moni saa sotien kauhuista kyllikseen ja kuolemantakaisessa maailmassa — ellei ennen — hänelle voi selvitä sodan järjettömyys. Onhan jälleensyntyminen olemassa ja näin ollen heränneillä ihmisillä on mahdollisuus palautua elämän järjestykseen ja omaksua oikea uhritapa. Sodankaan ei siis tarvitse muodostua ihmiselle hänen viimeiseksi tuhoekseen, ellei hän itse tahdo. Sen tähden se on osaksi myös symboliikkaa. Sodan tuli on kuin painajaisuni, raaka ennustus siitä, että mikäli ihminen sodan järjettömyyden koettuaankin pitää kynsin hampain kiinni sellaisesta uhritavasta, niin maapallo ravistaa hänet hartioiltaan. On siirryttävä toi-

selle taivaankappaleelle. Uusi luonnonvoima vetää ihmiskuntaa kohti taivaita, sillä planeettamme kirkastuminen on alkanut. Uusi luonnonvoima, taivainen tuli, vaatii uhritulen kohoamista ylöspäin, niin kuin se kohoaa vertauskuvalliseltakin alttarilta. Mikä on taivaista tullut, sen pitää myös taivaisiin kohota. — Legenda kertoo Kainin uhrisavun laskeutuneen maata pitkin väärän uhritavan vuoksi. Samoin sodan uhrisavut laskeutuvat maahan, sillä ne ovat maasta kotoisin. Sota on lakannut olemasta moraalinen tekijä, siksi ei enää ole sotilaitten taivastakaan.

Näemme, että vaatimukset ovat ajan ja annetun avun mukana lisääntyneet. Vanhan Liiton aikana riittivät ne saavutukset, mitkä vesikaste saattoi antaa. Kun kansojen keskuudessa eli tarpeeksi niitä ihmisiä, jotka olivat oikeamielisiä Vanhan Liiton vaatimusten mukaan, oli kansan elämä turvattu. Mutta Uusi Liitto asetti noudatettavaksi uuden moraalin, mikä ei perustu ulkoisiin tapoihin vaan sisäiseen puhdistukseen. Nämä vaatimukset ovat olleet kristikunnan tiedossa jo lähes parituhatta vuotta, joten elämä odottaa niitä ihmisiä, jotka ovat kulkeneet sisäisen puhdistuksen tietä Vuorisaarnan viittoittamalla tavalla. Koska kansojen keskuudessa ei elä tarpeeksi heitä, jotka kulkevat tulikastetta kohti, on luonnollista, että ihmiskuntaa uhkaa soti-en tuli, väkivalta ja sota, sillä nehan ovat rakentavan Kristusvoiman hävittävä vastakohta.

VII

Totuudenetsijä joutuu ennemmin tai myöhemmin tekemään tiliä itsensä kanssa siitä, miten hän voisi olla aktiivisesti mukana elämän tahtoa täyttämässä. Vaikka ihmiskunnan elämä onkin muodostunut kaltaisekseen, niin totuudenetsijä ymmärtää, että elämän oman tahdon täytyy siinä kuitenkin lopulta toteutua. Ihmisen vapaa tahto ja hänen itsekäs ymmärryksensä saattaa tilapäisesti viedä elämänmenon väärään suuntaan, mutta lopullinen voitto on elämällä itsellään. Siksi on viisainta ottaa selvää elämän suunnitelmista ja ryhtyä sen työtoveriksi.

Tällainen tilinpäätös merkitsee, että ihminen tuntee vastuunalaisuutta. Vastuunalaisuus puolestaan velvoittaa. Kun totuudenetsijä tuntee sisässään vastuunalaista velvoitusta totella elämän tahtoa, niin samalla hän lupaa yrittää jotakin. Hän tekee liiton Jumalansa kanssa, liitto taas puolestaan velvoittaa pysymään lupauksessa. Hän joutuu ottamaan selvää,

mitä hän mahdollisesti kykenisi tekemään ja millaisin motiivein hänen tulisi työskennellä. Onko hänen esim. odotettava työstään palkkaa tai maailman kiitosta?

Elämä voi antaa hänelle tehtävän. Mutta koska elämä on koulua, niin totuudenetsijä joutuu myös kokeelle. Tehtävä saattaa olla esim. vastenmielinen, liian vähäpätöinen tai kunniaton. Sellainen kaivelee hänen turhamaisuuttaan. — Vanhassa Testamentissa on kuvaava kertomus, miten totuudenetsijän ei pitäisi menetellä. Kertomuksessa puhutaan profeetta Joonasta. Sitä voidaan tietysti avata, kuten kaikkia pyhiä kirjoja, useammallakin avaimella, mutta historiallisena kuvauksenakin se on opettava.

Joonan kirjassa sanotaan: »Joonalle, Amittain pojalle, tuli tämä Herran sana: 'Nouse, mene Niiniveen, siihen suureen kaupunkiin, ja saarnaa sitä vastaan, sillä heidän pahuutensa on noussut minun kasvojeni eteen'. Mutta Joona nousi paetaksensa Tarsiiseen Herran kasvojen edestä ja meni alas Jaafoon ja löysi laivan, joka oli lähtevä Tarsiiseen. Ja hän suoritti laivamaksun ja astui siihen mennäksseen heidän kanssansa Tarsiiseen, pois Herran kasvojen edestä».

Joona oli näin ollen löytänyt elämäntehtävänsä, mutta syystä tai toisesta pakeni sitä. Seuraukset olivat tuhoisat. Merellä nousi ankara myrsky ja laiva uhkasi upota. Lisäksi merimiesten arpa paljasti Joonan suunnitelmat ja hänet heitettiin meren syliin. Herra toimitti kuitenkin suuren kalan niele-

mään Joonan ja niin Joona joutui viettämään kolme päivää kalan vatsassa. Tänä aikana myrskykin asetui.

Kalan vatsassa ollessaan Joona rukoili Herraa ja katui pakoaan sanoen mm.: »Tuonelan kohdussa minä huusin apua ja sinä kuulit minun ääneni. ...Minä vajosin alas vuorten perustuksiin asti, maan salvat sulkeutuivat minun ylitseni. Mutta sinä nostit minun henkeni ylös haudasta. ...Mitä olen luvannut, sen minä täytän. ...» — Kala oksensikin Joonan kuivalle maalle ja Joona lähti Herran toistetusta käskystä Niiniveen sekä saarnasi: »Vielä neljäkymmentä päivää ja Niinive hävitetään».

Joonan tapaus lieenee ainoalaatuinen, sillä tarina kertoo kaupungin asukkaiden kuningasta myöten noudattaneen Joonan kehoitusta. Yleinen paasto julistettiin ja kaupungin asukkaat tekivät parannusta säkissä ja tuhkassa. Niinpä Herra peruutti tuomionsa eikä kaupunki tuhoutunut.

Mutta Herran peruutus ei ollutkaan Joonan mieleen. Hänen hyvä ennustuksensa oli haihtunut tuuleen ja siitä hän pahastui. Hän sanoi Herrallensa: »Voi Herra! Enkö minä sitä sanonut, kun olin vielä omassa maassani? Siksihän minä ehätin pakenemaan Tarsiiseen. Sillä minä tiesin, että sinä olet armahtavainen ja laupias Jumala, pitkämielinen ja armosta rikas, ja että sinä kadut pahaa. Ja nyt, Herra, ota minun henkeni, sillä kuolema on minulle parempi kuin elämä». Mutta Herra huomautti: »Enkö minä armahtaisi Niiniveä, ... jossa on enemmän

kuin satakaksikymmentätuhatta ihmistä, jotka eivät vielä tiedä, kumpi käsi on oikea, kumpi vasen».

Kertomus on kuvaava näyte mm. siitä, miten paljon yhden ihmisen työ saattaa saada hyvää aikaan, sillä kerrotaan sen kautta pelastuneen toistasataatuhatta ihmistä. Mutta toiselta puolen se näyttää, miten työtä saatetaan tehdä palkinnon toivossa, tässä tapauksessa lisäksi väärän palkinnon, koska »palkinto» olisi merkinnyt ihmishenkien menetystä. Joonan tarinan sisäinen puoli on tietysti siinä, että hän kävi läpi vihkimystä. Hänhän oli »kolme päivää kalan vatsassa», kuten vihittävät ovat vihkimysluolassa tai Väinämöinen oli Vipusen vatsassa. Mutta kun tarinan kirjoittaja kuvailee hienolla ivalla Joonan luonnetta, niin hän tahtoo nähtävästi osoittaa, miten henkinenkin ihminen saattaa erehtyä etsimään omaa kunniaansa sen sijaan, että tekisi vain työtään ja jättäisi tulokset Elämän käteen. — Kuvauksen ainoalaatuisuus on siinä, että kansa uskoi profeetan puheisiin, toista niin hyväkuuloista kansaa saa etsiä. Samalla saamme siitä sen opetuksen, että kansallinen huono karma on voitettavissa vastaavilla oikeilla töillä. Niinivenkään ei tarvinnut tuhoutua, koska sen asukkaat ottivat oppia Joonan puheista ja varoituksista. Samoin ei Euroopan kansojenkaan olisi tarvinnut kokea kaikkia sotien kauhuja, jos ne olisivat ottaneet vastaan H. P. Blavatskyn teosofisen sanoman. Kansojenkin pelastus on henkisessä elämässä. — Joonan tarina opettaa vielä, että vaikka Mestarin sanoman levittäminen näyttäisi miltei toi-

vottomalta aineellisuuden sumussa elävän ihmisjoukon keskuudessa, niin sitä työtä on kuitenkin tehtävä, sillä ainoastaan siinä on kaikkien pelastus.

VIII

Ensimmäisille apostoleille oli selviö, että heidän Mestarinsa sanoma, hänen esittämänsä rakkauden evankeliumi muodosti käännekohdan ihmiskunnan elämässä. Tästä syystä he alkoivat nimittää alkunutta aikaa Uudeksi Liitoksi erotukseksi siitä Vanhasta, josta pyhät kirjat puhuivat. Apostoli huomauttaa lisäksi, ettei Vanha Liitto tehnyt ketään täydelliseksi, siksi tarvittiin Uusi.

Edellä esitetyn ja kirkollisen käsityksen välillä näemme selvän ristiriidan. Täydellisyyden saavuttaminenhan edellyttää kehitystä, jonka kuluessa epätäydellinen saavuttaa täydellisyyden. Mutta kehitysoppi ei sovi kirkollisen sijaissovitusopin puitteisiin, joten on syytä tarkastella tätäkin kysymystä.

Ajatelkaamme nykyaikaista jumaluusoppinutta, joka on kulkenut kaikkien niitten koulutusvaiheitten kautta, jotka muodostavat hänen asemansa rungon. Hän uskoo sijaissovittajaan, ikuiseen helvet-

tiin, ruumiin haudastanousemiseen jne. Hän uskoo, että maailmankaikkeuden Jumala seuraa suurella mielenkiinnolla kahden armeijan välistä temmellystä, pitäen siunaavan kätensä kummankin sotajoukon yllä. Jumala auttaa molempia armeijoita, mutta antaa voiton sille, joka jaksaa enemmän ja hartaammin häntä rukoilla... Tämä kaikki kuuluu arvon jumaluusoppineemme uskontunnustukseen. — Vapaus kaikille, saahan jokainen uskoa niinkuin hyväksi näkee, mikäli usko koskee vain hänen omia sisäisiä harrastuksiaan. — Teologisen oppisuunnan lähtökohta onkin toinen kuin tieteellisen. Se kieltää kehitysopin, mutta käytännössä sen kuitenkin on pakko turvautua eräänlaiseen »kehitykseen». Uskotaan, että ihmisen suhde Jumalaan muuttuu, jos hän on hyvin perillä dogmatiikasta ja kirkolliskokousten laatimista uskontunnustuksista. Näistä syistä on muodostunutkin erikoinen kirkollinen porrastus, virkakunta, joista ylimpänä olevat luonnollisesti ovat lähempänä ikuista autuutta kuin tavallinen maalikko. — Tiede ponnistaa siitä lähtökohdasta, että ihmisäly on rajoitettu, siksi älyä pitää kehittää, kouluttaa, jotta se tulisi kykeneväksi ratkomaan tämän näkyväisen maailman pulmia ja ihmeitä. Teologia edellyttää päin vastoin, että äly on liian utelias kyselemään ja tutkimaan. Se pyrkii kyselemään seläistakin, mitä »oikean» kristityn ei tulisi tietää, minkä selvittelyminen kaataisi kirkollisen dogmatiikan. Sen tähden jumaluusopin »kehitys»-oppi tähtääkin älyn liiallisen kyselyhalun hillitsemiseen, siis

siihen, että kouluutuksen avulla saataisiin yliote pohtivasta järjestä, jotta ihminen voisi uskoa myöskin järjetöntä. Ponnistelut keskittyvät näin ollen alaspäin ja sitä tietä tuleekin sokea usko mahdolliseksi — älyn rienaavasta vaikutuksesta huolimatta.

Rauha kaikille. — Jumaluusopin uskontunnustukset saavat kuitenkin toisen virityksen, jos niistä kiinnipitävä ihminen on yksi yhteiskuntarakennelmamme virkamiehistä, jonka virkavelvollisuuksiin kuuluu opettaa uskoaan toisille. Silloin hän on vastuussa yhteiskunnalle ja hänen uskonsa saa samalla auktoriteettiuden leiman. Hänen sanoilleen annetaan enemmän arvoa, joten suuretkin joukot voivat kallistaa hänelle korvansa.

Tähän ei olisi mitään lisättävää, jos elämä todella olisi sellainen, millaiseksi sen arvon teologimme olettaa. Hänen opetuksensa olisi silloin suurinta totuutta. Mutta entä jos elämä onkin järjestetty toisin? Jospa edellä esitetty uskomusten summa onkin taikauskoa? Jospa Jumala ei olekaan mukana taistelukentillä? Silloinhan tuollaisen »uskon» opettaminen on johtanut sotilaita harhaan, kiihottanut heitä vuo-dattamaan toistensa verta, ryöstämään ja polttamaan kaupunkeja... Entä jos maahan kuopatut ruumiit eivät nousekaan ylös? Silloinhan on monta ihmistä johdatettu erheellisessä uskossa kuolemaan... Entä jos mainitun »uskon» uhrin kuolemansa jälkeen huomaavatkin ikuisen helvetin humpuukiksi, sijaissovittajan kristikunnan henkisen laiskuuden synnyttämäksi, sotilaitten taivaan mur-

hanhimon valmistamaksi unijuomaksi ja — uskon-
 nonopettajansa suurimmaksi petturiksi? Niin, entä
 jos hänen oppinsa ja opetustensa lähtökohta onkin
 tietämättömyys? Eikö hän ole silloin tehnyt opetuk-
 sillaan suunnattomasti pahaa? Hänen elämänsä on
 kulunut valheen palveluksessa ja on korkeammalta
 kannalta katsoen vietetty rikollisesti. Miksi? Siksi,
 että hän opettaa tosiasioina sellaista, mikä ei perus-
 tu tietoon eikä kokemukseen, ei edes toisten koke-
 muksiin kuolemanjälkeisestä elämästä, helveteistä
 ja sotilaitten taivaasta. Koko teologinen maailman-
 katsomus on mielikuvituksen synnyttämä harha.
 Olemme oikeutetut kysymään: uskooko kristillinen
 kirkkomme todellakin, että Jeesuksen kuvailema tai-
 vaallisen Isän täydellisyys on saavutettavissa maa-
 ilman koulujen ja yliopistojen antamalla diplomeil-
 la, joiden vastaanottajalta vaaditaan sokeata uskoa
 eikä tietoa? Tavallinen talonpoikaisjärki sanoo näin:
 ihminen tulee täydelliseksi harjoittelemallaan alalla.
 Harjoitellessaan petosta, valhetta, taikauskoa jne.
 tulee hän päteväksi ja ehkä täydelliseksikin noissa
 taidoissa. Samoin seuratessaan Vuorisaarnan ope-
 tuksia kasvaa hän täydellisyyttä kohti *ihmisyydessä*,
 sillä silloin hän yrittää päästä valheesta, petoksesta
 jne., joten hän jatkuvasti kasvaa positiivisissa ar-
 voissa, kehittyy ihmisyydessä. Mutta miten käy hä-
 nen, joka kerää pääomakseen arvoja, joita »koi syö
 ja ruoste raiskaa»? Mitä hänelle jää, jos hän onnis-
 tuu heittämään sijaissovittajan kannettavaksi elä-
 män varrelta kertyneet synnit — muutahan hänellä

uskonsa mukaan ei olekaan? Eikö häntä vastaan irvistä tyhjiys täydellisyyden asemesta? Huomaamme, ettei kristikunta ole selvillä Uuden Liiton elämänkäsityksestä.

Uutta Liittoa koskeva seuraava kohta on kristikunnalle jäänyt myöskin hämäräksi. Hebrealaiskirje kertoo eräästä Melkisedekistä hyvin kunnioittavasti: »Sillä tämä Melkisedek, Saalemin kuningas, Jumalan, Korkeimman, pappi, joka meni Aabrahamia vastaan, hänen palatessaan kuninkaita voittamasta, ja siunasi hänet; jolle Aabraham myös antoi kymmenykset kaikesta ja joka ensiksi, niinkuin hänen nimensäkin merkitsee, on 'vanhurskauden kuningas' ja sen lisäksi vielä 'Saalemin kuningas', se on 'rauhan kuningas', jolla ei ole isää, ei äitiä, ei sukua, ei päivien alkua eikä elämän loppua, mutta joka on Jumalan poikaan verrattava — hän pysyy pappina ainaisesti...» Näin korkeaksi olennoksi kuvataan Melkisedek. — Jeesuksesta sanotaan: »Sinä olet pappi iankaikkisesti Melkisedekin järjestyksen mukaan».

Tämä on kirkkoille epäselvää puhetta, emmekä siihen saakaan vastausta muualta kuin teosofis-kristosofiselta sanomalta. Apostolikin jo huomauttaa: »Tästä meillä on paljon sanottavaa ja sitä on vaikea kuvata, koska olette käyneet hitaiksi kuulemaan». Mutta teosofinen sanoma tulee avuksi: Aikojen aamulla tuli planeetallemme auttajia Auringosta, Merkuriuksesta ja Venuksesta ja he perustivat tänne Salaisen Veljeskunnan. Heidän toimestaan ovat

kaikki maailman uskonnot syntyneet ja he seuraa-
vat jatkuvasti ihmiskunnan kehitystä. Salainen
Veljeskunta on edellä mainittu Melkisedekin koulu
ja monet ovat suorittaneet sen koulun loppututkin-
non. Jeesus oli heistä korkein, sillä hän oli tullut
»ylimmäiseksi papiksi». Siksi hän saattoikin tuoda
aivan uutta, sellaisen elämänymmärryksen ja voi-
man, joka ei ollut Melkisedekin koululle mahdollis-
ta.

— — —

Pekka Ervastilta saamme kuulla: Kun jumalalli-
nen monadi lähti kehityksensä taipaleelle, hankkiak-
seen jumaltietoisuudelleen itsetietoisuuden kyvyn,
niin siinä herätettiin henkivaltojen avulla kolme
voimaa, aatma eli henkinen tahto, buddhi eli kyky
rakastaa ja manas eli korkeampi järki. Monadi on
kyllä mahdollisuuksiltaan rajaton, mutta ihmiskehi-
tys edellyttää, että nämä kolme voimaa ovat siinä
hereillä. Ihminenhan on logosolento ja logokset luo-
vat maailmoita, joten ihmisenkin tulevaisuus tähtää
luojan tehtäviin. Elämä on järjestänyt viisautessaan
niin, että ihmisen tehtävänä on oppia luomaan täy-
dellisyyttä alempaan itseensä. Tämä on mahdollista,
koska olemme kahtia jaettuja. Jumalallinen mona-
dimme säteilee itsestään yksilöllisyytemme, joka
vuorostaan heijastaa alemman minuutemme. Viime-
mainittu tekee kokemuksia, joista yksilöllisyytemme
perii hedelmät, samalla saa korkeampi puolemme
yhä enemmän valtaa alemman yli. Näin Elämä on
jatkuva luomistyötä, eikä maailmaa ole suinkaan

luotu kerta kaikkiaan valmiiksi. Siksi siinä vallitsee jonkinlainen kaaos, epäjärjestys ja kesyttämättömät voimat. Eräs sellainen on esim. ajatusvoima, josta ihminenkin on osallinen. Mutta tuo voima on melkein luonnontilassa ja sellaisena se luo jatkuvasti ajatuskuvia välittämättä siitä, ovatko nuo kuvat todellisuuspohjaisia. Ne voivat olla miten irvikuvallisia ja valheellisia tahansa. — Kehitys tähtää siihen, että manas, korkeampi järki saisi hallintaansa tämän luonnon ajatusvoiman ja voisi luoda siihen järjestystä. Elämästä ei tule mitään ilman järjestystä ja selvyyttä. Niin paljon kuin manas hallitsee ajatuselementtiä, siinä määrin osaamme myös olla järkeviä olentoja. Tällaisessa työssä toimimme luojan ominaisuudessa, sillä minuuksina olemme luomassa järjestystä itseemme: tietämättömyys muuttuu tiedoksi.

Luonnon toinen kesyttämätön voima on tunne, josta niinkään olemme osallisia. Tunteitten maailmassakin vallitsee alussa täydellinen kaaos. Siellä on vihaa, mustasukkaisuutta, kateutta, julmuutta... vaikka löytyy kauniimpiakin tunteen muotoja. Luonnontilassa olevan tunteen ominaisuus on itsekkyyks. Niinpä ihminen kuvittelee olevansa melkoi- sen täydellinen ja luulee kaiken epätäydellisyyden olevan toisissa. — Kesyttämätön tunne on aivan kuin sairas. Ruumiillinen sairaus kääntää huomion ruumiiseen, samoin tunnetilan kaaos, itsekkyyks, kääntää huomion persoonallisuuteen. Itsekkyyttä sanotaankin suurimmaksi sairaudeksi. — Tunnekaaok-

seenkin pitää tulla jumalallisten lakien mukainen järjestys. Mainittu tehtävä kuuluu luojaalle, samalla se kuuluu keskeneräisen luomistyön täyttymisen ehtoihin. Tehtävän inspiroijana ja elähyttävänä voimana toimii buddhi, rakkauden kyky. Kun ihminen osaa avata sille sielunsa ovet, haihtuu itsekkyyks, itserakkaus. Silloin veljesrakkaus valtaa tunne-elämän. Paavalikin sanoo, ettei rakkaus etsi omaansa, vaan kärsii ja kestää kaiken.

Kolmas kesyttämätön voima, josta niinikään olemme osallisia, on luonnon suuri himo, jolla on leegio eri muotoja. Himo on ihmiskunnankin pääasiallisin liikkeellepaneva voima, vastaten siis tahtoa. Mutta Jumalan tahdon tulisi olla todellinen toimeenpaneva voima elämässämme. Näin ollen tulee aatman saada valta ja järjestys tekojen maailmassa, jotta oppisimme täyttämään Isän tahtoa elämässämme.

Edellä esitetystä ehkä saamme käsityksen siitä, mitä täydellisellä ihmisellä ymmärretään. Inhimillinen täydellisyys edellyttää, että meissä oleva jumalan poika saa järjestyksen aikaan persoonallisuudessamme. Tajuntoina olemme mukana näitä tapahtumia järjestelemässä ja samalla oppimassa. Olemme kokeneet ajatusmaailman epäjärjestyksen ja monien vaihteitten jälkeen ryhtyneet viisaimpien johdolla työhön, jonka tuloksena korkeampi järki saavuttaa valtaa ajatuselämässämme. Olemme luoneet omaa maailmaamme, joten meissä voi olla täydellisyyttä järjen tasolla. Kaikki riippuu siitä, olemmeko osanneet tehdä työtämme jumalallisten lakien mukaisesti.

ti, mutta jos olemme osanneet, niin Jumala hallitsee meidän järjessämme. — Samoin Jumala hallitsee meissä tunteen tasolla silloin, kun buddhi on saanut valtaa tunne-elämässämme, kun rakkaus on voittanut itsekkyytemme. Kunnes aikanaan joudumme tekemään työtä köyhyyden eli kuoleman voittamiseksi. Niin kauan kuin olemme luonnon himon hallittavana, olemme keräämässä aarteita, jotka eivät säily kuolemassa. Niiden parissa kuollessamme saamme tuntea itsemme köyhääkin köyhemmäksi. Mutta köyhyys pakenee, kun meille selviää, että vain Jumalan tahdon täyttämällä kokoamme »aarteita taivaaseen». — Tällaista näytelmää olemme minuuksina katselemassa ja siitä oppimassa. Saavutettu tieto, rakkauskkyky ja työn taito ovat kuolemattomia aarteita, jotka aikanaan luovat yhteyden alemman ja korkeamman minän välille, joten minuuden kaksinaisuus häviää. Korkeampi ihminen tekee kuolemattoman myös alemmasta ihmisestä, jossa silloin toteutuu inhimillinen täydellisyys.

— — —

Apostolin huomautus, ettei Vanha Liitto tehnyt ketään täydelliseksi, joten tarvittiin Uusi Liitto, merkitsee, että vaikka mainittu liitto tarkoittaakin ihmisen ja Jumalan keskinäistä suhdetta, niin tuo suhde on historian kuluessa syventynyt. Aatma-buddhi-manas ei ole aikaisemmin voinut saada persoonallisuutta haltuunsa yhtä syvällisesti kuin on myöhemmin tullut mahdolliseksi. Tosiasia onkin, että aikojen kuluessa manas on saanut aikaan jon-

kinlaista järjestystä ihmiskunnan ajatusmaailmassa, mutta sekä buddhin että aatman vaikutus on ollut perin heikkoa. Tällainen tilanne käy ymmärrettäväksi ajatellessamme, että ihmiskuntana olemme jatkuvasti olleet korkeampien voimien johdettavissa. Emme ole mitään saavuttaneet ilman jumalallista apua. Siksi Logos onkin ollut tienavaajana ja edelläkulkijana. Vasta kun Logos, Kosmillinen Kristus, lähestyi maapalloa ja ihmiskuntaa Jeesus Natsarealaisen kautta, virittäen planeettamme ja samalla meidän eetteriruumiimme uuteen värähtelytilaan, vasta silloin tuli ratkaisevasti mahdolliseksi buddhin saada aikaan täydellinen järjestys tunnevoimissamme ja parantaa itsekkyytemme. On muistettava, että luomistyö on vielä kesken, sillä elämme vasta viidennessä juurirodussa. Siksi Logos luo maailmaa jatkuvasti edellä käyden, jotta me ihmiset, jotka olemme kutsutut tulemaan luoviksi jumaliksi, voisimme jäljessä tullen oppia luomisen taidon. Tämä tuttu persoonallisuutemme on se maailma, josta meidän tulee oppia luomaan täydellistä ihmistä, temppeeliä, jossa Isän tahto toteutuu.

Samoin kuin yleismaailmallinen Logos on kolminainen: tahto, rakkaus ja järki, samoin aurinkokuntamme Logos muodostaa kolme olentoryhmää, joita nimitetään Isän, Pojan ja Pyhän Hengen ryhmiksi. Luomistyön kestäessä on Logos virittänyt planeettamme määrättyllä tavalla, jolloin myöskin kaikkiallinen Logos on ilmentynyt. On tapahtunut kolme viritystä, joiden ilmentäjinä olivat Buddha, Jeesus

ja Pekka Ervast. Viimemainittu viritys tapahtui omalla ajallamme, merkiten jumalallisen tahdon ratkaisevaa otetta. Vasta nyt on tullut mahdolliseksi aatman saada lopullinen järjestys ruumiin maailmassa.

Näin suuret tapahtumat luonnollisesti vaativat edellä käypää valmistusta. Niinpä Jeesuksenkin työtä valmisteli mm. Johannes Kastaja. Kerrotaan myös kolmesta tietäjästä, jotka tulivat Jeesuslasta tervehtimään. Ja vaikka tämä onkin luultavasti legenda, niin siihen saattaa sisältyä ainakin okkultisia tapahtumia. Samoin olivat myös mukana vastustavat henkivallat, joita on kuvattu kolmella kiusaajalla.

IX

Evankeliumein mukaan saapui Jeesuksen syntymää tervehtimään kolme tietäjää, tuoden lahjaksi kultaa, suitsuketta ja myrhaa. Kertomus on tietenkin legenda, jonka joku asioita tunteva on lisännyt evankeliumeihin. Legendathan syntyvät useimmiten siten, että kun eräitä asioita ei voida selittää kyllin seikkaperäisesti, niin nämä verhotaan legendojen symboliikkaan. Niinpä tästäkin kertomuksesta on muokattu edelleen kaksikin legendaa. Toinen kertoo, miten eräs tietäjä jäi matkallaan harjoittamaan jotain laupeudentyötä ja myöhästyi. Hän saapui vasta ristiinnaulitsemistilaisuuteen. Toinen legenda antaa tietäjille nimet ja kertoo, minkä ikäisiä he olivat. Ensimmäinen tietäjä, Melkkior, oli valkopartainen vanhus, hän toi kultaa. Toinen tietäjä, Baltasar, oli täysi-ikäinen mies, tuoden suitsuketta. Gaspaar toi myrhaa, hän oli nuorukainen.

Tietäjälegendalla näemme olevan kolme alkulähdetä. Ensimmäinen on otettu suoraan elämästä, siitä, kuten edellä kerroimme, että manas, jumalallisen järjen säde on kauemmin tehnyt työtään valmistakseen ihmisestä itsetietoisen järkiolennon. Manas on verrattavissa vanhukseen. Buddhi on verrattavissa täysi-ikäiseen mieheen, sillä sehän on vaikuttanut sukupuolivoiman välityksellä herätellen rakkauden kykyä. Mutta aatma on aivan kuin nuorukainen, sillä sen vaikutus on ollut kerrassaan olematon. Manaksen työ saavuttikin huippunsa Buddhassa, jolloin järjen valo kirkastui yhdessä ihmisesä. Vastaavaisuuden mukaan buddhi kantoi täyden hedelmän Jeesuksessa ja aatma Pekka Ervastissa. Palaamme tähän analogiaan tuonnempana.

Toinen legendan lähtökohta on se, kuten P. E. kuvailee, että Jeesuksen saapuessa Johanneksen luokastettavaksi, tulivat sinne myöskin Melkisedekin koulun kolme suurta ministeriä: Manu, Boodhi-sattva ja Mahatshoohan. He saapuivat kunnioittamaan Uuden Koulun Mestaria, tuoden näkymättömät lahjansa mukanaan. Tämä tapahtui Jordanin kasteen yhteydessä, vaikka evankeliumit ovat sijoittaneet nämä tapahtumat Jeesuksen ruumiillisen syntymän yhteyteen.

Legendan kolmas lähtökohta on otettu historiasta, sillä Jeesuksen työtä valmistettiin edeltäpäin. Valmistavia työntekijöitä oli kolme. Ensimmäinen oli Jehoshua ben Pandira, joka vaikutti noin sata vuotta ennen Kristusta. Toinen oli Johannes Kastaja, joka

eli Jeesuksen aikana ja kolmas oli Apollonios Tyanalainen, joka eli Jeesuksen jälkeisellä vuosisadalla. — Näemme selvän analogian näiden esivalmistajien ja tietäjälegendan välillä mm. siinä, että Apollonios aivan kuin »myöhästyi», koska hän eli ja vaikutti vasta Jeesuksen jälkeen.

— — —

Buddhan »esivalmistajina» esiintyi niin ikään kolme »tietäjää». Astrologien kerrotaan ennustaneen Buddhan tulevasta suuruudesta. Hänen isänsä, joka oli ruhtinas ja toivoi pojastaan maansa hallitsijaa, järjesti tämän elämän niin, ettei tuleva Buddha saanut nähdä mitään, mikä olisi kääntänyt hänen huomionsa henkisiin asioihin. Hän sai kaikkea mitä halusi, mutta ei saanut nähdä kurjuutta. Elämä järjesti kuitenkin Buddhan kohtalon. Hänen tielleen tuli tutiseva vanhus, valittava sairas ja paareilla makaava ruumis. Näiden näkeminen herätti Buddhan ajattelemaan elämän ongelmaa, siksi hän jätti kotinsa ja ruhtinaallisen tulevaisuutensa paeten metsään mietiskelemään. Monien vaihteitten jälkeen hänestä tuli Buddha, valaistunut.

Nämä »esivalmistajat» olivat eräänlaisia tietäjiä, sillä he ennustivat tietämättään niistä voitoista, joita ihmiskunnan on saavutettava. Samalla he olivat herättäjiä, sillä heidän esiintymisensä sai Buddhan ajattelemaan elämää. He olivat maailman lähettämiä lähettiläitä, jotka esittivät ihmiskunnan toivotoman tilan. Tutiseva vanhus tahtoi sanoa: Ihminen saattaa elää vanhaksi ja kulkea hautaa kohti tietä-

mättä mitä elämä on. Vanhus kuvasi ihmiskunnan tietämättömyyttä. Valittava sairastoi toisen viestin: Näetkö ihmiskunnan surullista tilaa; se elää itsekkyyden kahleissa ja siitä johtuvassa sairaudessa, koska itsekkyyks on sairauksista suurin? Mutta ruumis aivankuin »myöhästyi», sillä hän ei saattanut sanoa mitään. Omalla olemassaolollaan hän vain todisti: tämä on ihmiselämän saavutus, tule ja pelasta maailma, suurin köyhyys on kuolemassa. Niin Buddha päättikin yrittää tarjota apuaan.

Jeesuksen työn esivalmistajat tangeeraavat sangen läheltä näitä Buddhan herättäjiä, kuitenkin niin, että heissä näkyy samalla Buddhan elämäntyön saavutukset. Niinpä Jehoshua ben Pandira teki työtään luonnollisesti tietämättömyyden linjalla, mutta hän ei suinkaan ollut tietämätön vanhus, vaan tietoinen työn tekijä. Elämä tahtoi sanoa hänen kauttaan: Buddhan saavutukset ovat jo kantaneet hedelmää, ihmisen ei ole pakko enää mennä tietämättömänä hautaan, etsikää totuutta, sillä se voi teille paljastua. Luopukaa kyllä kirouksesta, kiintymyksestä maiseen elämään, sillä näin teki Buddha. Niin kauan kuin olette kiinni aineessa, elätte tietämättömyydessä, mutta kohdistaussanne kiintymyksenne henkiseen elämään saavutatte elämän kruunun kuten Buddha. — Pandiran tietäjälahja oli kulta, kullin salaisuuden esittäminen.

Johannes Kastaja sivuaa vastaavasti toista herättäjää, valittavaa sairasta. Itsekkyyks on sairauksista suurin ja Johannes saarnasi »parannuksen kastetta

erämaassa». Elämä tahtoi sanoa Johanneksen suulla: Nyt on tullut aika tehdä parannuksen kaltaista hedelmää, uusi aika on juuri ovella. Kun olette seuranneet Buddhan neuvoja ja luopuneet maailmasta, niin nyt voitte luopua myöskin itsekkyydestä. Minä en vielä tiedä miten se tulee tapahtumaan, sillä hän, joka tämän osaa sanoa, tulee minun jälkeeni, en ole kelvollinen päästämään hänen kengän nauhojaan. Mutta teillä on Mooses ja profeetat, kuulkaa heitä, seuratkaa heidän neuvojansa, älkää tehkö kenellekään vääryyttä, älkää tehkö syyttömille väkivaltaa... Kun täytätte Mooseksen lain, niin valmistutte ottamaan vastaan uutta sanomaa. — Johannes seurasi itsekkyyden voittamisen linjaa ja samalla hän oli ennustava henkilö, hän viittasi siihen joka tulee: Jeesukseen. Johanneksen suitsuke oli hänen sanomansa. Suitsuketta käytetään ilman puhdistamiseen pyhissä menoissa. Se kuvaa puhdistuksen tietä, jolle ihmisen tulee astua.

Entä Apollonios Tyanalainen, jota sanotaan pakanaaailman Kristukseksi, mikä oli hänen tuomansa myrha? Myrhaa käytetään ruumiin palsamoimiseen, ruumis tehdään kestäväksi kuoleman hävittäviä voimia vastaan. Apollonios tangeeraa Buddhan tielle tullutta ruumista mm. siinä, että hän oli merkittävällä tavalla voittanut kuoleman mysteron omassa ruumiissaan. Kun häntä syytettiin ja hänet heitettiin vankilaan, niin hänen oppilaansa järjestivät hänelle pakenemisen mahdollisuuden. Mutta Apollonius ei paennut, sen sijaan irroitti hän kahleet käsistään

ja jaloistaan oppilaansa nähden huomauttamalla, etteivät kahleet mitään merkitse. Ja kun tuomioistuin havaitsi hänen syyttömyytensä, niin Apollonios sanoi hyvästi, hävisi tuomioistuimen edestä ja ilmestyi samalla hetkellä oppilaittensa luo kaukana toisella paikkakunnalla, vieläpä lukittujen ovien sisäpuolelle. Apollonioksella oli hallussaan eräänlainen myrha, hän oli voittanut ruumiinsa salaisuuden. Elämä tahtoi sanoa jälleen lähettinsä Apollonioksen suulla: Katsokaa tulevaisuuteen, se, minkä minä olen voittanut omassa ruumiissani, on tulevaisuudessa oleva ihmiskunnan voitettavissa. Tulee aika, jolloin ihmiskunta joutuu kuoleman kouriin ja silloin on tarpeen myrha, joka siitä pelastaa. — Apollonios oli kaukaisempaa tulevaisuutta ennustava henkilö.

On muistettava, ettei Apollonios eikä Johannes Kastaja olleet selvillä Jeesuksen tuomasta moraalisesta, pahan vastustamattomuuden kulmakivestä. Tämä seikka kuultaa selvästi esiin eräästä Apolloniosta koskevasta tiedonannosta. Kerrotaan, että kun hän luennoi oppilailleen Efesuksessa, niin hän vaipui ajatuksiinsa kesken esitelmäänsä ja tuijotti maahan. Sitten Apollonios otti askeleen eteenpäin ja huudatti: »Tapa tyranni». Toipuessaan näystään hän selitti: »Tällä hetkellä murhattiin Domitianus tyranni Roomassa». — Jos Apollonios olisi ollut selvillä Jeesuksen esittämästä pahan vastustamattomuudesta, niin tuskin hän olisi voinut innostua tyranninkaan murhasta, sillä Apollonioksen elämä oli erittäin Kristusvaltainen ja ihmeellinen.

— — —

Teosofis-kristosofisen liikkeen yhteydessä esiintyy myöskin kolme tietäjää eli tien raivaajaa. Pekka Ervast oli saapuneen Logosvuodatuksen keskushenkilö, mutta valmistavina työntekijöinä esiintyivät H. P. Blavatsky, Leo Tolstoi ja Rudolf Steiner. On huomattava, ettei kukaan valmistavista läheteistä enää myöhästynyt, sillä he elivät jokainen P. E:n eläessä. Tämähän merkitsee Logoksen inkarnoitumistapahtuman ratkaisevaa vaihetta, sitä, että Uuden Liiton viimeinen etappi oli saavutettu. Samalla näemme heidän kaikkien olleen itsetietoisia työntekijöitä ja ainakin Blavatskyn ja Tolstoin olleen selvillä ajan tapahtumista. H. P. B. sanoi nimenomaan, että Suomesta tulee Valo. Tolstoi puolestaan laski P. E:n oman kertoman mukaan kansansa tulevaisuuden P. E:n käteen, siis kaiken, mikä oli hänelle rakkainta. Sitä hän ei olisi osannut tehdä, ellei Tolstoi olisi tiennyt seisovansa suurempansa edessä.

Pekka Ervastian käytännöllis-okkulttinen elämä ja sen tuloksena syntynyt laaja kirjallisuus ovat todistamassa, että hän yhdisti omalla työllään ja elämälään Blavatskyn, Tolstoin ja Steinerein elämäntyön antaen niille lopullisen selvyuden ja syvyyden. Mutta hänen työnsä ei suinkaan pysähtynyt tähän, sillä hän antoi edellisten lisäksi lopullisen syvyyden ja selvyuden myöskin Buddhan ja Jeesuksen sanomille. Viimemainitut olivat näin ollen suuremmassa kolmiossa Pekka Ervastian elämäntyön esivalmistajia. Hänen sanomassaan näkyy ihmiskunnan tuleva tai paremminkin parhaillaan eletävä kehityskaari selvääkin selvempänä.

X

Sekä Buddhan tielle tulleissa herättäjissä että Jeesuksen työn esivalmistajissa kuvastui ennustavasti Logoksen kolminainen inkarnatio ihmiskuntaan. Niinpä Buddha ratkaisikin elämän probleemin varsinaisesti tietämättömyyden linjalla. Itse hän kyllä luopui itsekkyystään ja voitti kuoleman, mutta suurelle ihmiskunnalle hänen sanomansa oli: Elämä on tavallaan tarkoituksetonta. Se on riippumista jälleensyntymisen pyörässä, se on vanhenemista ja kuolemaa; meitä pitää elämässä kiinni elämän halu, josta on luovuttava, vapauduttava. Kun tämän tiedämme, on meidän tehtävä elämästämme oikeat johtopäätökset ja Buddhan neuvomaa tietä kulkien vapauduttava kaikesta. Ihminen voi saavuttaa tiedon ja vapautua nirvaanaan. — Jeesuksen sanoma kohdistui sattuvammin itsekkyYTEEN. Ei hän opettanut jättämään elämää, vaikkakin kehoitti Buddhan tavalla luopumaan elämän kiinnekehästä.

Sen sijaan hän innosti kantamaan sekä omaansa että toisten kuormia. Rakkaus puhdistaa sielun itsekyydestä. Jeesus kyllä ratkaisi kuoleman probleemin omalta kohdaltaan, mutta sen kruunasi verimarttyyrius. Karman johto jäi vielä maailman entisen hallitsijan, Saatanan, käteen. Kuolema ei tullut voitetuksi niin, että se olisi pelastanut ihmiskunnassa ne, jotka tahtovat elää henkistä elämää.

Mainitsimme jo, että Apollonios oli ennustava henkilö kaukaisemmasta tulevaisuudesta ja hän oli aivan kuin eräänlainen kuoleman voittaja. Hän oli kin ennustus kolmannesta Logosvuodatuksesta, jossa kuoleman voittaminen tulee koko ihmiskuntaa koskevaksi kysymykseksi. Muistelkaamme P. E:n sanoja »Christosophia» kirjassaan: Taivasten valtakunta toteutuu maanpäällä silloin, kun kuolema uhkaa maapalloa; silloin ne sielut, joka eivät kuulu taivasten valtakuntaan tai ole siihen tulemaisillaan, erotetaan muusta ihmiskunnasta ja siirretään toiseen taivaankappaleeseen. Kysymme: milloin siis kuolema uhkaa maapalloa?

Jätämme käsittelemättä tiedemiesten olettamukset, joiden mukaan vieras taivaankappale voisi tuhota planeettamme. Ymmärrämme selityksittä, ettei jumalallinen elämänjärjestys ole näin epäjohdonmukainen. Tällainen tuhohan merkitsisi koko luomistyön epäonnistumista. Sen sijaan saamme viisailta kuulla, että esim. kansan kohtalo riippuu kansan keskuudessa elävien oikeamielisten ihmisten lukumäärästä ja laadusta. Samoin, jos planeettaamme

uhkaa kuolema, niin sen aiheuttajana on ihmiskunta itse.

Maapallon kuolemanuhkalle voimme noin pinnalta katsoen nähdä erään syyn: kylmyyden. Mutta kaikki lämpöhän on kotoisin auringosta, joten kylmyys on lämmön puutetta. Koska kohtalomme on omissa käsissämme, niin lämmön puute on näin ollen ihmiskunnan aiheuttama. — P. E. huomautti kerran: »Maapallo voi kylmetä, mihin silloin joudumme».

Viimeinen Logosvuodatus merkitsee Isän valtakauden alkamista, sitä, että Hänen voimansa ja majesteettiutensa saavuttaa vallan maanpäällä. Isän tahdon vastakohta on ihmisten valtapyyde. Kokemus osoittaa, ettei vallanhimolla ole rajoja. Kun se saa ihmisen haltuunsa, niin hän pyrkii valtaan ensin pienemmässä piirissä ja jos kohtalo antaa myöden, niin vallanhimo kasvaa jatkuvasti sitä mukaa, kun valta-alue laajenee. Niinpä joku ihminen saattaa nousta valtaan ensin pienemmässä piirissä, joka nostaa hänet maan hallituspaikoille. Näennäisesti vähäpätöisestä ihmisestä voi lopulta tulla vaikka maansa diktaattori. Mutta vallanhimo kasvaa yhä, joten diktaattori tahtois lopulta hallita koko maailmaa. Tällainen väite ei ole tuulesta temmattu, sillä esimerkkejä näemme nykypäivien Euroopassa. — Jos tämäntapainen tyrannius pääsisi valtaan, tulisi elämä planeetallamme mahdottomaksi, sillä näin kumoutuisivat Luojan suunnitelmat. Logoksen lämpö ei pääsisi lainkaan maanpäälle, joten planeetta kylmenisi. Ensin »kylmenisivät» ne ihmiset, jotka yrit-

tävät elää henkistä elämää, sillä heidät teloitettaisiin. Lopulta maailma jäätyisi myös ulkonaisesti ja koko elämä sammuisi — niiltäkin, jotka mainitun tilanteen aiheuttivat. Tällaista tilaa voitaisiin syystä nimittää jäätyneeksi helvetiksi.

— — —

Tuollainen kuoleman vaara planeettamme elämässä on nyt kuitenkin sivuutettu. Se tuli voitetuksi siinä suuressa henkisessä vuodatuksessa, jossa Pekka Ervast oli keskushenkilönä. Isän Majesteettius tuli fyysilliselle tasolle asti, ja Karma siirtyi Saatanalta Kristuksen käteen. Nyt tuli käytäntöön toinen vaihtoehto: ajan tullen maapalloa voivat seurata vain ne ihmiset, jotka ovat tulleet Jumalan valtakunnan kansalaisiksi, tai ovat siksi tulemaisillaan. Muut saavat siirtyä toiselle taivaankappaleelle.

Pulma koskee nyt siis yksityisiä ihmisiä, kansoja ja ihmiskuntaa.

Tällöin lähdemme siitä ajatuksesta, että tuhon ja kuoleman voittava vastakohta on iankaikkinen elämä. Tämä taas edellyttää henkistä elämää. Ikuisen elämän saavuttaa hän, jonka korkeampi minä saa Kristuksen avulla vallan päivätajuisessa ihmisessä. Saavutus edellyttää mystillistä kuolemaa. Se merkitsee käytännössä, että on luovuttava aineellisuuden aiheuttamista lumoista, aineen magiasta, harhasta, siis niistä kiintymyksen kohteista, joiden avulla ihminen pyrkii valtaan. Hänen pitää kieltää itsensä, kuten Jeesus sanoo. — Tämä koskee ihmisyksilöä, mutta maailman kansat ovat heistä muodostuneet. Siksi kuole-

man voittamisen pitää tapahtua yksilöittäin, jotta se voisi toteutua ihmiskunnassakin. Mystillistä kuolemaa seuraa uudestisyntyminen, mikä seikka niinikään koskee myöskin ihmiskuntaa. — Ihmiskunnan tilanne on käynyt perin kriittilliseksi, sillä vaikka se parhaillaan on ajautumassa kohti itsetuhoa ja vaikka siltä samalla odotetaan mystillistä kuolemaa ja uudestisyntymistä, jossa olisi pelastus, emme kuitenkaan näe minkäänlaisia merkkejä siihen suuntaan ainakaan laajemmissa puitteissa. Kuitenkin koko elämä on aivan kuin ladattu uusilla voimilla jotka ajavat maailman kansoja uusia, ennenkokemattomia ratkaisuja kohti.

Edellä tuli jo käsiteltyä ns. mannasadetta, mikä tuli Keskusaurinko Siriuksesta. P. E. huomauttaa, että tämä voimavuodatus saavutti fyysillisen maailman *ilmakehän* ja muuttui siinä *uudeksi luonnonvoimaksi*. Ajankohdaksi hän mainitsee kevätpäivän tasauksen v. 1926. Mainittu voima vaikutti sitä ennen näkymättömissä maailmoissa, joista se purkautui näkyväiseen mm. H. P. Blavatskyn älyn ja kyynän kautta. P. E. puhuu tästä asiasta kirjassaan »Ihmisyyden uskonto» seuraavalla tavalla: »Sentähden nyt, 50 vuotta mad.Blavatskyn esiintymisen jälkeen tämä henkinen vuodatus ei esiinny ainoastaan totuuden Pyhän Hengen inspiroivana voimana ihmisten kesken, vaan saavuttaa myös luonnon, tullessa sen keskelle ikäänkuin uutena luonnonvoimana. Niinpä tänä vuonna 1926 kevättasauspäivästä lähtien on taivaallinen vuodatus nähtävästi alkanut

vaikuttaa luonnossa. Auringosta päin on tullut meidän maapallomme fyysilliseen ilmakehään erikoinen sähkövaikutus. Käytän tämmöistä sanaa, sillä en tiedä, millä nimellä voisi nimittää sitä eetterivoimaa, mikä nyt on tullut auringosta. Erikoisella voimalla ja väellä on tullut jotain uutta meidän planeettamme ilmakehään. Tämä uusi stimuloiva aines, nämä uudet vibratsioonit eli värähtelyt vaikuttavat nyt maapallomme luonnollisiin oloihin sillä tavalla, että suuri levottomuus vallitsee pallon fyysillisessä elä-mässä».

Tällaista tiedonantoa sietää tutkia, sillä mainittu luonnonvoima on nähtävästi suhteessa vallitsevaan levottomuuteen. Samalla meidän pitäisi saada vastaus kysymykseemme, miten on suhtauduttava saapuneeseen vuodatuksen. Emme pääse selville vesille olkapäitten nostamisella, sillä kuten edellisestä näimme, olemme tekemisissä luonnonvoiman kanssa. Emme voi tehdä olemattomaksi mitään luonnonvoimaa, voimme ainoastaan oppia niitä tuntemaan ja niiden lakeja noudattamaan.

Logoksen inkarnoitumat heijastuivat aivan kuin ennustavasti mm. Jeesuksen esivalmistajissa, niin että Apollonios Tyanalainen, joka oli perillä fyysillisen ruumiinsa mysteriosta, tuli ennustukseksi meidän ajallamme tapahtuneelle Logosvuodatukselle. Legenda kolmesta tietäjästä liittyy elimellisesti myöskin näihin esivalmistajiin, vaikka se tietenkin on avattavissa toisillakin avaimilla. Näin ollen voimme mainitusta tietäjälegendasta ehkä löytää avai-

men määritelläksemme saapuneen uuden luonnonvoiman luonnetta.

Pekka Ervast puhuu kuolemattomasta ruumiista. Hän sanoo ihmisen tehtäviin kuuluvan kuolematton ruumiin rakentamisen. Rakennusaineina on meidän kemiallis-eetteris-fyysillinen ruumiimme. Siitä on rakennettava käyttöväline, mihin kuoleman valta ei ylety, on suoritettava eräänlainen palsamointi. — Joudumme kysymään: mikä on se todellinen myrha, joka saa aikaan tällaisen ihmeen? Miten on ymmärrettävissä, että suuri ihmiskunta voi vielä kaukaisessakaan tulevaisuudessa ryhtyä tällaiseen jättiläistyöhön, koska se nykyisin ei edes halua kuunnella tämänsuuntaisia opetuksia?

Todellinen Myrha on edellä mainittu kosmillehenkinen luonnonvoima, jota on ilmassa ja jota jokaisen on näin ollen pakko hengittää. Voimme olla pitkiäkin aikoja syömättä, mutta hengittämättä ollen kuolemme. Kyseessä olevaa luonnonvoimaa on jokaisen pakko hengittää ja koska tuo luonnonvoima, sen luonne on henkinen, on se luonnollisesti huutavassa ristiriidassa maailmassa vallitsevan väkivalta-»moraalin» kanssa. Siksi elämä on levotonta. Levottomuus tuntuu aivan fyysillisessä luonnossakin, kuten P. E. huomauttaa. On maanjäristyksiä ja muita luonnonmullistuksia. Maailman kansojen näemme niin ikään käyvän päivä päivältä yhä levottomimmiksi. Miksi? Siksi, etteivät ne osaa luopua väkivaltaperiaatteistaan ja asettua sopusointuun uuden luonnonvoiman kanssa; jota niiden on kuitenkin

kin pakko hengittää. Ristiriitaa ei poista muu kuin sopusointu, siis sopeutuminen vaikuttavan luonnonvoiman värähtelyihin.

Vaikka uusi luonnonvoima vaikuttaa kaikkialla, on meidän silti yksilöinä osattava suhtautua vallitsevaan tilanteeseen. P. E. huomautti kerran tilaisuudessa, jossa allekirjoittanutkin oli mukana: »Meidän pitää oppia hengittämään», ja toisella kertaa: »Tämä ilmakehä käy sellaiseksi, ettei sitä voi hengittää, ellei elä henkistä elämää». — Epäsoinnussa elävä ihmiskunta tajuaa tämän vaistomaisesti, aavistaen, että on jouduttu silmätysten kuolemankysymyksen kanssa. Entisen elämänkäsitteensä valossa se kuitenkin uskoo, että kuolemanuhka tulee toisten ihmisten taholta, ja siksi pitää suurella kiireellä varustautua aseellisesti, säilyäkseen hengissä. Maailman kansat »palsamoivat» itseään sillä uskolla, että vain sotasankarius tekee kuolemattomaksi; kruunaten kuluneen elämän historian lehdillä säilyväksi sankarirunoksi. Vain sotilaan hautaristillä on arvoa. — Tällaisesta valheesta on päästävä, jotta ensinkään saisimme kiinni uuden stimuloivan — kiihottavan — voiman rakentavasta mahdista. Voimavuodatushan tuli pelastamaan planeettaamme ja ihmiskuntaa uhkaavasta kuolemasta, joten se siis vaikuttaa luonteensa mukaisesti: pelastavasti. Siksipä maailman kansatkin nyt yrittävät »pelastautua» siten, että yhä suuremmalla kiireellä varustautuvat toisiaan vastaan. Nykyinen rotu, joka kantaa vastuun kansojen onnettomasta tilasta, on todella kehittymässä erään-

laiseksi vainajakulttuuriksi. Jos otamme vaarin ajan merkeistä, teemme seuraavankin huomion: Kuuta on kutsuttu jonkinlaiseksi purgatorioksi, hautumaaksi. Nykyaikana on ihmisten huomio kääntynyt yhä enemmän kuuhun. Atomivoiman keksiminen on päästänyt mielikuvituksen valloilleen, joten kuuhun olisi saatava muodostetuksi sotilaallinen tukikohta. Tämä on tietenkin sotapsykoosia sairastavien ihmisten kuumehoure, mutta näemme siinä viitteen siihen, että tämä planeettamme alkaa käydä eräille tyypeille ahtaaksi. Vainajakulttuuri pääsisi kenties asianmukaisiin oikeuksiinsa vasta turvallisen välimatkan päässä nykyisestä olinpaikastaan. Kuuhun ei tarvitsisi ensinkään kuljettaa vainajakulttuuria vastustavia tekijöitä, vaan voitaisiin sen pinta peittää yksinomaan kasarmeilla ja hautuumailla. Luonnollisesti pitäisi sentään olla hotelli niitä maasta lentokoneilla saapuvia turisteja varten, jotka tulevat ihaillemaan hautuumaita, tullessaan kuuhun — kuolemaan.

XI

Uusi luonnonvoima purkautuu henkisten ihmisten muodostamien ryhmien kautta ja tällaiset työryhmät muodostavat kansan hengityselimen. Ryhmän eheys ja voima riippuvat siitä, miten siinä työskentelevät yksilöt osaavat stimuloivaan voimaan sopeutua. — Miksi ihmiset yleensä ryhmittyvät? Siksi, että heidän voimansa silloin kasvaa. Joukot saavat aikaan sellaistaakin, mihin yksilön voimat eivät riitä. Totuudenetsijäin ryhmät ovat samoin keskitettyä voimaa. Ne ottavat vastaan ilmassa olevaa stimuloivaa sähkövoimaa tuon voiman luonnetta edellyttävällä tavalla; koska ryhmissä olevat yksilöt ovat voimaan nähden sopusoinnussa. Sen elähyttävä vaikutus purkautuu heidän kauttaan kansaan, puhdistaa kansan verta, kuten ilma puhdistaa ruumiissa virtaavaa verta. Kansakin tulee näin autetuksi, joten se ei tuhoudu maailman pyörremyrskyissä. Ensin saavat henkiset ryhmät kestävän pal-

samin, mutta samalla tulee kansakin palsamoiduksi ulkoapäin uhkaavaa ja sen oman karman aiheuttamaa tuhoa ja luhistumista vastaan. Näin tulee henkinen elämä palsamoiduksi maanpäällä. Tähän asti se on ollut turvatonta, sillä henkinen ihminen on voitu tuhota, kuten kristikunnan historia todistaa. Henkiset liikkeet ovatkin tästä syystä olleet salaisia. Nyt ovat olosuhteet muuttuneet, on tullut työnteon mahdollisuus. Nyt kysytään vain, osaavatko henkiset liikkeet asettautua sopusointuun saapuneen värähtelyn kanssa? Sillä siinä on kestävä palsami.

Ryhmä on henkisten ihmisten liitto ja siinä tehdään työtä yhteisen ihanteen puolesta. Liiton säännöt ovat esitetyt Vuorisaarnassa ja ryhmän eheys edellyttää, ettei näitä sääntöjä rikota, vaan niitä noudatetaan ja pidetään pyhinä. Vuorisaarnan neuvot ja käskyt, jotka Pekka Ervast teki kaikille käsitettäväksi, vastaavat moraaliltaan saapuneen voimavuodatuksen värähtelyjä. Näitä käskyjä on seitsemän, joista kaksi on yleistä ja viisi yksityiskohtaista. Yleiset käskyt kuuluvat: 1. Rakasta Jumalaa yli kaiken, 2. Rakasta lähimmäistäsi sillä rakkaudella, jolla Kristus rakastaa meitä. — Yksityiskohtaiset käskyt kuuluvat: 1. Älä suutu. 2. Älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas. 3. Älä vanho. 4. Älä ole pahaa vastaan. 5. Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Näissä käskyissä on esitetty totuudenetsijän elämänohjeet.

P. E. nimittää uutta luonnonvoimaa stimuloivaksi, kiihottavaksi. Miten se kiihottaa? Sen vaikutukset

näemme ihmiskunnassa, niissä ihmisissä, jotka ovat sisäisesti ristiriidassa voiman värähtelyihin nähden. Se kiihottaa heitä yhä suurempiin ponnistuksiin niiden arvojen säilyttämiseksi, jotka ovat kullekin rakkaimpia. — Mutta miten se vaikuttaa ihmiseen, joka ainakin periaatteessa on hyväksynyt Vuorisaaunan moraalin?

Ensimmäinen käsky sanoo hänelle: Rakasta Jumalaa yli kaiken. Miten Jumala on ymmärrettävä? kysyy ihminen. — Hänen eteensä heitetään monenlaisia käsityksiä Jumalasta, keskeisin on kirkkojen esittämä. Jumala hyväksyi, jopa suunnittelikin, Poikansa teloituksen, niin kirkko opettaa. Onko Jumala siis huonompi kuin valistunut ihminen? kysyy etsijä... Ja koska hän on periaatteessa hyväksynyt Vuorisaaunan moraalin, on hän sopusoinnussa stimuloivan voiman kanssa. Se kiihottaa ottamaan selvää, millaiseksi Jumala on todella ymmärrettävä. Hän ei jaksakaan enää niellä ihmisten vääristelemiä selityksiä, vaan hänen pitää saada Jumalasta sellainen kuva, mikä vastaa suuren Mestarin omaa näkemystä. Hän tutkii ja etsii, kunnes hänelle käy intuitiivisesti ymmärrettäväksi: Jumala on rakkaus. Hänessä ei voi olla mitään epätäydellisyyttä eikä epäinhimillistä. Koska Jumala on rakkaus, niin häntäkin voi vain rakastaa, ei pelätä. — Kiihottava voima panee hänet selvittelemään rakkauden luonnetta, koska toisia ihmisiä tulee rakastaa Kristuksen rakkaudella. Miten Kristus rakastaa? Niinkuin Isä, joka antaa aurinkonsa loistaa niin oikea- kuin vää-

rämielisillekin. Isä on täysin puolueeton. Rakkaus osoittautuu suureksi mysterioksi, jota on pyrittävä kokemaan. Miten tuo kokeminen tapahtuu? Rakkauden voima kasvaa samojen lakien alaisena, joiden puitteissa elämä meitä jokaista kasvattaa: kuoleman ja syntymän kehässä. Olemme pakotetut käymään elämänkouluamme jälleensyntymisen pyörässä, jossa kuolema ja elämä eli uusi syntyminen vaihtelevat. Mutta kuolema ja uusi syntyminen voivat esiintyä myöskin saman elämän aikana. Kun ihminen antautuu Vuorisaarnan kasvatettavaksi, muuttuu kuolema mystilliseksi kuolemaksi. Sitä seuraa kuolemanjälkeinen taivaselämä siten, että ihminen syntyy hengestä taivasten valtakunnan kansalaiseksi. Ponnistuksissa auttaa uudet vibratiot. Kun totuudenetsijä pyrkii suuttumattomuuteen, niin elämä heittää tielle enemmän vanhaa karmaa, esiintyy enemmän tilanteita, jotka kiihottavat suuttumaan. Hän voi ensin tuskastua, mutta saavutetut voitot tuovat uutta voimaa ja suuttumisen tarve menettää vähitellen otettaan. — Tämä on elämässä tapahtuvaa kuoleman prosessia, sillä meidän pitää kuolla suuttumiselle. Samalla tapahtuu myöskin syntymän prosessi, sillä totuudenetsijä saa kokemusta hyvyyden voimasta, rakkaus saa hänessä muodon *hyvyys*. Hyvyyden voima tulee Jumalasta, ihminen kuolee suuttumiselle ja syntyy hyvyydelle.

Niinkään epäpuhtaudesta luopuminen merkitsee kuolemaa epäpuhtaalle sieluelämälle ja teoille. Mikäli totuudenetsijä siinä onnistuu, sikäli hän uudes-

tisyntyy *puhtaudessa*. Puhtauskin tulee ylhäältä, sillä Kristusrakkaus saa hänessä puhtauden muodon. Puhtaus ei ole verrattavissa pakkastuulen jäädyttämään valkoiseen hankeen, vaan sen tulee olla rakkauden lämmittämää, inhimillistä ja kaikkiymmärtävää. — Edelleen, kun ihminen kuolee valheelle, vannomiselle, petokselle, epärehellisyydelle . . . , niin hän syntyy *totuudelle*, jolloin Kristusrakkaus saa hänessä totuuden muodon. Kun hän lakkaa vastustamasta pahaa, kuolee väkivallalle asettaen Vuorisäärnan neljännen käskyn käytännöllisen elämänsä kulmakiveksi, silloin hän saa sieluunsa *rauhan*. Väkivallan ja sodan henki kuolee ja korkeudesta virtaa rauhan ja Kristusrakkauden uudestisyntyttävä voima. — Kaikissa hänen ponnistuksissaan on mukana edellä mainitsemaamme kiihotin, antaen hänelle voimaa ponnistamaan enemmän. Ollessaan uuteen voimaan nähden oikeassa asenteessa hän aina ymmärtää: ponnistukset eivät ole sitä varten, että tulisin toisia ihmeellisemmäksi; minun on pyrittävä pääsemään sisälle rakkauden henkeen voidakseni paremmin pitää liittoni, tullakseni tehokkaammaksi työntekijäksi siinä työssä, jota tekevät kaikki suuret olennot maailmankaikkeudessa ja joka työ merkitsee ihmiskunnan nostamista ihmisyyden tasolle.

Kuoleman voittaminen on siis ensikädessä yksilöllinen asia. Meissä on paljon vanhaa kamaa, mikä on aivan kuin kuluttamalla kulutettava pois. Tämä ei ole hetken työ, mutta kerran se työ on aloitettava. Nyt olemme lisäksi tulleet aikaan, jolloin

uudet kosmillis-henkiset voimat kiihottavat toimintaan koko ihmiskuntaa. Toiseen suuntaan viittaavat pyrkimykset vievät tuhoon, ennemmin tai myöhemmin. — P. E. huomauttaakin »Gnostikot»-kirjassaan ajasta, jolloin on kuin kaikki pirut päästettäisiin irti. Yksinäinen vaeltaja on turvaton, mutta ryhmissä tapahtuva voimien keskitys tulee avuksi; koska ilmassa vaikuttava kiihottava voima purkautuu ryhmien kautta. Ryhmätyö on samalla veljeyden käytännöllistä koulua yhdessä niiden kanssa, joilla on samat tendenssit. — Veljeyden koulussa olemme lisäksi tilaisuudessa oppimaan, että Kristus on tosi viinipuu ja me olemme oksat. Kun ihminen ponnistelee yksin, on hän suuremmassa vaarassa joutua ilmapallan ruhtinaitten lumoamaksi. Silloin hän alkaa kuvitella, että hän on itse keksinyt koko omaksumansa maailmankatsomuksen. Hän hylkää *historiallisten* profeettojen ja mestarien sarjan kuvitellen olevansa suurikin opettaja. Täten hän irroittaa itsensä viinipuusta, Kristuksesta, jääden aikanaan hylkynä ajelehtimaan elämän rannattomalla merellä.

XII

Alkukristillisten tapahtumien yhteydessä kerrotaan ns. helluntai-ihmeestä, Pyhän Hengen vuodatuksesta. Mm. Apostolien Teoissa kuvataan, miten apostolien ollessa yhdessä koolla Jeesuksen taivaaseenastumisen jälkeisenä helluntaina yhtäkkiä tuli kuin humaus taivaasta, aivan kuin tuulispää olisi tullut huoneeseen ja tulisia kieliä jakaantui oppilaitten päälle. He täyttyivät kaikki Pyhällä Hengellä ja alkoivat puhua muilla kielillä. Heitä kuuntele-massa oli eri kansallisuuksiin kuuluvia, vieraskielisiä ihmisiä, mutta siitä huolimatta kaikki ymmärsivät apostolien puhetta. — Hiukan karrikoiden sanotaan Jerusalemissa olleen jumalaapelkääväisiä miehiä »kaikkinaisista kansoista, mitä taivaan alla on». Kuitenkin jokainen läsnäoleva kuuli apostolien puhuvan omalla kielellään. Tapaus vaikutti niin merkilliseltä, että muutamat jo arvelivat apostolien olevan »täynnä makeata viiniä». Oikaistakseen asian

astui Pietari esiin ja selitti, etteivät hänen toverinsa ole juovuksissa, vaan nyt on tapahtunut profeetta Joaelin kautta ennustettu Pyhän Hengen vuodatus: »Ja on tapahtuva viimeisinä päivinä, sanoo Jumala, että minä vuodatan Henkeni kaiken lihan päälle, ja teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat, ja nuorukaisenne näkyjä näkevät, ja vanhuksenne unia uneksuvat.... Ja minä annan näkyä ihmeitä ylhäällä taivaalla ja merkkejä alhaalla maan päällä, verta ja tulta ja savupatsaita. Aurinko muuttuu pimeydeksi ja kuu vereksi, ennenkuin Herran päivä tulee, se suuri ja julkinen...».

Herää kysymys: mitä edellä kuvatulla Pyhän Hengen vuodatuksella ymmärretään ja mikä on mainitun vuodatuksen tarkoitus? Voimme todeta, ettei mainittu kuvaus Pyhästä Hengestä ole ainoa, vaan raamatussa puhutaan Hengen toiminnasta muuallakin. Kerrotaan, miten eräät erikoiset henkilöt täytyivät Pyhällä Hengellä, Totuuden Hengellä, mikä merkitsee, että Hengen täyttämä ihminen elää totuudessa. — Johannes Kastaja oli Pyhän Hengen täyttämä jo ennen syntymäänsä, samoin hänen äitinsä Elisabet. Maria täyttyi Pyhällä Hengellä. Edelleen kuvataan, miten P. H. avaa ymmärryksen käsittämään kirjoituksia.

Kristikunta on aina uskonut Pyhän Hengen vaikutukseen, mutta jos kysymme, miten sen voi ymmärtää ja mikä käytännöllinen merkitys sillä on, niin selvän vastauksen asemesta saamme jonkinlaisen sentimentaalisen hymistyksen. Kirkot ovat teh-

neet Pyhästä Hengestä teologisen riitakysymyksen yrittäen määritellä sitä järjettömän kolminaisuusopin puitteissa. Mutta miten Pyhä Henki vaikuttaa käytännöllisessä elämässä, siitä saamme kuulla hyvinkin ristiriitaisia selityksiä. Kristillisissä laikoissa on kysymystä ehkä enemmän käsitelty käytännön puitteissa, mutta kuten sanoimme, liioitellun tunteellisessa, ellemme sanoisi hysteerisessä hengessä. Pyhän Hengen vaikutus on yleensä ymmärretty eräänlaiseksi ylitunteilun kyllästämäksi autuuden tavoitteluksi, joten tällaisia seikkoja palvovissa tilaisuuksissa saattaa esiintyä eräänlaista hurmahenkistä »kielillä puhumista». Hurmahenkisyyden tavoitteena on tunnenautinto, itsesuggestion aiheuttama hysteria. — Kirkotkin ovat ymmärtäneet Pyhän Hengen voimaksi, joka on siirtynyt Pietarilta ensimmäiselle piispalle ja tämän jälkeen kätten päälle paneamisen kautta sukupolvesta sukupolveen aivan kuin perintönä. Protestanttisissa kirkkokunnissa ei tästä apostolisesta suksessiosta ehkä puhuta yhtä paljon kuin katolisissa, mutta sama usko esiintyy silmiinpistävänä piispojen ja pappien vihkimistilaisuuksissa. Tällaisen käsityksen totuudellisuus valuu santaan käsittäessämme, ettei jumaluudesta kotoisin oleva Totuuden Pyhä Henki saata kulkea valheen ja vääryyden palveluksesta nauttivan ja murhanhengesä kylpevän ihmisen käsien kautta, sillä kirkkojen historia antaa piispoistaan sangen mustia kuvauksia. Missä siis on totuus? Jos ennakkoluulottomasti tutkimme esim. edellä mainittua hellunta-

tapahtumaa, saamme sen käsityksen, ettei Pyhän Hengen vuodatus tapahtunut pilanpäiten eikä ilman vakavaa tarkoitusta. Päinvastoin se oli apostoleille järkyttävä kokemus ja se vaikutti heidän tulevaan työhönsä ratkaisevasti.

Helluntaitapahtuman keskeisin ilmiö oli siis siinä, että erikieliset läsnäolijat ymmärsivät apostolien puheet. Voimme nyt tehdä asiallisen kysymyksen: olisivatko läsnäolijat ymmärtäneet sittenkin, vaikka apostolit eivät olisi itse ymmärtäneet omaa puhettaan? Kysymys on paikallaan, sillä Paavali viittaa kirjeissään sellaiseenkin kielilläpuhumiseen, jota ei ymmärrä puhuja eikä kuuntelija. — Vastaus on selvä: apostolien piti ennen kaikkea olla itse selvillä sanottavastaan, siis ymmärtää erittäin selvästi Mestarinsa esittämä oppi ja opetukset. Vaikka he olisivat puhuneet enkelien kieltä, niin se olisi ollut tuuleen puhumista, ellei Jeesuksen hyvä sanoma, todellinen kristillinen elämänkäsitys, olisi ollut heille selvä. Ei riittänyt, että he katselivat elämänkäsitystään vain omalta näkökulmaltaan — heidän olivat Mestarinsa oppilaita, jotka olivat jo luopuneet maailmasta — vaan heidän oli katseltava asioita jokaisen ihmisen kannalta. Muita kieliä puhuvat eivät olisi heitä ymmärtäneet sen paremmin kuin nekään, jotka puhuivat apostolien kieltä, ellei heidän esittämänsä sanoma olisi soveltunut jokaiselle ja ellei Jeesuksen esittämä evankeliumi olisi tangeerannut jokaisen ihmisen henkistä minää. — Vastakkaisen ilmiön näemme kristillisten kirkkojen sananjulistuk-

sessä. Uusi Testamentti on jo nykyisin käännetty mahdollisimman monille kielille, joten se on jokaisen luettavissa. Mutta papisto ei ymmärrä Vuori-
saarnan opetuksia — mm. pahan vastustamattomuus on kristikunnalle käsittämätön sanoma. Vaikka tuhansissa kirkkoissa opetetaan niin sanottua kristinuskoa mitä erilaisimmilla kielillä, niin Jeesuksen oppi jää kuulijakunnalle hämäräksi, koska sananjulistajat eivät itse sitä ymmärrä. Tästä näemme, ettei pelkkä monikielisyys ole takeena sananjulistuksen onnistumisesta. Kristikunta osaa jo ulkoisen »kielilläpuhumisen» taidon — nyt sen tehtävänä olisi ottaa selvää Mestarinsa opetuksista.

Helluntaivuodatuksen aiheuttaman tapahtuman ydin on siis siinä, että oppilaille selvisi kristinuskon henki entistä syvemmin. Totuuden Pyhä Henki valaisi heidän ymmärrystään ja he tajusivat, että heidän esittämänsä sanoma oli tarkoitettu koko ihmiskunnan kuultavaksi. Sanoman ymmärtäminen oli jokaiselle mahdollinen, koska jokaisessa vaikutti sama jumalallinen elämä, jumalan poika. Jokainen ihminen on sisimmältään viritetty tätä sanomaa vastaanottamaan, joten kertomuksessa mainitaankin, että sitä kuulemassa oli ihmisiä »kaikkinaisista kansoista, mitä taivaan alla on». Tällainen puhe vaikuttaa sadulta kirjaimellisesti tulkittuna, sillä mistäpä kaikkien kielten edustajat olisivat sillä hetkellä kokoontuneet Palestiinaan, vielä vähemmin apostolien ympärille.

Vanhasta Testamentista löydämme erään kertomuksen, jossa tapahtumat ovat päinvastaisessa järjestyksessä kuin edellä esitetyssä helluntaivuodatuksessa. Baabelin tarinassa lähdetään siitä, että ihmiset ymmärsivät toistensa puheet, mutta sitten Herra sekoitti kielet ja hajoitti tämän alkuperäisen kansan. Mutta katsokaamme, miten Vanha Testamentti kuvaa tapahtumia! — Nooalla kerrotaan olleen kolme poikaa: Seem, Haam ja Jaafet. Eräs Haamin pojista oli Kuus ja tälle Kuusille syntyi Nimrod-niminen poika. Viimemainittu oli ensimmäinen valtiasmaan päällä ja lisäksi hän oli suuri metsämies. Hän rakennutti muun valtakuntansa lisäksi Baabelin kaupungin. Kertomuksessa sanotaan: »... Ja kaikessa maassa oli yksi kieli ja yksi puheenparsa. Kun he lähtivät liikkeelle itään päin, löysivät he lakeuden Sinearin maassa ja asettuivat sinne. Ja he sanoivat toisilleen: 'Tulkaa, tehkäämme tiiliä ja poltatakaamme ne koviksi'. Ja tiiltä he käyttivät kivenä, ja maapihkaa he käyttivät laastina. Ja he sanoivat: 'Tulkaa, rakentakaamme itsellemme kaupunki ja torni, jonka huippu ulottuu taivaaseen, ja tehkäämme itsellemme nimi, ettemme hajaantuisi yli kaiken maan'. Niin Herra astui alas katsomaan kaupunkia ja tornia, jonka ihmislapset olivat rakentaneet. Ja Herra sanoi: 'Katso, he ovat yksi kansa, ja heillä kaikilla on yksi kieli, ja tämä on heidän ensimmäinen yrityksensä. Ja nyt ei heille ole mahdotonta mikään, mitä aikovatkin tehdä. Tulkaa, astukaamme alas ja sekoittakaamme siellä heidän kielensä niin,

ettei toinen ymmärrä toisen kieltä'. Ja niin Herra hajotti heidät sieltä yli kaiken maan, niin että he lakkasivat kaupunkia rakentamasta».

Edellä kerrottu tarina liittyy välittömästi vedenpaisumuksen eli Atlantiksen uppoamisen jälkeiseen historiaan. Näin ollen se kuvaa nykyisen viidennen juurirodun alkuvaiheita. Kuvaaja on tahtonut nähtävästi liittää kertomukseensa niitä periaatteita, jotka liittyvät olennaisesti nykyiseen rotuun. Tarina sisältää luonnollisesti sekä historiaa että tarua, sillä Baabelin kaupunki saattaa olla hyvinkin vankkaa todellisuutta, muutamat historioitsijatkin kertovat siitä. »Tiilikivistä ja maapihkasta» on voitu tehdä montakin »Baabelin tornia», joten kuvauksen ei tarvitse olla perätön. Kertomus muuttuu legendaksi vasta sitten, kun tornin kerrotaan ulottuvan »taivaaseen» ja Herran olleen tämän vuoksi huolissaan. Taivas ei ole koskaan ollut fyysillisesti yläilmoissa, senhän ovat korkeuslentäjät todenneet, joten Herran tuntema pelko oli täysin aiheeton. Varmaan Herra sitä paitsi tunsu jo Baabelin päivinäkin maailmansa rakenteen. Taivas on sisäinen, henkinen asia, tila. Tätä Jeesuskin tarkoittaa sanoillaan: »Taivasten valtakunta on teidän sisällänne».

Mikä erikoinen piirre, jota voidaan kuvata tornilla, liittyy parhaillaan elävään viidennen rotuun? Ylpeys, mikä seuraa itsenäistyvän ihmisen kinteillä. Paratiisista eli taivaasta muodostuu aineellinen kuva, koska persoonallisen onnen kaipuu pyrkii aineellistuttamaan onnen unelmat. Salaisten oppien

mukaan me nykypäivien ihmiset olimme Atlantiksen aikoina vielä lapsen asteella, siksi johtajinamme oli meitä kehittyneempiä olentoja. Itsenäistymisemme alkoi viidennen juurirodun mukana. Alussa olimme luonnollisesti joukkosielun orjia, toisten kykenevämpien johdettavia ja silloin meillä oli »yksi kieli», so. ymmärsimme onnentilan luonnonvaraisien vaistojemme ja ruumiimme tarpeitten mukaisesti. Mutta elämä on koulua ja siinä vaikuttaa ensikädessä pahankoulu, pahantiedon puu, josta syömällä myös opitaan jotain. Sen koulun johtajat osasivat herätellä meissä noita luonnonvaraisia vaistoja, jotka perustuivat aineelliseen, joten taivastilakin sai aineellisen muodon ja sisällön. Erottamisen kyky oli luonnollisista syistä noihin aikoihin heikko, joten uskoimme rakentavamme taivasta maan päälle, tai ainakin tietä taivaaseen. (Baabel merkitsee paitsi »sekoitus», myös »taivaan portti»). Tarkoitus oli hyvä, mutta keinot olivat väärät, koska pyrimme »taivaaseen» itse rakentamamme »tornin» avulla. Jeesus sanoo saman asian toisin sanoin: »Jokainen, joka tulee taivasten valtakuntaan muualta kuin ovesta, on varas ja ryöväri». Taivaaseen johtavaksi tieksi ei kelvannut Mestarien oppi, vaan minuudessa heräävä ylpeys, itsevarmuus ja itsekkyyys. Saman ilmiön näemme kukkaan puhjenneena nykypäivinäkin. Kansa saattaa uskoa mitä verisimpään hirmuhallitsijaan tai diktaattoriin ja tämän kehoituksesta ponnistaa kaikki voimansa kuvitellun ihanneyhteiskunnan luomiseksi. Kansa uskoo rakentavansa tai-

vasta maan päälle, vaikka todellisuudessa rakentaa-kin helvettiä. Tällaista näemme nykypäivien Euroopassa. Ponnistusten kannustimena on joko kansallinen tai poliittis-ideologinen ylpeys. Rakentamisen ja ponnistelujen tuloksena on sotainen helveti, joka on kuin torni tai vankila ja josta ei pääse ulos kuin tornin luhistuessa. — Vallanhalu ja ylpeys heräävät kansan yksityisissä jäsenissä ja näin joudutaan vähitellen eripuraisuuteen ja lopulta yhteisymmärryksen sammumiseen. Muodostuu valtaa tavoittelevia puolueita. »Yksikielisyys» lakkaa vaikuttamasta ja jokainen ryhmäkunta, puolue ja lopulta yksilökin puhuu »omaa kieltään», harrastaa omia sympatioitaan, joten — ainakin kuvaannollisesti — »kansa hajoitetaan kaikkeen maailmaan».

Tämän kaltaisen »kaupungin ja tornin», so. valtion tai yhteiskunnan rakennuspuuhassa ei tavallisesti oteta huomioon »Herran» antamia ohjeita, elämän henkisiä lakeja. Ihmisymmärrys laatii sen piirustukset huomioimalla alemman kolminaismaailman pyyteet. — Baabelin tarussa sanotaankin kuvaavasti, että rakennusaineina käytettiin yksinomaan savesta poltettuja tiiliä ja laastina maapihkaa, siis täysin maaperäisiä aineita.

Ihmiskehitykseen kuuluu luonnostaan itsenäistyminen. Sitä jouduttaakseen elämän viisaus on nähnyt parhaaksi kaataa yhteiskuntiemme Baabelin tornin sen ehdittyä ensin tarpeeksi kypsyä. Näin ihmisille halutaan osoittaa heidän tekojensa hataruus. Ihmiset hajoitetaan seuraavassa jälleensynty-

mässä, he saavat syntyä toisten kansojen keskuuteen. Yhteiskuntiemme eräänä huomattavana piirteenähän on tietoisesti lietsottu viha toisia kansoja kohtaan. Tämä viha muodostuu jatkuvien sotien aiheeksi, siitä tulee vaikeata karmaa, joten ihminen saa vain niittää oman vihansa kylvöä syntymällä vihaamansa kansan keskuuteen. Hän alkaa taas aivan kuin alusta ja elämä kysyy: oletko mitään oppinut? vieläkö nytkin ryhdyt rakentamaan tornia, kylvämään vihaa, rakentamaan yhteiskuntaa oman ymmärryksesi hataralle pohjalle?

Elämä on koulua, vieläpä toisinaan sangen ankaraa, siksi yksi ja toinen alkaa itsenäisesti ajatella ja epäillä vallassaolevan yhteiskuntatornin kestävyyttä. Mutta itsenäistymisen ohella seuraa uusi vaara, sillä ihminen saattaa ryhtyä rakentamaan itselleen omaa tornia. Hän näkee kansojen puuhien kestämyyden ja vetäytyy kaikesta syrjään oman viisautensa, ylpeytensä ja itsekkyytensä torniin. Sieltä hän katselee maailman menoa, ei ota osaa sen harrastuksiin — mutta ei myös kasva inhimilliseen suuntaan. Hän kuoreutuu oman persoonallisuutensa sisään, sillä hän elää suuressa sokeudessa, uskoo ymmärtävänsä »kaikkia kieliä», so. kaikkien ihmisten harrastuksia ja pyrkimyksiä, mutta todellisuudessa hän ymmärtää vain omaa ylpeyttään. — Pelastus tulee tavallisesti vasta kuolemassa, kun kuolema kaataa hänen torninsa ja hän näkee elämänsä kuvakirjaa katsellessaan, että hänenkin torninsa rakennusaineina olivat maaperäiset aineet.

XIII

Saadaksemme käsiteltävänä olevasta helluntaita-pahtumasta asiallisen kuvan on syytä tutkia jokapäiväisen ihmisen suhdetta henkiseen elämään.

Ihmiskunta on kehityksessään saapunut aineellisuuden pohjaan — jopa siinä määrin, etteivät aistimme kerro juuri muusta kuin näkyväisestä maailmasta. Suurin osa käytettävissämme olevasta ajasta kuluukin »jokapäiväisen leivän» hankkimiseen. Materia vetää puoleensa suurella voimalla ja sen perusolemus on hitaus, lepo, tasapaino. Tällaiseen tasapainoon pyrkii koko luonto. Esim. meren luonnollinen tila on tyyneys, jota tuuli pyrkii häiritsemään. Tuulen asettuessa tyyneys palaa. — Ihmisenkin »luonnollinen» tila on eräänlainen lepo, »pakannallisuus», kiintymys aineen magiaan, siksi ihminenkin tuntee tyydytystä sekä levosta että laiskuudesta. Kaikki puuhamme tähtäävät suurimmalta osaltaan siihen, että aherruksiemme tuloksena olisi levon

suoma hyvänolon tunne, joka helposti huipistuu laiskuuteen, hartaaseen toiveeseen, ettei meidän tarvitsisi tehdä työtä, vaan saisimme olla mahdollisimman paljon levossa. Vaikka kaikenlaisten mukavuuksien hankkiminen vaatii paljon työtä, niin niiden suoma laiskuuden tyydytys korvaa mielestämme ahertamisen vaivan. Mikäli tällaiselle suunnalle annetaan ohjaket, on oma onni lopulta hankittava vaikka toisten onnen kustannuksella, kansan onni toisen kansan kuolemalla. Näin joudumme lopulta tätä mieltymystä seuratesamme ryöväyssotiin, sillä »sotasaalis» näyttää olevan helpoimmin saavutettavissa.

Edellä esitettyä »rauhantilaa» häiritsee todellinen uskonto, hengen maailmasta lähetetty avun ja pelastuksen sanoma; mikä alhaaltapäin, aineen lumoisessa elävän ihmisen näkökulmasta katsottuna näyttää häiritsevän rauhaa, mutta todellisuudessa se häiritsee ainoastaan kuolemanrauhaa. Uskonnot kiihottavat etsimään elämän tarkoitusta antaen samalla kuvan täydellistyvistä elämästä ja näin ojentavat auttavan kätensä nukkuvälle ja aineen suohon hukku-maisillaan olevalle ihmiskunnalle.

Edellä mainittu »pakanallisuus» on karmallisessa suhteessa Isään. Siinä tilassa elävä ihminen on Isän huomassa, suojeluksessa, karman käden ohjaavan voiman alaisena. Elämänvastaiset teot aiheuttavat karmallisina seurauksina kärsimystä, mutta samalla ne opettavat. — Vaikeuksissa tulee pelastajaksi Poika, Kristus, antaen ihmisen katseltavaksi

inhimillisen täydellisyyden idean. Uskonto on tällöin pelastavan Pojan asemassa ja sanoo: »Älä enää elä entisessä pakanallisessa tilassasi, katso, ihminen on sisäisesti jumalan poika, hänen kaltaisekseen sinut on kutsuttu tulemaan! Nosta pääsi ihannetta kohti, tule täydelliseksi!»

Mutta ihminen tuntee oman heikkoutensa, mitätömyytensä, kykenemättömyytensä. Hänellä ei ole voimaa elää uskonnon antaman ihanteen mukaisesti. Silloin tulee Totuuden Pyhä Henki: erilaiset keinot, joiden käyttämisen uskotaan edistävän henkistä elämää. Useimmat niistä, mm. paasto ja seremoniat ovat hyvin vanhoja. — Pyhän Hengen toiminta on *henkistä elämää käytännössä*, luovaa toimintaa, mikä kiteyttää jumalallisen aatteilun. »Salaisen Opin» alkurunoissa nimitetään P. H:ä myös foohatiksi, joka luo maailmoita. Eivät maailmat synny tyhjästä, kuten kristikunta uskoo, sillä »tyhjiys» on vain näennäinen. Maailmat ovat Logoksen ulosvuodatusta ja toimeenpanevana voimana, rakentajana on foohat, Olentojen joukot, jotka *ilmennyksissään* edustavat Pyhää Henkeä. Kristikunnassakin on toisinaan ymmärretty P. H:n lähtevän ulos Isästä ja Pojasta. Kumpainenkin auttaa sen heräämistä ihmisessä, sillä luonteemme »pakanallisuus» ja uskonnon täydellisyyskuva yhdessä synnyttävät sieluissamme ristiriidan, joka kannustaa etsimään totuutta, rukoilemaan Totuuden Pyhää Henkeä. On ajateltu erilaisten keinojen auttavan lähestymään Kristuksen täydellisyyttä, koska *keinot* ovat tekemi-

sissä käytännön kanssa. Kristikunta puhuuakin »paastosta ja hyvistä teoista» ja kirkkojen käyttämät sakramentit ovat ainakin symbolisia tekoja.

Pekka Ervast huomauttaa — ja jokainen voi sen todeta — että kristikunnan elämä on käynyt erittäin pinnalliseksi, uskonto on muodostunut sunnuntaitunteiluksi. Vaikka sunnuntaisin yritetään kohoutua johonkin parempaan, niin tavallinen arkinen elämä kuluu entisessä pakanallisuudessa. Kirkkojen rituaalit, seremoniat ja sakramentit eivät siis kykene lähentämään osanottajia Kristukseen, ts. pelkät teot eivät merkitse mitään, ellei niissä ole takana henkinen tieto ja elleivät osanottajat todella tahdo tulla Kristuksen yhteyteen. Viimemainittu pyrkimys edellyttää Vuorisaarnan siveysopin tunnustamista, mutta senhän kirkot ovat hylänneet. Ne katkaisivat suhteensa Valkoiseen Veljeskuntaan jo silloin, kun tietoa edustavat gnostikot karkoitettiin. Sen jälkeen ovat kirkot ottaneet inspirationsa — kuten P. E. huomauttaa — helvetistä, kiirastulesta ja persoonallisesta taivaasta. Näin ollen rituaalien ja seremonioiden voima kohdistuu edellä mainittujen inspiratioitten voimistamiseen. Tulokset näkyvät länsimaisten kansojen Kristusvastaisissa verisissä puuhailuissa.

Olemme oikeutetut kysymään: mihin edellä esitetty, seremonioissakin symbolisoitu Pyhän Hengen vaikutus tähtää?

Yksinkertainen selitys on: Uskonnollisuuden ja pakanallisuuden »taistelu» merkitsee, että uskonnol-

lisuus valloittaisi pakanallisuuden. Meidän jokapäiväisen elämämme tulisi olla alituista pyrkimystä Kristuksen kaltaisuuteen, vanhurskauteen eli oikeamielisyyteen. Koko elämä tulisi muuttua tällaiseksi pyrkimykseksi, silloin se olisi jumalanpalvelusta *käytännössä*, Pyhän Hengen työtä meissä. Ihminen voi tulla täytetyksi Pyhällä Hengellä, tulla siitä rasakaaksi kuten Maria. Mutta mainittu tila ei voi tulla ilman työtä ja rukousta. Jeesus neuvoa rukoilemaan Pyhää Henkeä, totuuden valoa ja Pekka Ervast opettaa, ettemme saa muuta rukoillakaan itsellemme kuin henkistä valoa. Samalla hän lisää, että *valoa on myös heti jaettava muille*. Jos siis rukoiemme, mietiskelemme, yritämme hengessämme nousta Isän valoon ja saamme valoa, niin emme saa sitä itseämme varten, vaan ihmiskuntaa valaistaksemme, siis sitä henkistä työtä varten, jota tehdään ulkoisessa maailmassa. Työ on silloin todellinen seremonia ja sakramentti, todellista elämän käytäntöä, eikä vain vertauskuvallista, jollaisia suureksi osaksi ovat niin sanotut jumalanpalvelusmenot. — Välttyäksemme erehdyksiltä inspiratioissamme on meillä Vuorisaarnan ohjeet oppaanamme. Vuorisaarnan moraalia seuratessa muuttuu koko elämä sakramentiksi, pakanallisuus väistyy ja Kristusvalo täyttää ihmisen sitä mukaa, kun ristiriita sielussa vaimenee. Aineen ja hengen välinen tasapaino näkyy siinä, että osaamme olla »laiskoja», piittaamattomia, hitaita aineellisten arvojen suhteen ja samalla työntäyteisiä Kristusvalon edellyttämällä tavalla.

Edellä esitetystä lienee käynyt selville, että kristikunta yhä elää täydellisessä pakanuudessa, se ei ole edes selvillä Jeesuksen sanomasta. Hänen sanomansa oli veljeyden ja rakkauden sanoma, jonka käyttäntöön soveltaminen kaataa raja-aidat ihmisten väliltä, jotta he ymmärtäisivät toinen toisiaan. Mutta rakkauden puutteessa samaiset kansat elävät jatkuvassa Baabelin sekoituksessa, eivät ymmärrä eivätkä edes halua ymmärtää toisiaan. Kansojen välillä vallitsee ainainen ristiriita, oman edun tavoittelu, oman »elintilan» laajennuspyrkimykset ja toisten kansojen riisto. Eikö tämä ole aito »kristillistä» pakanuutta? Kristikunta tarvitsee Pyhää Henkeä opiakseen jälleen yhteisen »kielen», toistensa ymmärtämisen taidon. Pelastava sanoma olisi Vuorisaarnan siveysopissa, sen esittämässä veljesrakkaudessa, sillä siinä on yhteisymmärryksen perusta, joka kirkoilta on unohtunut. Kansat eivät osaa ponnistaa ihmisyyteen, ennen kuin ihmisyyden aate pääsee uudestaan hapattamaan niiden sieluelämän. Tarvitaan uutta reformaatiota.

XIV

Jeesuksen lähettämän Pyhän Hengen kerrotaan vaikuttaneen erittäin voimakkaasti. Apostolien puheessa tuli usein maanjäristys, koko paikka vapisi ja läsnäolijat täyttyivät Pyhällä Hengellä. Vanhan Liiton aikana emme huomaa tällaista tapahtuneen, joten kysymyksessä on nähtävästi erikoinen, Jeesuksen jälkeen esiintyvä ilmiö.

Eräissä alkukristillisissä seurakunnissa vaikutti keskeisenä seikkana, vieläpä koossapitävänä voimakin, Kristuksen takaisintulon odotus. Henkisten pyrkimysten seurauksia kokeneet kertovat Vuorisaarnan opetusten seuraamisen vievän mystillisen Kristuksen syntymään. Kristus tulee tätä tietä takaisin ajan ollen jokaiseen ihmiseen. — Mutta ensimmäisten kristittyjen aavisteluilla oli toinenkin merkitys. Mm. Johannes puhuu Jeesuksen yhteydessä Logoksesta, Sanasta. Kosmillinen Kristus, Logos, ilmeni Jeesuksen kautta. Jordanilla toimitetus-

sa kastetilaisuudessa Isä, maailmoiden Jumala tunnusti hänet pojakseen, joten Jeesus oli samalla Kosmillisen Kristuksen inkarnoituma. Kristuksen takaisintulon toinen merkitys on siis siinä, että Logos esiintyy laadullisesti uudelleen samoissa merkeissä kuin Palestiinassakin. Vaikkei Jeesus tulekaan takaisin ulkonaisesti — P. E. huomauttaa hänen olleen jo kypsän hedelmän — niin Logoksen voimat esiintyvät uudelleen entisestään syventyneinä, kuten aikaisemmin olemme esittäneet. Logos ilmenee Isänä, voimana, majesteettiutena ja voittajana. — »Maanjärityksellä» on ainakin kahdenlainen merkitys. Kun totuudenetsijälle selviää Vuorisaarnan elämänkäsitys ja hän tajuaa Kristuksen vaikutuksen olemuksessaan, niin hänessä samalla tapahtuu sisäinen maanjäritys. Hänen maakeskeinen, entinen pakanallinen maailmankuvansa horjuu perustuksiaan myöten, joten »se paikka, missä hän seisoo, vapii-see». Tämä on käsitettävissä psykologisena ilmiönä. Mutta alkuseurakunnissa esiintynyt maanjäritys on samalla myös tulevaisuuden ennustus, joka liittyy Kristuksen toiseen tulemiseen. Asettuessamme alkuseurakuntien kannalle oli Kristuksen *ulkoisen* tulemisen odotus ennustus, sillä sellainen tapahtui vasta lähes pari vuosituhatta myöhemmin. Samoin olivat kerrotut maanjäritykset pienoiskuvia ja ennustuksia niistä valtavista tapahtumista, jotka esiintyvät Kristuksen toisen tulemisen yhteydessä ja jotka koskevat koko planeettamme ja ihmiskunnan tilaa.

Viimeksi tapahtuneessa Logosvuodatuksessa, jossa Pekka Ervast oli keskushenkilönä, ovat Logoksen voimat saapuneet uuteen viritykseen. Seurauksena on Maan, tämän maapallon, vapiseminen. Väkivaltaan, väkevämmän oikeuteen nojautuva elämäнкäsi-tys horjuu perustuksiaan myöten, kaatuen aikanaan. Maan perustukset järkkyvät siksi, että valta on siirtynyt Saatanalta Kristukselle. Karma, joka oli ennen Saatanan kädessä ja toimi siten, että ihmiskuntaa kasvatettiin »silmä silmästä»-periaatteen mukaan, on nyt siirtynyt Kristukselle. Karman, syyn ja seurauksen lakia ei kukaan voi kumota, mutta ihmisellä on nyt tilaisuus antaa karmansa johto Kristuksen, Isän käteen. Meillä on nyt tilaisuus antaa psykologisen »maanjäristyksen» horjuttaa elämäнкäsi-tyksemme perustuksia ja ryhtyä työhön ihmisyyden valtakunnan puolesta. Silloin karmamme johto siirtyy Kristukselle. Pekka Ervast kuvailee, että meidän on aikaansaattava onnea ja iloa yhtä paljon kuin olemme tuottaneet surua ja onnettomuutta. Vanhat velat voidaan maksaa henkisellä työllä. Ihmiskunnan suurin onni on taivasten valtakunnan toteutumisessa maan päällä, joten sen puolesta työskentelemällä voimme onnea kartuttaa. — Henkisen valiojoukon lisääntyessä ihmiskunnan tila vähitellen muuttuu, ts. »maanjäristyksen» voima laajenee henkisten ihmisten lukumäärän kasvaessa. Nykyaikaa ajatellen sanomme: Vaikka valta onkin siirtynyt Saatanalta Kristukselle, niin tämän tapah-tuman *pelastava* voima kohdistuu henkisiin ihmi-

siin. Positiiviset tulokset näkyvät ulkoisessa maailmassa vasta sitten, kun on »paljon kansaa koolla», so. kun muodostuu työryhmiä, voimakkaita henkisiä valiojoukkoja, joiden kautta uusi kosmillis-henkinen voima purkautuu maailmaan. Silloin maa järkkyy esimerkiksi jonkun kansan kohdalla niin, että sen väkivaltaperustus horjuu ja lopulta murtuu uuden elämäнкäsityksen astuessa tilalle.

— — —

Jumalallisen suunnitelman mukaan ei maailmaa ole tarkoitettu petojen vaan ihmisten asuinsijaksi. Maasta pitäisi tulla paratiisi, jossa taivasten valtakunta toteutuu. Siksi kaikissa uskonnoissa on jatkuvasti painostettu: luopukaa pahasta, valheesta, vääryydestä, itsekkyydestä ja pyrkikää kaikkeen hyvään. Ei mikään uskonto ole kehoittanut pahuuteen. Uskontojen erilaisuus johtuu ihmisten erilaisuudesta, sillä totuuden sanoma on esitetty erilaisille kansoille, eri kehitystilassa oleville ihmisille. Kaikki uskonnot ovat kuitenkin yrittäneet kohottaa ihmiskuntaa, mutta myöhemmät uskonnot ovat esiintyneet edeltäjiään syvempinä, joten Vanhan Liiton uskontoja voidaan nimittää Pyhän Hengen uskonnoiksi, Jeesuksen esittämää Pojan uskonnoksi — kuten Heindel tekee — ja sitä maailmanuskontoa, josta P. E. puhuu, Isän uskonnoksi. Viimemainittu on syvin ja täydellisin.

Tarkastelkaamme vähän ihmiskunnan historiallista suhdetta edellä mainittuihin uskontoihin. P. E. kuvaa mm., että Isä on elämäntakainen kehitystah-

to, Poika koossapitävä voima, rakkaus ja Pyhä Henki toimeenpaneva voima, mikä esim. aurinkokunnassa esiintyy enkelijärjestöinä. Edellä mainitsimme, että uskonnot edustavat Poikaa, Kristusta, rakkauten hyvää sanomaa ja samalla sitä kuvaa, minkä kaltaiseksi ihmisen tulee kehittyä. Näin ollen kaikki profeetat ja henkisen sanoman edustajat joutuvat Pyhän Hengen asemaan, koska he ovat niitä, jotka tuota sanomaa toteuttavat ja panevat käytäntöön. He ovat — jos tällaista sanaa käytämme — todellisia seremoniamestareita. He ovat enkeleitä, lähettäjiä, niitä, jotka luovat maailmaa jumalallisen suunnitelman mukaan. Eivätkä he luo tyhjästä, vaan siitä aineesta, joka on kotoisin Isästä. Tämä »aine» on ihmiskunta, siitä on luotava totuuden temppeli. Siksi suuri ihmiskunta — niin »pakanallinen» ja luonnollinen kuin se onkin — on lähellä Isää, Isän suojeluksessa, se on aivan kuin ruumis, jonka Isä lunnastaa.

Rinnastaessamme toisiinsa edellä mainitsemiemme kolmen uskonnon työntekijöitä eli Pyhän Hengen edustajia näemme, miten nämä suhtautuvat toisiinsa. Ihmiskunnan lapsuuden ja nuoruuden asteella Valkoisen Veljeskunnan lähettäjiä edustivat Pyhää Henkeä puhtaimmassa muodossaan. P. E. kertoo noiden Melkisedekin koulun opettajien olleen kuin holhoojia, jotka kyllä säälivät — ja tietenkin heidän säälinsä oli suuri — mutta eivät voineet olla kuin isä ja äitejä, koska he olivat toisista planeetoista. Sama piirre näkyy kaikissa Vanhan Liiton profee-

toissa. He olivat huutavan ääniä ihmiskunnan erämaassa, ankaria, nuhtelevia ja oikeamielisyydessään melkein kylmiä. He eivät ymmärtäneet eivätkä suvainneet heikkouksia. Luonnollisesti he saivat oppilaita, jotka nousivat heidän tasolleen, mutta suuri ihmiskunta jäi edelleenkin orvon asemaan.

Verratessamme edellisiä Pojan uskonnon työntekijöihin näemme viimemainituissa selvästi vaikuttavan Kristusvoiman, rakkauden, veljeshengen. Opettajia ja oppilaita ei voida enää samalla tavalla erottaa toisistaan, sillä he muodostavat veljespiirin, joskin toiset ovat henkisyudessa luonnollisesti toisia edellä. Vaikka Pojan uskonnossakin työntekijät, evankeliumin julistajat edustavat »seremoniamestareita», Kristusvalon käytäntöönpanijoita, siis Pyhää Henkeä, niin käytäntö osoittaa itse Totuuden Hengen tulleen Kristusvalon läpitunkemaksi, siihen on tullut rakkautta. Sanoihan Jeesuskin: »Siitä teidät tunnetaan minun oppilaikseni, että teillä on rakkaus keskuudessanne».

Isän uskonnon yhteydessä huomaamme jälleen oman erikoisuutensa. Uskonnon käytäntöönpanijat edustavat siinäkin Pyhää Henkeä. Erikoisuus on siinä, että näiden toteuttajien ei enää välttämättä tarvitse olla *lähetettyjä*, vaan aivan tavallisia ihmisiä, tervejärkisiä ajattelijoita, jotka — selvitettyään ensin uskonnon olemuksen itselleen — tekevät elämästä oikeat johtopäätökset ja ryhtyvät työhön uuden uskonnon puolesta. He ovat silloin sitä »ainetta», josta temppeli rakennetaan. He muodostavat veljes-

piirejä, joissa Kristusrakkaus on koossapitävänä ja Isän kehitystahto nostavana voimana. He kasvavat Isän täydellisyyteen *henkisessä työssä*, kasvavat kuin kukka itse tietämättään. Heindelkin huomauttaa Isän uskonnon tulevan silloin, kun riittävä joukko *tavallisia ihmisiä* sitä tarvitsee. Nämä »tavalliset ihmiset», siis kaikki ihmiset olivat pelastuksen tarpeessa, mutta pelastus ei ollut mahdollista ennen kuin Isän uskonto tuli, joten Isän kehitystahto voi vetää kaiken takaisin ja pelastaa jokaisen. — Edellä jo mainitsimme »pakanallisen» ihmisen olevan lähellä Isää, hän on Isän johdon, siis karman palkitsevan ja rankaisevan käden alainen. Nyt voi samainen ihminen *vapaaehtoisesti* ja itsealoitteellisesti antaa karmansa johdon Isälle, niin ettei hän enää nappise karmaansa vastaan eikä yritä työntää karman asettamia esteitä ja kasvatusmenetelmiä luotaan, vaan ottaa ne ristinä kantaakseen. Karma tulee voitetuksi henkisessä työssä. Pyhän Hengen, Pojan ja Isän voimat tulevat näin esille samassa yksilössä ja näiden yksilöitten muodostamissa ryhmissä. Heissä itsessään toteutuu Isän tahto siten, että he kasvavat henkistä työtä tehdessään huomaamattaan kuin kukka, kuten Pekka Ervast opettaa.

XV

Huomiomme kiintyy nyt Pietarin puolustuspuheeseen ja hänen kuvaukseensa profeetta Joelistä. — Pietarilainen seurakunta oli sikäli erikoinen, että sen jäsenet uskoivat Jeesuksen pikaiseen takaisintuloon, mutta Pietari kuvitteli erheellisesti Jeesuksen tulevan takaisin omassa persoonassaan, vieläpä melkoisen läheisessä tulevaisuudessa. Juutalainen messiasusko oli kyllä saanut alkunsa profeettain opetuksesta, mutta se oli kansan keskuudessa saanut ulko-kohtaisen muodon. Messias merkitsi profeettain suussa Juudan kansan vapauttajaa, tarkoittaen ja ennustaen Jeesuksen esiintymistä. Mutta Pietarin puheista saatamme löytää näitä kansanomaisia, pinnallisesti ymmärrettyjä käsityksiä Jeesuksesta vapauttajana. — Joka tapauksessa vallinnut messiasusko oli ennustava, sillä seurakunnissa uskottiin asioihin, jotka tapahtuivat vasta tulevaisuudessa. Näin ollen Pietarin puheet Joelistä olivat tavallaan

ajankohtaisia mutta samalla myös ennustavia, vaikkapa ennustava esitys saattoi olla itsetiedotontakin.

Joelin mukaan Herra vuodattaa henkensä kaiken lihan päälle ja silloin esiintyy kaikenlaisia ennusmerkkejä: verta, tulta ja savupatsaita. Samoin aurinko muuttuu pimeydeksi ja kuu vereksi.

Edellä esitetty on psykologiselta kannalta katsottuna kirjaimellisesti totta. Ihmisessä itsessään on sekä aurinko että kuu, ylempi kolminaisuus vastaa aurinkoa, alempi ymmärrys, joka elää aivan kuin lainavallolla, vastaa kuuta, sillä se on todellisen ihmisen varjo. Jokapäiväinen ymmärryksemme elää aistillisluontoista kuutamoelemää niin kauan kuin emme tiedä henkisyydestä ja henkisestä elämästä. Elämänkoulussa, jälleensyntymien kuluessa jokainen kuitenkin vähitellen oppii ymmärtämään myös elämän henkistä taustaa, ja kun meistä kerran tulee totuudenetsijöitä, siirtyy elämämme painopiste yhä enemmän henkeen: totuuteen ja ihmisyyteen päin. Korkeamman minuuden alkaessa yhä enemmän puhua on kuin auringon valo alkaisi valaista sieluamme.

Mutta kerran tulee kriittinen hetki: Herra vuodattaa henkensä kaiken lihan päälle. Totuuden etsintä johtaa ihmisen lähemmäksi Jumalaa, silloin aurinko ja kuu pimenevät. Alemman ymmärryksen kuutamo tuntuu liian hämärältä ja sen valossa eletty elämä merkityksettömältä. Ihminen huomaa koko elämän menevän siinä valossa eletessä väkivaltaiseksi ja veriseksi: kuu muuttuu vereksi. Kaikkialla

näkyvät alemman elämän tunnusmerkit: tuli, veri ja savupatsaat. Vaikka hänen oikeamielisyytensä aurinko valaiseekin yrittäen viittoa korkeampaan elämään, niin se ei kuitenkaan ole kyllin kirkas poistaakseen sielun pimeyttä. Aurinkokin menee hetkeksi pilveen totuudenetsijän joutuessa kriittilliseen vaiheeseen. — Kunnes ihminen ei jaksakaan enää. Hänen sielunsa tuska keskittyy yhdeksi huudoksi Elämän Herran puoleen ja silloin voi tapahtua — kuten Pekka Ervast kuvaa — että pilvi repeää: korkeampi ja alempi minuu yhtyvät.

Ihmiselle alkaa nyt uusi elämä. Hän tulee itsetietoiseksi korkeammasta moraalista, Kristuselämästä. Samalla hänestä tulee vastuunalainen korkeammasmerkityksessä, alempi ymmärrys palvelee tästä lähtien korkeampaa järkeä, ihmisyyttä.

Ihminen on pienoismaailma, johon kosmoksen voimat heijastuvat. Samalla hän on Logos sisäiseltä luonnoltaan, joten on olemassa analogia hänen ja kosmoksen välillä. Joelin kuvaus ei siis koske ainoastaan ihmistä yksilönä, vaan myös kansoja, ihmiskuntaa. — Uskonnot ovat aurinko ja alemman ymmärryksen valossa eletty elämä on kuu. Yhäti toistuvana ilmiönä näemmekin, miten uskontojen aurinko peittyy pilveen. Ihmisten käsissä, heidän itsekkäiden vaistojensa muokkaamina uskonnot ovat degeneroituneet ja niiden alkuperäinen opetus mädaltunut. Samalla alkaa kuu muuttua vereksi. Alemman ymmärryksen luoma kulttuuri tulee yhä väkivaltaisemmaksi ja verisemmäksi, kunnes yleinen

romahtelu, mikä tavallisesti seuraa sotienjälkeistä kurjuutta, näyttää tämän kuutamoisen ymmärryksen hedelmät. Kansojenkin elämässä voimme havaita ennusmerkkien »veren, tulen ja savupatsaiden» olevan hyvin tavallista. — Kunnes ihmiskuntaa johtavien voimien taholta lähetetään hengen vuodatus: tulee lähettiläs Salaisesta Veljeskunnasta herättämään eloon madaltunutta henkistä elämää.

Vaikka Jooelin sanat soveltuvatkin sekä jokaiseen ihmiseen että jokaiseen uskontoon, niin Pietarin suulla toistettuina ne saivat entistä syvemmän merkityksen. Hän tahtoi erikoisesti painostaa, että Jooelin ennustus oli jo toteutunut. Mutta Pietari korosti myös nimenomaan »viimeistä päivää», mikä taas oli tekemisissä Jeesuksen takaisintulon odotuksen kanssa. Koska Pietari käsitti Kristuksen takaisintulon merkitsevän myös Jeesuksen PIKAISTA tuloa maan päälle jatkamaan keskeytynyttä tehtäväänsä, niin hän sovitti »viimeisen päivän» palestiinalaiseen aikaan, siihen, jota he parhaillaan elivät. — Mehän käsitämme Kristuksen takaisintulon tapahtuvan jokaiselle silloin, kun Kristus syntyy ihmisen sielussa. Mutta jo Jeesuskin viittaa siihen, että kysymyksessä on myös ulkoinen, ihmiskuntaa koskeva tapahtuma. Tähän tähtäsi Pietarikin, vaikkakin hän juutalaisena messiasuskon edustajana vähän sekoitti asioita. Pietari odotti turhaan Jeesuksen persoonallista esiintymistä; Jeesus ei ole tullut takaisin odotetulla tavalla. P. E. huomauttaakin, ettei Jeesus sillä tavalla tulekaan, hän oli jo kypsä hedelmä.

Kuitenkin se tapahtuma, jota Pietarikin näin ennustavasti kuvaa, on nyt tapahtunut, kuten edellä olemme esittäneet. Joelin ennustus on saanut Pietarin toistamana maailmanhistoriallisen kantavuuden. Nyt ei ole kysymys vain jostain kansasta, vaan koko ihmiskunnasta. Ensinnäkin voimme todeta uskonnon auringon tyystin pimentyneen kristikunnassa, jonka pitäisi olla tiennäyttäjäksi kaikille kansoille. Puolentoista vuosituhannen aikana ei kristikunta ole tiennyt, mitä kristinusko on. Se on kirkkoineen elänyt perin rietasta elämää, joten kirkkoihin jos mihinkään sopivat sanat: verta, tulta ja savupatsaita. Uskonsodat ja inkvisitiolaitokset ovat sinetöineet kristittyjen moraalin, sillä polttoroviollaan he ovat »viittoneet» tietä Kristuksen luo. Kaikki tämä todistaa henkisen auringon olleen pimennyksessä, minkä vuoksi kuu on muuttunut vereksi ja länsimainen verinen moraalili on vähitellen hapattanut suureksi osaksi kaikki maailman kansat. Sitä mukaa kuin kristinuskon perusoppi, Vuorisaarna, on teologisen viisastelun ansiosta pimentynyt, on »kuutamo», alemman älyn synnyttämä materialistis-tieteellinen elämä elävöitynyt. Tiede ja tekniikka ovat yhdessä synnyttäneet todellisen tehdaskulttuurin ja yleinen asevarustelu on siinä sivussa jatkuvasti kiihtynyt. Se on lopulta pimentänyt älynkin niin, että sotateollisuus uhkaa tukahduttaa ja hukuttaa vereen koko ihmiskunnan. Olemme joutuneet tilanteeseen, jolloin henkinen apu on käynyt päivän polttavaksi.

Voimmekin vain todeta, että jälleen on »Herra vuodattanut henkensä kaiken lihan yli». Tällä keralla tuo vuodatus on todellakin käänteentekevä, sillä nyt on kysymys sekä ihmiskunnasta että planeettamme eetteröitymisestä. Vuodatuksen näkyvänä ilmiönä on teosofis-kristosofinen maailmankatsomus ja elämänyymmärrys. Se muodostaa yleismaailmallisen uskonnon, maailmanuskonnon, jonka avulla tulevat rodut pääsevät Baabelin sekoituksesta ja löytävät todellisen uuden kielen, joka kykenee yhdistämään koko ihmiskunnan yhdeksi perheeksi.

— — —

Edellä sanotun täydennykseksi voimme Pekka Ervastin tavalla sanoa Vanhan ja Uuden Liiton välisen eron olevan siinä, että Vanha Liitto oli taistelua, kun sitä vastoin Uusi Liitto on rauhaa. Vanhan patriarkkaalisen käsityksen mukaan elämä oli taistelua, pakkoa. Se esiintyi kolmella linjalla: työn pakkona, suvun jatkamisen pakkona, ja pahan vastustamisen pakkona, välttämättömyytenä taistella pahaa vastaan. Ihmisen piti tehdä työtä otsansa hiessä, hänen oli taisteltava itsensä puolesta elämää vastaan, pysyäksään hengissä. Niin ikään suvun jatkaminen oli välttämättömyys, joten koko sukuelämä oli sitä varten olemassakin. Mutta kun tämä synnyttää monenlaista ristiriitaa, vaikeuksia, sekä sielullisia että aineellisia pulmia, niin koko sukupuolielämäkin on lopulta orjuutta ja pakkoa, minkä takia elämä muuttuu taisteluksi. Lisäksi on kaikenlaista pahaa, mikä yrittää hävittää

työn tuloksia. Sitä esiintyy ympäröivässä elämässä, toisissa kansoissa... Jatkuva, toivoton taistelu on kaikkialla käynnissä ja ihmisen on oltava siinä mukana.

Tämän elämäнкäsityksen tilalle tuli Uuden Liiton uusi näkemys joka sanoi: elämä ei ole pohjimmaltaan taistelua, vaan rauhaa. Työn pakko on harhaa. Se on olemassa sitä varten, että oppisimme ratkaisemaan työn salaisuuden. Onni ei ole levossa ja laiskuudessa vaan luomisen ilossa. Ihminen on luotu luojaksi ja siksi hänen on löydettävä työ, jota hän osaa rakastaa. Rakkaudessa suoritettu työ ei ole kuollutta ajan kulua, vaan uudistuvasti luovaa, se on luojan työtä. Sellaiseen työhön ihminen on kutsuttu. Luojan työ ei ole pakkoa eikä taistelua, vaan se on onnea ja rauhaa. — Sukupuolivoiman olemus ei ole vain suvun jatkamisessa, sillä ihminen ei ole sukupuoliolento vaan ihminen. Sukupuolivoiman antama läksy on rakkaus. Se asettaa ihmisen kouluun, jossa tätä taitoa voidaan opetella. Se on itsessään harhaa, minkä keskelle elämä on meidät heittänyt. »Taivasten valtakunnassa ei naida eikä mennä miehelle» sanoo Jeesus, ja taivasten valtakunta on meissä sisäisesti. Kun tulemme siihen, niin sukupuolivoiman salaisuus paljastuu: suvunjatkamisen pakko muuttuu Kristusrakkaudeksi ja sen aiheuttama taistelu rauhaksi. — Pahan mahti on harhaa, sillä elämä ei ole taistelua vaan rauhaa. Paha ilmenee elämässä vain määrätyn kehityskaaren kohdalla. Ihminen ei oppisi luomaan, ellei hän

ensin opi tahtomaan luoda. Jos hän olisi vain elämän voimien heiteltävissä, ilman omaa tahtoa, olisi hän kuin nappula suurella shakkilaudalla. Siksi on olemassa pahaa, että ihminen sen keskellä kamppaillessaan oppisi itse tahtomaan, oppisi rakkaudessa luomaan ja ylläpitämään ympärillään järjestystä, koska elämä ilman järjestystä menisi kaaokseksi. Mutta hän oppii ymmärtämään, ettei mainittu järjestyskään voi olla miten sattuu, ei sen laatu ole hänen määrättävissään. Ihminen on kotoisin samasta alkulähteestä kuin muukin elämä, joten hänenkin on opittava rakentamaan Kosmillisen Kristuksen, Suuren Arkkitehdin piirustuksien mukaan. Siksi hänen tulee oppia vapaaehtoisesti asettamaan oma tahtonsa sopusointuun Isän tahdon kanssa. Näin tehden hän oppii luomaan maailmaa kestäväälle perustukselle. Tämä perustus ei ole taistelua, vaan se on rauhaa. Väkivaltaa käyttämällä paha vain lisääntyy, sillä väkivallan käyttö on uuden pahan tekemistä. Luopumalla väkivallasta toteuttaa hän Luojan suunnitelmaa, oppien itse luojaksi, joten hänen kauttaan toteutuu IHMISYYS.

KIRJALLISUUTTA:

Väinö Lehtonen:

Miten ymmärrän elämänkoulun	100:—	150:—
Uuden ajan työsaralta	100:—	150:—
Kansallinen uudestisyntyminen	30:—	—
Rauhan temppeli	100:—	150:—
Elämän arvoitus	150:—	200:—
Vanajavuoren taru	300:—	330:—
Matkalla temppeliin	150:—	200:—
Ihmisyysuskonnon ulkopiirteet	80:—	—
Danielin kirja	200:—	280:—
Kun aika on täyttynyt	200:—	280:—
Liitto	220:—	300:—

Kirjoja saa tilata osoitteella: Neiti *Alma Al-
linniemi*, Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Samoista asioista puhuu teosofis-kristosofi-
nen aikakauskirja Pohjolan Valo, 10 numeroa
vuodessa hinta 350 mk. Toimitus: Turku, Kor-
keavuorenk. 2 C 31.

Hinta 300: —

